ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၈၅ ခုနှစ်

ပထမ သုံးလပတ် နှင့် ဒုတိယ သုံးလပတ်

(ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖေါ်ဝါရီ၊ မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ နှင့် ဇွန်လ)

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ခွင့်ပြုချက်အရထုတ်ဝေသည်။

F. A

ဗဟိုတရားရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ဦးမြင့်ထွန်း၊ ကင်းလွတ်ခွင့်အမှတ်
(၃၄၉)က မြန်မာနိုင်ငံ ကြက်ခြေနီအသင်း ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၄၂၊
ကမ်းနားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

(၁-၁-၇၅ နေ့မှ ၃၀-၆-၇၅ နေ့ထိ)

၁။	ဦးတင်အောင်ဟိန်း	ဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ နိုင်ငံဂုဏ်ရည်ဘွဲ့(ဒုတိယဆင့်)....	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	သီရိပျံချီဦးတင်အောင်	နိုင်ငံဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ (ပထမဆင့်)....	အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဦးလှဘုန်း	....	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးခင်ဇာမုံ	....	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးမြကျော်(ဇာ)	မဟာဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ (ပထမဆင့်)	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးထွန်းရှိန်	....	အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးအေးမောင်	ဝါဏိစ္စဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်
၈။	ဦးသန့်စင်	ဝါဏိစ္စဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်
၉။	ဦးတင်အုန်း	မဟာဝိဇ္ဇာ	အဖွဲ့ဝင်

၁၉၈၅ ခုနှစ်

(ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖေါ်ဝါရီ၊ မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ နှင့် ဇွန်လ)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသောမှုခင်းများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

စာမျက်နှာ

မောင်ညို နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ၁

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ—

စာမျက်နှာ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂(၁)- အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံထားသော ပူးတွဲတရားခံအား ရုံးခေါ် သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ခြင်း— အမှု တစ်မှုတွင် သက်သေခံတင်ပြ ထားသော ဖြောင့်ချက်အား အခြားအမှုတွင် သက်သေခံမတင်သွင်းပဲ ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်ဟု သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ ဥပဒေ ဝန်ထမ်းက ပူးတွဲတရားခံ မောင်လှထွန်းအား မြို့နယ်တရားရုံးက ရုံးခေါ် သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေး ရာတွင် မောင်ညိုသည် အချင်းဖြစ် လုယက်မှုတွင် ပါဝင်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံ မောင်လှထွန်း အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ စွဲချက်တင်သောအခါ မောင်လှထွန်းက အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက သူ့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၅ (၂) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂ (၁) အရ တရားခံ တစ်ဦးသည် မိမိအတွက်သာ သက်သေခံခွင့်ရှိပေသည်။ တရားခံ မောင်လှထွန်းသည် သူ့အပေါ် တင်သော စွဲချက်ကို ဝန်ခံခဲ့ရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းဝန်ခံချက်ကို လက်ခံပြီး သူ့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ သူ့အား သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်တော့ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂ (၁) အရ တရားခံတစ်ဦး အနေဖြင့် သက်သေခံခွင့်ကို ကန့်သတ်ထားသည် ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းပုဒ်မခွဲ၌ ခွင့်ပြုထားသည့် အတိုင်း တရားခံ မောင်လှထွန်းအား သူ့အတွက် စစ်ဆေးရန် အကြောင်းမရှိပဲ

ရုံးခေါ် သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂ (၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုတစ်မှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်ကို အခြားအမှုတွင် သက်သေခံ အဖြစ် တင်ပြခြင်း မပြုပဲ နောက်အမှုတွင် အဆိုပါ ဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု ပုဒ်မ ၁၅၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ချောင်းဆုံမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၁၆၂/၈၀ တွင် သက်သေခံ အဖြစ် တင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၁၇၄/၈၀ တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ညိုအပေါ် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၈ အရ အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ အဆိုပါ ဖြောင့်ချက်ကို မောင်ညို အပေါ် အသုံးပြုလိုလျှင်သက်သေခံ ဥပဒေတွင်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် နည်းလမ်းများ အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ကို သက်ဆိုင်ရာအမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြရန်လိုပေသည်။

မောင်ညို နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးတင်အုန်း တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင် ညို

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

†၁၉၇၅
မေလ
၂၃ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂(၁)-အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံထားသော ပူးတွဲတရားခံအား ရုံးခေါ်သက်သေအဖြစ် ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ခြင်း— အမှုတစ်မှုတွင် သက်သေခံတင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်အား အခြားအမှုတွင် သက်သေခံမတင်သွင်းပဲ ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်ဟု သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဥပဒေဝန်ထမ်းကပူးတွဲတရားခံမောင်လှထွန်းအား မြို့နယ်တရားရုံး က ရုံးခေါ် သက်သေ အဖြစ် စစ်ဆေး ရာတွင် မောင်ညိုသည် အချင်းဖြစ် လုယက်မှုတွင် ပါဝင်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထား သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံ မောင်လှထွန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ စွဲချက်တင် သောအခါ မောင်လှတွန်းက အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသဖြင့် မြို့နယ် တရားရုံးက သူ့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၅ (၂)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည်။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ၃၄၂(၁)အရ တရားခံတစ်ဦးသည် မိမိအတွက်သာ သက်သေခံခွင့်ရှိပေသည်။ တရားခံ မောင်လှထွန်းသည် သူ့အပေါ် တင်သော စွဲချက်ကို ဝန်ခံခဲ့ရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းဝန်ခံချက်ကိုလက်ခံပြီး သူ့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ သူ့အား သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရန် အကြောင်း

---

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀ (ခ)

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ်၁၃၂ တွင် ချမှတ်သော (၃၀-၁၁-၇၄) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၀၅
မောင်ညိုနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

မပေါ်ပေါက်တော့ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂ (၁) အရ တရားခံတစ်ဦး အနေဖြင့် သက်သေခံခွင့်ကို ကန့်သတ်ထားသည် ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းပုဒ်မခွဲ၌ ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း ဘရားခံ မောင်လှထွန်းအား သူ့အတွက် စစ်ဆေးရန် အင်္ကြောင်းမရှိပဲ ရုံးခေါ် သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုတစ်မှုတွင် သက်သေခံ အဖြစ် တင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်ကို အခြားအမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြခြင်း မပြုပဲ နောက်အမှုတွင် အဆိုပါဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု ပုဒ်မ ၁၅၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ချောင်းဆုံမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၆၂/၈၀ တွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၁၃၄/၈၀ တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ညိုအပေါ် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၈ အရ အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ အဆိုပါ ဖြောင့်ချက်ကို မောင်ညို အပေါ် အသုံးပြုလိုလျှင် သက်သေခံ ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် နည်းလမ်းများ အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ကို သက်ဆိုင်ရာအမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြရန်လိုပေသည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက်– ဒေါ်မြတ်မြတ်မွန်၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်– ဦးစိန်လှ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)

ချောင်းဆုံမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၃၄/၈၀ တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ညိုအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂/၃၄ အရလည်းကောင်း၊ ပူးတွဲတရားခံ မောင်လှထွန်းအား ပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လည်းကောင်း၊ ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်စီ အသီးသီးကျခံစေရန်နှင့် ယင်း ထောင်ဒဏ်ကို အဆိုပါ တရားရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၆၂/၈၀ တွင် ချမှတ်ထားသော ထောင်ဒဏ်နှင့် တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ မောင်ညိုက ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးတွင်အယူခံဝင်ရာ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက မောင်ညိုအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ်သာ ကျခံ စေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်သည်။ မောင်ညိုက မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ချောင်းဆုံမြို့နယ်၊ ရွာလတ်ရွာသစ်နေ မလှညိမ်း (လိုပြ-၁)သည် မိမိအိမ်အပြင်သို့ ထွက်၍ အင်္ကျီရုပ်နေစဉ် လူဆိုးနှစ်ဦး ရောက်လာပြီး မိမိ၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသည့် ဆွဲကြိုးကို လုယူကြောင်း၊ မိမိက ဖအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသဖြင့် ရွာသားများ ဝိုင်းလာသောအခါ လူဆိုးများ ထွက်ပြေးကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြ၍ ချောင်းဆုံ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းတွင် ပထမသတင်းပေး တိုင်ချက် ရေးဖွင့်လေသည်။

ဤအမှုတွင် ပစ္စည်းအလုခံရသော မလှညိမ်း (လိုပြ-၁)က မောင်ညိုသည် ဆွဲကြိုးလုသည့် ကိစ္စတွင် ပါဝင်ကြောင်း စွပ်စွဲထားခြင်း မရှိချေ။ အခြားသက်သေများ ဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ငွေခင် (လိုပြ-၂)၊ ဦးပျိုင်ယ် (လိုပြ-၃)၊ ဦးဘာဇီ (လိုပြ-၄)နှင့် ဦးတင်ငွေ (လိုပြ-၅)တို့ကလည်း မောင်ညိုသည် လုယက်မှုနှင့်တစုံတရာပတ်သက်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားသူ မောင်ညိုအပေါ် စွဲချက်တင်ရန် အထောက်အထား မရှိသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးသည် သူ့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၃ (၁)အရ စွဲချက်မတင်ပဲ လွှတ်သင့်ပေသည်။

ဥပဒေဝန်ထမ်းက ပူးတွဲတရားခံမောင်လှထွန်းအား မြို့နယ်တရားရုံးက ရုံးခေါ်သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရာတွင် မောင်ညိုသည် အချင်းဖြစ်လုယက်မှုတွင် ပါဝင်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံ မောင်လှထွန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ စွဲချက်တင်သောအခါ မောင်လှထွန်းက အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက သူ့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၇၅(၂)အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၂ (၁)အရ တရားခံတစ်ဦးသည် မိမိအတွက်သာ သက်သေခွင့် ရှိမပဲသည်။ တရားခံ မောင်လှထွန်းသည် သူ့အပေါ် တင်သော စွဲချက်ကို ဝန်ခံခဲ့ရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းဝန်ခံချက်ကို လက်ခံပြီး သူ့အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ သူ့အား သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်တော့ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂ (၁)အရ တရားခံတစ်ဦး အနေဖြင့် သက်သေခံခွင့်ကိုကန့်သတ်ထားသည်ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးကယင်းပုဒ်မခွဲ၌ ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း တရားခံ မောင်လှထွန်းအား သူ့အ တွက် စစ်ဆေးရန်အကြောင်းမရှိပဲ ရုံးခေါ်သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၂(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ပေသည်။

၁၉၀၅
မောင်ညိုနှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

မြို့နယ် တရားရုံးနှင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးတို့က လျှောက်ထားသူ မောင်ညိုသည် လုယက်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြောင့်ချက် ပေးထားသည်ဟု သုံးသပ်၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းဖြောင့်ချက်ကို ဤအမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားကြောင်း မတွေ့ရှိရချေ။ ဥပဒေဝန်ထမ်းက မောင်ညို၏ ဖြောင့်ချက်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁.၆ ၂/၈၀ တွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားကြောင်း၊ သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၈ အရ ယခင် အမှုမှ ဖြောင့်ချက်သည် သက်သေခံဝင်ကြောင်း၊ သို့သော်လည်း ပုဒ်မ ၂၂ အရ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံသည့် မိတ္တူ။ မှန်တင်သွင်းရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ အမှုတွဲတွင်ဖြောင့်ချက် မပါသော်လည်း မြို့နယ်တရားရုံးက ဖြောင့်ချက်ကို လေ့လာပြီးမှ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၈ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်—

> "ပုဒ်မ ၃၂ သို့မဟုတ် ၃၃ အရ စပ်ဆိုင်သော သက်သေထွက်ဆိုချက်သည် သက်သေ ထင်ရှားပြီးဖြစ်လျှင် ၎င်းထွက်ဆိုချက်ကို ငြင်းဆန်ရန် သို့မဟုတ် ထောက်ခံ ရန်ဖြစ်စေ၊ ထွက်ဆိုသူသည် ယုံကြည်ထိုက်သူ မဟုတ်သည်ကို ဖော်ထုတ်ရန် သို့မဟုတ် ယုံကြည်ထိုက်သူ ဖြစ်သည်ကို ခိုင်လုံစေရန် ဖြစ်စေ၊ အကယ်၍ ထိုသူသည် သက်သေအဖြစ် တင်ပြ၍ ပြန်လှန်စစ်ဆေးရာတွင် ရည် ရွယ် သော အ ကြောင်း အ ရာ သည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိဟု ငြင်းဆိုလျှင် သက်သေထင်ရှား တင်ပြနိုင်သော အကြောင်းအရာ အားလုံးတို့ကို သက်သေခံ တင်ပြနိုင်သည်။"

အထက်ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၃၂ သို့မဟုတ် ၃၃ အရ စပ်ဆိုင်၍ သက်သေထင်ရှား ပြဆိုထားသော်လည်း ဆိုချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သည့်အကြောင်းအရာများကို သက်သေခံ တင်ပြနိုင်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ အမှုတစ်မှုတွင် သက်သေခံ အဖြစ် တင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်ကို အခြားအမှုတွင် သက်သေခံ အဖြစ် တင်ပြခြင်း မပြုပဲ နောက်အမှုတွင် အဆိုပါ ဖြောင့်ချက်ကို သက်သေခံ အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု ပုဒ်မ ၁၅၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ချောင်းဆုံ မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၁.၆ ၂/၈၀တွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားသော ဖြောင့်ချက်ကို

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၂၄/၈၀ တွင် လျှောက်ထားသူ မောင်ညိုအပေါ် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၈ အရ အသုံးပြုနိုင်သည်ဟု ကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ အဆိုပါ ဖြောင့်ချက်ကို မောင်ညို အပေါ် အသုံးပြုလိုလျှင် သက်သေခံဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် နည်းလမ်းများ အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ကို သက်ဆိုင်ရာအမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြရန် လိုပေသည်။

လျှောက်ထားသူ မောင်ညိုသည် အချင်းဖြစ် လုယက်မှုတွင် ပါဝင်ကြောင်း အမှုတွဲ၌ တရားဝင်သည့် သက်သေခံချက်များမရှိ၍ မောင်ညို အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးတို့က ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့် ထောင်ဒဏ် ၄ နှစ် ချမှတ်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်၍ မောင်ညိုအား ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်

(ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖေါ်ဝါရီ၊ မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ နှင့် ဇွန်လ)

တရားမမှုများ

F.1 A

စီ ရင် ထုံ ပြ သော မှ ခင်း များ

တ ရား မ မှ မျှ း

			စာမျက်နှာ
ဦးစောဖေ			
ဦးဘကွန်း			
ဒေါ်ခင်ညွှန့်			
ဦးမောင်မောင်စိန် ပါ(၂)	နှင့်	ဦးဖေတင်ဝင်း	
ဒေါ်အမာ ပါ(၂)		ဦးဖေတင်ဝင်းပါ (၅)	၁
ဦးဘိုကြီး	နှင့်	ဦးကိုကြီး	၆
ဦးလှမောင်	နှင့်	ဦးတင်ပါ(၂)	၉
ဦးသောင်း(ခ)ဦးဘသောင်းပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်လှမင်း	၁၂
ဦးသိန်းမောင်	နှင့်	ဦးသိန်းအောင်ပါ(၆)	၁၅
ဦးအောင်ခင်	နှင့်	ဦးတက်စီ	၂၀
ဦးကိုလေးပါ(၃)	နှင့်	ဦးစိန်မောင်ပါ(၂)	၂၃
ဒေါ်ကျင်မေပါ(၂)	နှင့်	ဒေါ်ထွေးရင်ပါ(၃)	၂၈
ဒေါ်ခွေးကြီး	နှင့်	ဦးမြမောင်	၃၃
မောင်တင်အုန်း	နှင့်	မအေးစန်းပါ(၃)	၃၆
ဗဟိုတရားရုံး ရွှေနေတစ်ဦးကိစ္စ			၄၀
ဒေါ်ဟဝါဘီ (ခ)			
ဒေါ်ခင်ရီပါ (၅)	နှင့်	ဦးဘအေး	၄၅

ညွှန်းချက်

တရားမ မှုများ

ဥပဒေများ— စာမျက်နှာ

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေ

မြန်မာနိုင်ငံတရား ဥပဒေများဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေ

မိုဟာမေဒင် ဥပဒေ

တရားရေးဝန်ထမ်းများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် အက်ဥပဒေ

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅—ယင်းပုဒ်မပါ ဖော်ပြချက်သည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း တည်ဆဲ ဥပဒေတရပ်ရပ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကာလစည်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ သည် ဇာရီလျှောက်လွှာများနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း တည်ရှိသဲ့ အခြား ဥပဒေတရပ်ရပ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိ။

ဦးစောဖေ

ဦးဘကွန်း

ဒေါ်ခင်ညွှန့်

ဦးမောင်မောင်စိန်ပါ(၂) နှင့် ဦးဖေတင်ဝင်း

ဒေါ်အမာပါ (၂) ဦးဖေတင်ဝင်းပါ (၅) ....

စာမျက်နှာ

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇-အချေလျှာကို ပြင်ဆင်ခြင်း— ခုခံရေး လမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲ သွားမည့် ဆိုပါက ချေလျှာကို ပြင်ခွင့် မပြုရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလ ချေလျှာ အပိုဒ် ၅၊ ၇၊ ၈ တို့အရ အချင်းဖြစ်မြေကို ဦးဘိုးလူးနှင့်ဒေါ်သန်းကြည်တို့ မပိုင်ကြောင်း၊ အမည်ဌားများ အဖြစ် စာချုပ်တွင် ၎င်းတို့၏ အမည်များကို ထည့်သွင်းထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေဌားခများကို တောင်းလိုသည် ပိုင်ရေး ပိုင်ခွင့် မရှိပဲ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပခဲ့သော်လည်း ပြင်ဆင်ချေပလျှာအပိုဒ် ၅၊ ၇၊ ၈ တို့တွင် ထိုဇာတ်လမ်းကို မြှုပ်ထားခဲ့ပြီး အချင်းဖြစ် မြေကို နှစ်ဦးအတူ ပူးတဲ့ ပိုင်သည့် သဘောမျိုး ချေပထား၍ ခုခံရေး လမ်းကြောင်း ပြောင်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခွေးကြီး အနေနှင့် ပြင်ဆင်ချေပလျှာ တင်သွင်းခွင့် ရှိသည်မှန်သော်လည်း ခုခံရေး လမ်းကြောင်းကိုမူ ပြောင်းလဲပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

ဒေါ်ခွေးကြီး နှင့် ဦးမြမောင် ၃၃

အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု— ပစ္စည်းစာရင်းကောက်ယူရုံမျှဖြင့် မပြည့်စုံခြင်း— တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာခန့်၍ ပစ္စည်းခွဲဝေရန်လိုခြင်း— ပစ္စည်းခွဲဝေရန်မဖြစ်လျှင် ရောင်းချ၍ ရရှိငွေကို အမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃ (၁) အရ ဆောင်ရွက်ရန် ကော်မရှင်နာအား ညွှန်ကြားရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေပုံပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှုတွင် အမွေပစ္စည်းများကို စာရင်းကောက်ယူရုံမျှဖြင့်အမှုပြီးဆုံးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာ တစ်ဦးခန့်ထား၍ အမွေပုံပစ္စည်းများကို ခွဲဝေစေရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ခွဲဝေရန် မဖြစ်နိုင်ပါက အမွေ ပစ္စည်းများကိုရောင်းချစေ၍ ရောင်းရငွေကို ခွဲဝေပေးစေရန် ကော်မရှင်နာအား တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃(၁)အရ ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း ညွှန်ကြားရန် လိုပေလိမ့်မည်။

ဦးသိန်းမောင် နှင့် ဦးသိန်းအောင်ပါ(၆) ၁၅

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၄– အယူခံဝင်သော ဒီကရီသည် တရားပြိုင် အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်လျှင် တရားပြိုင် တဦးဦးက ဒီကရီ တရပ်လုံးကို အယူခံ ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း– တရားရုံးက ကျန်တရားပြိုင်အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်ပေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၄ တွင် အယူခံဝင်သော ဒီကရီသည် တရားပြိုင် အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် တူညီသော အချက်အပေါ် အခြေခံသည့် ဒီကရီဖြစ်လျှင် တရားပြိုင်များအနက် တဦးဦးသည် ဒီကရီတရပ်လုံးကို အယူခံ ဝင်ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့အယူခံဝင်သည့် အမှုတွင် အယူခံရုံးသည် ဒီကရီကို တရားပြိုင် အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်နိုင်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘအေးက တရားလိုပြုလုပ်ပြီး အချင်းဖြစ် ဥပစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငှားရမ်းခ မျှားကို ပေးရန် ပျက်ကွက်သည် ဆိုသည့် တူညီသော အချက်အပေါ် အခြေခံ၍ အယူခံတရားလိုများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ မောင်အုန်းဖေ (ခ) စဒစ်၊ မခင်ညိမ်း၊ မကြူကြူ နှင့် ကိုမဂျစ်တို့ အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ နှင်လိုမှု စွဲဆိုခဲ့သဖြင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးကလည်း မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအတည်ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။ ဒီကရီမှာ ဦးဘအေးက တရားမဝင်သည့် နို့တစ်စာကို အခြေခံ၍ စွဲဆိုပြီး အနိုင်ရရှိထားသည့် ဒီကရီဖြစ်သဖြင့် ယင်းဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁ နည်း ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အယူခံတရားလို မောင်အုန်းဖေ(ခ)စဒစ်နှင့် ကျန်တရားပြိုင် ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ မခင်ညိမ်း၊မကြူကြူနှင့် ကိုမဂျစ်တို့ အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်ရန်ရှိပေသည်။

ဒေါ်ဟဝါဘီ (ခ) ဒေါ်ခင်ရီပါ(၅) နှင့် ဦးဘအေး ၄၅

ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရန် သီးခြားပဋိညာဉ် ပြုခဲ့ကြခြင်း– နို့တစ်စာ တရားဝင် မဝင်ကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်– အိမ်ရှင်အိမ်ငှားပဋိညာဉ်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းရှိမရှိသာ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ခြင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအောင်ခင်နှင့် ဦးစာက်စီတို့သည် ငှားရမ်းမှုရပ်စဲရန် သီးခြားပဋ္ဌာဉ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင် ဘက်မှ ပေးပို့သော နို့တစ်စာ တရားဝင်မဝင်ဆိုသော အချက်ကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ ဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ပဲ အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ပဋ္ဌာဉ်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရပေသည်။

ဦးအောင်ခင် နှင့် ဦးတက်စီ ၂၀

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇-မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို တနှစ် အတွက် မြေငှားခ သတ်မှတ်၍ ငှားရမ်းလျှင် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်၊ ချုပ်ဆိုရန် လိုအပ်ခြင်း— စာချုပ်ချုပ်ဆို ငှားရမ်းခြင်းမရှိလျှင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်သည်ဟု ကောက်ယူ ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရွှေ့ မပြောင်း နိုင်သည့် ပစ္စည်းကို တနှစ် အတွက် မြေငှားခ သတ်မှတ်၍ ငှားရမ်းလျှင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုရန် လိုကြောင်း ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အမှုတွင် ဦးသောင်း သည် အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ အချင်းဖြစ် မြေကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ဦးသောင်းသည် ဒေါ်တင် ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်မြေကို လုပ်ကိုင်သည်ဟု ကောက်ယူ ရပေမည်။

ဦးသောင်း(ခ)ဦးဘသောင်းပါ(၂) နှင့် ဒေါ်လှမင်း (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်) ၁၂

ခွင့်ပြုချက်နှင့် ထားသူအားနှင်လိုမှု—မူလပိုင်ရှင်ထံမှ အပေးစာချုပ်ဖြင့် လက်ခံ ရယူသူသည် ခွင့်ပြုသူ အဖြစ် သို့ အလို အလျောက် ရောက်ရှိနိုင်၊ မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အိမ်ကို ဒေါ်ရှေပွင့်သည် အစ်မအရင်း တော်စပ်သူ ဒေါ်ရှမ်းမထံမှ အမွေဆက်ခံခဲ့ခြင်းဖြင့် ပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း မဟုတ်ပဲ မေတ္တာအလျောက် ဒေါ်ရှမ်းမက အပေးစာချုပ် ပြုလုပ်ပြီး ပေးခဲ့သည့် အတွက် ပိုင်ရှင် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ရှမ်းမက ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဦးကျင်မူနှင့် ဒေါ်ထွေးရင်တို့အား ထားခဲ့သည် ဆိုသည့် အချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါ်ရှေပွင့်မှာ အလို အလျောက် ခွင့်ပြုသူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လာသည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရှမ်းမမှ ခွင့်ပြုချက်ကို ရှုပ်သိမ်းပြီး တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့်သည် သက်သေခံအမှတ်(က) အပေး စာချုပ်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဒေါ်ရှေပွင့်ထံသို့ သက်ဆင်းမည် မဟုတ်ချေ။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဒေါ်ရှေပွင့်မှ သက်သေခံအမှတ် (ခ) အပေးစာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ကျင်မေ တို့အား ပေးသည် ဆိုကာမျှဖြင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့မှာ အလို အလျောက် ခွင့်ပြုသူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်ကျင်မေပါ(၂) နှင့် ဒေါ်ထွေးရင်ပါ(၃) ၂၀

ထိမ်းမြားမှု အထမြောက် မမြောက် ကိစ္စသည် အရှယ် ရောက်ခြင်း ဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေနှင့် မသက်ဆိုင်—မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေ အရသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရခြင်း— အသက် ၂၀ မပြည့်သေးသော မိန်းကလေးသည် မိဘ၏သဘောတူညီမှုဖြင့် တရားဝင်အိမ်ထောင် ပြုနိုင်ခြင်း— မယား ခေါ်လိုမှုသည် မယားအပေါ် စွဲဆိုရန် ဖြစ်၍ ယောကျ္ကမအပေါ် စွဲဆိုရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အရှယ် ရောက်ခြင်း ဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များသည် ထိမ်းမြားမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေတွင် အတည့်အလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထိမ်းမြားမှု အထမြောက်မမြောက် ကိစ္စကို ပဋ္ဌာန်ဥပဒေ ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ပဲ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းဥပဒေ အရ ဆိုလျှင် အိမ်ထောင် မကျင့်ကူး သေးသော မိန်းကလေး တစ်ဦးသည် အသက် ၂၀ မပြည့်သေး

စေကာမှု မိဘ၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် တရားဝင် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သည်။ မောင်တင်အုန်းနှင့် မအေးစန်းတို့ ပေါင်းသင်းသည့်ကိစ္စကို မအေးစန်း၏ မိဘများက နောက်ပိုင်းတွင် သဘောတူညီခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူရန် အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်သည့် အလျောက် သူတို့စတင် ပေါင်းဖက်စဉ်ကပင် လင်မယားအရာ မြောက်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မယားခေါ်လိုမှုကို မယားအပေါ်စွဲဆိုရန် ဖြစ်သည်။ ယောကျ်ားမအပေါ် စွဲဆိုရန် မဟုတ်ချေ။

မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေ– ကိတ္တိမ သားသမီး အဖြစ် မွေးစားခြင်း– အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း– ဤနှစ်မျိုးတွင် အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ခြင်း ရှိမရှိသာ ကျွာခြားခြင်း– ကိတ္တိမ မွေးစားမှု မမြောက်သော်လည်း အပတိဋ္ဌ မွေးစားမှု မြောက်ကြောင်း တွေ့လျှင် အပတိဋ္ဌ သားသမီးဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ကိတ္တိမ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းနှင့် အပတိဋ္ဌ သားသမီး အဖြစ် မွေးစားခြင်းတို့တွင် မွေးစားသည်ဆိုသော အချက်မှာ အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းမွေးစားမှု နှစ်မျိုးတွင် အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ခြင်း ရှိမရှိသာ ကျွာခြားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကိတ္တိမမွေးစားမှုတွင် အပတိဋ္ဌမွေးစားခြင်း အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်၍ ကိတ္တိမသားသမီးအဖြစ်ဖြင့် အရေးဆိုသောအမှုတွင် ကိတ္တိမမွေးစားမှုမမြောက်သော်လည်း အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားမှုမြောက်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် အပတိဋ္ဌ သားသမီးဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ပါက အဆိုအချေနှင့် ကွဲလွဲ၍ အဆုံးအဖြတ် ပြုရာရောက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အငြင်းပွားသည့် တရားမမှုခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သီးခြားဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိခြင်း— မြန်မာနိုင်ငံ တရားဥပဒေများ ဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၃)—တရားရုံးက တရားမျှတမှု၊ သာနာ ညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိ တရားတို့ အရ အဆုံး အဖြတ် ပေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရှမ်းပြည်နယ်တွင် အာဏာ သက်ရောက်သည့် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံတရားဥပဒေများဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေ ပါဝင်သည်။ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၃) တွင် အမှုသည်များ အကြား အငြင်းပွားသည့် တရားမမှုခင်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သီးခြား ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိလျှင် တရားရုံးက တရား မျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ရှမ်းပြည် နယ်တွင် လျှောက်ထားသူ စွဲဆိုသောအမှုအတွက် သီးခြားဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိသဖြင့် သူတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များ ရသင့် မရသင့် ပြဿနာကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၃)အရ အဆုံး အဖြတ် ပြုရန် ဖြစ်သည်။

ဦးလှမောင် နှင့် ဦးတင်ပါ (၂) ၉

မိုဟာမေဒင် ဥပဒေအရ ကွယ်လွန်သူ၏ တူမ အရင်းသည် တူအရင်း များနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ အမွေဆက်ခံနိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဒေါ်သက်သက်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုဝင်း၏ တူမအရင်းဖြစ်သော်လည်း မိုဟာမေဒင် ဥပဒေအရ ဦးညိုဝင်း ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံ ပစ္စည်းကို သူ၏အစ်ကို အရင်းများ ဖြစ် ကြသည့် ဦးဘိုကြီးတို့ ၄ ဦးနှင့်ယှဉ်၍ အမွေဆက်ခံနိုင်ခွင့်မရှိပေ။

ဦးဘိုကြီး နှင့် ဦးကိုကြီး ၆

တရားရေးဝန်ထမ်းများ၏ အကြံပေးချက်—မှားယွင်းသည့်တိုင်အောင် တရားမကြောင်းအရ စွဲဆိုရန် မဟုတ်— တရားရေးဝန်ထမ်းသည် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကိုသာ တာဝန်ခံရသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ အကြံပြု ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုသည်အား ဖြေရှင်းရန်တာဝန်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမမှု တစ်မှုတွင် တရားရေး ဝန်ထမ်း တစ်ဦးသည် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက် အမှတ် (၂)နှင့်အညီ မိမိဉာဏ်မီသမျှ အကြံဉာဏ်ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအကြံပေးချက်မှာ မှန်သည်လည်းရှိမည်၊မှားသည်လည်းရှိမည်။ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သည် တရားရေး ဝန်ထမ်း အကြံပေးသည့် အတိုင်း အမှုကိုဆုံးဖြတ်ရန် တာဝန်မရှိ၊ အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများ၊ နှစ်ဘက်အမှုသည်တို့၏ လျှောက်လဲချက်များနှင့် တရားရေးဝန်ထမ်း၏ အကြံပေးချက်များကို လေ့လာစိစစ်ပြီး အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဦးလှမြင့်ဝင်း သည် ဦးအာဇစ် စွဲဆိုသော အမှုကို အဘယ်ကြောင့် ပလပ်သင့်ကြောင်း အကျိုးအကြောင်း ဖော်ပြ၍ အကြံပြုခဲ့သည် ဖြစ်ရာ တရားရေးဝန်ထမ်းများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁ ၏ အကာအကွယ်ကို ရထိုက်သည်ဖြစ်၍ သူ၏အကြံပြုချက်များ မှားယွင်းသည့်တိုင်အောင် သူ့အပေါ် တရားမကြောင်း အရ တရားစွဲဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့အပြင် တရားရေး အကြံပေးတစ်ဦးသည် မိမိ အကြံပြုချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကိုသာ တာဝန်ခံရသည်ဖြစ်ရာ အမှုသည် တဦးဦးအား မိမိအကြံပြုချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြေရှင်းရန် တာဝန်မရှိချေ။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးပြကျော်နှင့် ဦးအေးမောင်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး စော ဖေ
ဦး ဘ ကွန်း
ဒေါ် ခင် ညွှန့်
ဦး မောင် မောင် စိန် ပါ (၂)
ဒေါ်အ မာ ပါ (၂)
နှင့်
ဦး ဖေ တင် ဝင်း
ဦး ဖေ တင် ဝင်း ပါ (၅) *

†၁၉၈၅
ဖေဖော်ဝါရီ
၂၂ ရက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅– ယင်းပုဒ်မပါ ဖော်ပြချက်
သည် ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း တည်ဆဲဥပဒေတရပ်ရပ်တွင်
ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကာလစည်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ သည် ဇာရီ
လျှောက်လွှာများနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း တည်ဆဲ အခြား ဥပဒေတရပ်
ရပ်တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိ။

အယူခံတရားလိုများအတွက်–ဒေါ်တင်မမ၊ဦးထွန်းအုံ၊ဦးမြစိန်(ကိုယ်
စား) ဦးလှမြင့်၊ ဦးကျော်ကျော်ဝင်း
နှင့် ဦးညွှန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေနေများ

အယူခံ တရားပြိုင် အတွက်–ဦးကျော်ဆွေ၊ ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁)

---

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၃
၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၁၃၊ ၁၄၊ ၂၀
၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၃၃

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီမှု အမှတ် ၆၊ ၈၊ ၇၊ ၉၊ ၁၀ တွင်
ချမှတ်သော (၁-၇-၈၃) (၁-၆-၈၃) (၆-၆-၈၃) နှင့်
(၂၇-၇-၈၄) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးများ၏ အမိန့်များ
ကိုအယူခံမှု။

၁၉၇၅
ဦးစောဖေ
ဦးဘကွန်း
ဒေါခင်ညွန့်
ဦးမောင်
မောင်စိန် ပါ
(၂)
ဒေါအမာပါ
(၂)
နှင့်
ဦးဖေတင်
ဝင်း
ဦးဖေတင်
ဝင်း ပါ(၅)

မိတ္ထီလာမြို့၊ ယခင်ခရိုင် တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃/၆၂ တွင် အင်တာနေရှင်နယ် ထရေဒင်ဟောက် (စ်) (လီမိတက်)က အယူခံတရားလို ဦးစောဖေ အပေါ် ငွေကျပ် ၆၆၂၅/- အတွက် ၃-၆-၇၂ ရက်နေ့တွင် ဒီကရီရရှိခဲ့၍ အဆိုပါ ဒီကရီကို ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာန၊ တွဲဘက် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဖေတင်ဝင်းက တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် တရားရုံး ဦးစောဖေအပေါ် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၆/၈၃ တွင် ၁၀-၂-၈၃ နေ့၌ အတည်ပြုသည်။

မန္တလေးမြို့၊ ယခင်ခရိုင် တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၇/၆၄ တွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရက အယူခံတရားလို ဦးဘကွန်း အပေါ် ငွေကျပ် ၃၉၆၈ဂို/၅ဝ၊ အတွက် ၁-၄-၆၅ နေ့တွင် ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဒီကရီကို ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာန၊ တွဲဘက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဖေတင်ဝင်းက တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် တရားရုံး ဦးဘကွန်း အပေါ် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၈/၈၃ တွင် ၁၀-၂-၈၃ နေ့၌ အတည်ပြုသည်။

မန္တလေးမြို့၊ယခင်ခရိုင်တရားမရုံး၊တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄/၆၄ တွင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရက အယူခံတရားလို ဒေါခင်ညွှန့်နှင့် သူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလားတို့အပေါ် ငွေကျပ် ၁၄၈၁၄ဝ/- အတွက် ၂၈-၁၂-၆၃ နေ့တွင် ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါဒီကရီကို ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီးဌာန၊ တွဲဘက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဖေတင်ဝင်းက တရားနိုင် အဖြစ်ဖြင့် တရားရုံး ဒေါခင်ညွှန့်အပေါ် သူကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးလား၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်ဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၇/၈၃ တွင် ၁၀-၂-၈၃ နေ့၌ အတည်ပြုသည်။

မန္တလေးမြို့၊ယခင်ခရိုင်တရားမရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ်၁၅/၆၄တွင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရက ဦးစိန်ဆိုသူ အပေါ် ငွေကျပ် ၆၆၈၅ဝ/-အတွက် ၂၉-၆-၆၅ နေ့တွင် ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဒီကရီကိုကုန်သွယ်ရေးဦးစီးဌာန တွဲဘက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဖေတင်ဝင်းက တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသူ ဦးစိန်၏သားများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးမောင်မောင်စိန်နှင့် ဦးကျော်ဌေးတို့ အပေါ် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှုအမှတ် ၉/၈၃တွင် ၁၀-၂-၈၃ နေ့၌ အတည်ပြုသည်။

ခ၉၀၅
ဦးစောဖေ
ဦးဘကွန်း
ဒေါ်ခင်ညွှန့်
ဦးမောင်
မောင်စိန် ပါ
(၂)
ဒေါ်အမာပါ
(၂)
နှင့်
ဦးဖေတင်
ဝင်း
ဦးဖေတင်
ဝင်းပါ (၅)

မန္တလေးမြို့၊ ယခင်ခရိုင်တရားမရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၆/၆၄ တွင် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရက ဦးလှဖေ ဆိုသူ အပေါ် ၁၃-၂-၆၅ နေ့တွင် ဌေကျပ် ၁၂၃၃၃၄/-အတွက် ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဒီကရီ ကို ကုန်သွယ်ရေး ဦးစီး ဌာန၊ တွဲဘက် ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးဖေတင်ဝင်းက တရားနိုင်အဖြစ်ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသည့် ဦးလှဖေ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်တင်ရှိန်၊ ဒေါ်ညိုညို၊ ဒေါ်ပိုပို၊ ဦးတင်မောင်လှ၊ ဒေါ်အမာ၊ ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်၊ ဦးမြသောင်းနှင့် ဦးအောင်သိန်းတို့ အပေါ် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၁၀/၈၃ တွင် ၁၀-၂-၈၃ နေ့၌ အတည်ပြုသည်။

တရားရုံးများက ဇာရီလျှောက်လွှာ အသီးသီးမှာ စည်းကမ်းသတ် ကာလကျော်လွန်ကြောင်းတင်ပြရာ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းကန့်ကွက်ချက်များကို ပယ်ချသဖြင့် ဦးစောဖေက ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၄၃/၈၃ တွင်လည်းကောင်း၊ ဦးဘကွန်းက တရားမအထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ် ၁၃/၈၃ တွင် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်ညွှန့်က တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၁၄/၈၃ တွင် လည်းကောင်း၊ ဦးမောင်မောင်စိန်ပါ (၂)ဦးတို့က တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၂၀/၈၃ တွင် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်အမာနှင့် ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်တို့က တရားမအထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ် ၃၃/၈၄ တွင် လည်းကောင်း၊ အယူခံဝင်သည်။ ဤအယူခံမှုများတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် ဥပဒေပြဿနာမှာ တူညီသည်ဖြစ်၍ ဤ စီရင်ချက်သည် အဆိုပါ အမှုများ အားလုံး နှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

ဦးဖေတင်ဝင်း တင်သွင်းသော ဇာရီလျှောက်လွှာများ၌ ဖော်ပြချက်များအရ ယင်းလျှောက်လွှာများကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၈၂(၁)တွင် သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းသတ် ကာလ ၃ နှစ်ထက် ကျော်လွန်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ဦးဖေတင်ဝင်းက ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျမ်းကျိန်လွှာ တင်သွင်း၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းပြသည်။ ယင်းပုဒ်မတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်—

"ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် စည်းကမ်းသတ် ကာလ ကုန်ဆုံးပြီးမှ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည့်ကိစ္စတွင် သို့တည်းမဟုတ် စီရင်ချက်ကို

ပြန်လည် စဉ်းစားစေရန်သော်လည်းကောင်း၊ အယူခံဝင်ခွင့် ရရှိ
၁၉၀၅ ဦးစောဖေ ဦးဘကွန်း ဒေါ်ခင်ညွှန့် ဦးမောင်မောင်စိန် ပါ (၂) ဒေါ်အမာပါ (၂) နှင့် ဦးဖေတင်ဝင်း ဦးဖေတင်ဝင်းပါ (၅)
စေရန် သော်လည်းကောင်း ပြူသော လျှောက်ထားမှုကိုတင်သွင်း
သည့် ကိစ္စတွင် သို့တည်းမဟုတ် တည်ဆဲဖြစ်သော ပြဋ္ဌာန်းသည့်
ဥပဒေ တခုခုဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အရဖြစ်စေ၊ ဤပုဒ်မနှင့် သက်ဆိုင်
စေနိုင်သည့် အခြားလျှောက်ထားမှုကို တင်သွင်းသည့် ကိစ္စတွင်
အယူခံသူက ဖြစ်စေ၊ လျှောက်ထားသူက ဖြစ်စေ၊ စည်းကမ်းသတ်
ကာလအတွင်းက အဘယ်ကြောင့် မတင်သွင်းခဲ့သည်ကို တရားရုံး
ကြေနပ်အောင် လုံလောက်သော အကြောင်းပြနိုင်လျှင် တရား
ရုံးသည် အဆိုပါအယူခံမှုကို သော်လည်းကောင်း၊ လျှောက်ထား
မှုကို သော်လည်းကောင်း၊ လက်ခံနိုင်သည်။ ”

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ သည့် ဇာရီလျှောက်လွှာ
များနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း တည်ဆဲ အခြားဥပဒေ တရပ်ရပ်တွင် ပြဋ္ဌာန်း
ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ဦးဖေတင်ဝင်းသည် ယင်းပုဒ်မပါ အကျိုးခံစားခွင့်ကို
မရရှိနိုင်ချေ။

ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့် (၁) ဦးကျော်ဆွေက နိုင်ငံတော် ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်၊ ပြည်သူ့ဘဏ်အမှတ် ၉ နှင့် မက်ဆား ရွှေနှင်းဆီ
အင်တာပရိုက် လီမိုဘက်မက်ဆာဝီး(စ်) စီးကရက် ကုမ္ပဏီလီမိတက်၊
မက်ဆားနေရှင်နယ် စီးကရက်ကုမ္ပဏီ ပါ ၁၆ အမှု (၁)ကို ကိုးကား၍
ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်းကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ ခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ယင်းအမှုမှာ
ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်မှု တင်သွင်းသော အယူခံမှု ဖြစ်သည်။
ဇာရီမူ မဟုတ်ချေ။

ထို့အပြင် တရားမဇာရီမူအမှတ် ၇/၈၃၊ ၈/၈၃၊ ၉/၈၃ နှင့်
၁၀/၈၃ တို့ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၈(၁)(က)တွင် သတ်မှတ်
ထားသည့် ၁၂ နှစ် ကာလ ကျော်လွန်မှု တင်သွင်း ခဲ့ကြောင်းလည်း
တွေ့ရှိရသည်။

ဥပဒေဝန်ထမ်းအဆင့် (၁) ဦးကျော်ဆွေက ဒီကရီများ ချမှတ်ပြီး
နောက် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၄/၆၄၊ ၁၆/၆၄ နှင့် ၁၇/၆၄ တို့မှ

---

(၁) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာ နိုင်ငံ တရား စီရင် ထုံး များ
စာမျက်နှာ ၃၄၃

တရားရုံး အသီးသီးသည် အာမခံပစ္စည်းများ အနေအထားကို ချတ်ချော်အောင် ပြုလုပ်ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်းတို့ဖြင့် ဇာရီမပြုလုပ်နိုင်ရန် လိမ်လည်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အတွက်လည်း ကုန်သွယ်ရေးဦးစီးဌာနက သက်ဆိုင်ရာ ဇာရီမှုများကို ၁၂ နှစ်အတွင်း မလျှောက်ထားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ဤအချက်များကို မူလရုံးတွင် တင်ပြခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုများကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးဖေတင်ဝင်း တင်သွင်းသော ဇာရီလျှောက်လွှာများကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ဤအယူခံမှုများတွင် ကုန်ကျသော တရားစရိတ်များကို နှစ်ဘက်အမှုသည်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ကျခံကြစေ။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အုန်း၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးအေးမောင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၅
ဇန်နဝါရီ
၂၄ ရက်

ဦး ဘိုကြီး
နှင့်
ဦး ကိုကြီး *

မိုဟာမေဒင် ဥပဒေအရ ကွယ်လွန်သူ၏ တူမအရင်းသည် တူအရင်းများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ အမွေဆက်ခံနိုင်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဒေါ်သက်သက်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုဝင်း၏ တူမအရင်းဖြစ်သော်လည်း မိုဟာမေဒင် ဥပဒေအရ ဦးညိုဝင်း ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းကို သူ၏အစ်ကို အရင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးဘိုကြီးတို့ ၄ ဦးနှင့် ယှဉ်၍ အမွေဆက်ခံနိုင်ခွင့် မရှိပေ။

အယူခံတရားလို အတွက်— ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၇/၈၁တွင် ဦးဘိုကြီးက ဦးကိုကြီး၊ ဦးတင်အောင်၊ ဦးခင်မောင် (ကွယ်လွန်သူ၏ ဇနီးများဖြစ်သော ဒေါ်လှညွှန့်နှင့် ဒေါ်ညိမ်း)နှင့် ဒေါ်သက်သက်တို့ အပေါ် ကွယ်လွန်သူဦးညိုဝင်းမှ ကျန်ရစ်သည့် အမွေဆိုင် စိန်ရွှေလက်ဝတ် ရတနာ ၁၂ မျိုးကို ရုံးတော်မှ အုပ်ချုပ်စီမံခန့်ခွဲ ပေးရန် စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက ဦးဘိုကြီးသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုဝင်းမှ ကျန်ရစ်သည့် အမွေဆိုင် ပစ္စည်းအားလုံးကို ထည့်သွင်းစဉ်ဆိုခြင်း မပြုဟု ဆိုသည့်အကြောင်းအချက်တချက်တည်း အပေါ် အခြေခံ၍ အမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း မစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ဦးဘိုကြီး စွဲဆိုသည့် အမှုတခုလုံးကိုပလပ်ခဲ့သည်။

---

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၁

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၇ တွင် ချမှတ်သော (၂၂-၂-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ထို့ကြောင့် ဦးဘိုကြီးက တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သည့်အတွက် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဦးဘိုကြီးက အမှုစွဲဆိုရာတွင် ဦးကိုကြီး၊ ဦးတင်အောင်၊ ဦးခင်မောင်၊ ဒေါ်သက်သက်နှင့် သူသည် မောင်နှမ အရင်းများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဟာဂျီဦးညိုဝင်းမှာ သူတို့၏ ဦးလေးအရင်းဖြစ်၍ ဟာဂျီ ဦးညိုဝင်းတွင် အမွေစား အမွေခံ သားသမီးများ မရှိကြောင်း၊ ဦးတင်အောင်၏သားဖြစ်သူ မောင်ခင်မောင်မြင့်မှာ ဟာဂျီဦးညိုဝင်းနှင့်အတူ နေထိုင်ကြောင်း၊ ၁၃-၄-၇၈ ရက်နေ့တွင် မန္တလေး- မေမြို့ ကားလမ်းအကြား ပြင်စာကျေးရွာ အနီးတွင် မော်တော်ယာဉ် တိမ်းမှောက်စဉ်က ဦးညိုဝင်းမှာ ကွယ်လွန် သွားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးညိုဝင်းမှ ကျန်ရစ်သည့် စိန်ရွှေလက်ဝတ်ရတနာ ၁၂ မျိုးနှင့် ငွေကျပ် ၃၂၀၀/- ကို ဦးကိုကြီးထံ စာရင်းနှင့် တကွ ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ ပစ္စည်းများကို ကျန်မောင်နှမ ၄ဦး အား ခွဲဝေပေးရန် ပြောသော်လည်း ဦးကိုကြီးက ခွဲဝေပေးခြင်း မပြုကြောင်း အဆိုပြုသည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃ အရ အမွေပုံပစ္စည်းကို ရုံးတော်မှ အုပ်ထိန်းစီမံခန့်ခွဲပေးရန် စွဲဆိုရာတွင် မည်သည့် ပစ္စည်းသည် အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်၍ မည်သည့်ပစ္စည်းသည် အမွေပုံပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် ဖော်ပြထားသည့်ပစ္စည်းများတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းများကျန်ရှိနေကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ရာဇတ်ဝင် ထည့်သွင်းသုံးသပ်ရန် မဟုတ်ချေ။ နှစ်ဘက် အမှုသည်များသည် အ မွေ ဆက် ခံ ထိုက် သူ များ ဟုတ်မဟုတ်၊ အမွေရှင် ကွယ်လွန်စဉ်က အမွေပုံပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ရှိမရှိ ဆိုသည့် အချက်များကို စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ အမွေပုံပစ္စည်းတွင် တရားလိုပြုလုပ်သူနှင့်တရားပြိုင်များမှာ အချိုးမည်မျှ ရထိုက်ကြောင်းသာ ပဏာမဒီကရီချမှတ်ရပေမည်။ ထို့နောက် တရားရုံးကဖြစ်စေ၊ တရားရုံးက ကော်မရှင်နာ ခန့်အပ်၍ဖြစ်စေ၊ အမွေပုံပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုကြီး စွဲဆိုသည့် အမှုမှာအမွေပုံ ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိဆိုသည့်အချက် တခုတည်းဖြင့် ဦးဘိုကြီး၏ အမှုတခုလုံးကို ပလပ်ရန် မဟုတ်ပေ။

အမွေရှင် ဦးညိုဝင်းနှင့် ဦးဘိုကြီးတို့ မောင်နှမ ၅ ဦးမှာ မိုဟာမေဒင် ဘာသာကို ကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးညိုဝင်း ကွယ်လွန်စဉ် အချိန်က အမွေပုံပစ္စည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော်လည်း အမွေဆက်ခံမည့် ဇနီး၊

၁၉၀၅
ဦးဘိုကြီး နှင့် ဦးကိုကြီး

သားသမီး၊ မြေးမြစ် အစရှိသည့် တိုက်ရိုက် အဆက် အနွယ်များ မရှိ ကြောင်း အမှုတွင် အငြင်းမပွားပေ။ ဒေါ်သက်သက်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဦးညိုဝင်း၏ တူမအရင်း ဖြစ်သော်လည်း မိုဟာမေဒင် ဥပဒေ အရ ဦးညိုဝင်း ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံ ပစ္စည်းကို သူ၏အစ်ကို အရင်းများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးဘိုကြီးတို့ ၄ ဦးနှင့် ယှဉ်၍ အမွေဆက်ခံနိုင်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးညိုဝင်းကျန်ရစ်သည့် အမွေပစ္စည်းများကို သူ၏တူအရင်းများ ဖြစ်ကြသော ဦးဘိုကြီး၊ ဦးကိုကြီး၊ ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးခင်မောင်တို့က အညီအမျှ ဆက်ခံခွင့် ရှိကြသည်။

ဦးခင်မောင်သည် ဦးညိုဝင်း ကွယ်လွန်ပြီးမှ အနီစွဲရောက်ခဲ့ကြောင်း အမှုတွင် အငြင်းမပွားသောကြောင့် ဦးခင်မောင်ရရှိမည့် အမွေဝေစုကို သူ၏ဇနီးများ ဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်လှညွှန့်နှင့် ဒေါ်ညိမ်းတို့က ၁၆ ပုံ၊ ၁ ပုံ စီ၊ သမီး ၂ ဦးက ၃ ပုံ ၂ ပုံ ရရှိ၍ ကျန် ၂၄ ပုံ ၅ ပုံကို သူ၏ အစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော ဦးဘိုကြီး၊ ဦးကိုကြီးနှင့် ဦးတင်အောင်တို့ ၃ ဦးက အညီအမျှ ဆက်ခံခွင့် ရှိကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလို ဦးဘိုကြီး၏ ဝေစုမှာ $\frac{1}{4} + \frac{5}{100} = \frac{22}{100}$ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးညိုဝင်း ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်း များတွင် ဦးဘိုကြီးက နှစ်ရာ ရှစ်ဆယ့်ရှစ်ပုံ ခုနှစ်ဆယ့် ခုနှစ်ပုံ ခံစားခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမ ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၁ နှင့် ၁၃ တို့အရ ကော်မရှင်နာခန့်ထားပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်ကို အမွေပုံမှ ကျခံစေရမည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးမြကျော်နှင့် ဦးအေးမောင်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး လှ မောင်

နှင့်

ဦး တင် ပါ (၂) *

†၁၉၇၅
ဖေဖေါ်ဝါရီ
၂၂ ရက်

အငြင်းပွားသည့်တရားမမှုခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သီးခြားဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိခြင်း— မြန်မာနိုင်ငံတရားဥပဒေများဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၃)—တရားရုံးက တရားမျှတမှု၊သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရှမ်းပြည်နယ်တွင် အာဏာသက်ရောက်သည့်ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံတရားဥပဒေများ ဆိုင်ရာအက်ဥပဒေ ပါဝင်သည်။ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၃)တွင် အမှုသည်များ အကြား အငြင်းပွားသည့် တရားမမှုခင်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သီးခြားပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိလျှင် တရားရုံးက တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် လျှောက်ထားသူ စွဲဆိုသော အမှုအတွက် သီးခြားဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိသဖြင့် သူတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များ ရသင့်မရသင့် ပြဿနာကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၃)အရ အဆုံးအဖြတ် ပြုရန်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ အတွက်— ဦးရှေအုံး၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်— ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

---

* ၁၉۷၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄

† ၁၉۷၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော (၂၄-၂-۷၄) နေ့စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၀၅
ဦးလှမောင်
နှင့်
ဦးတင်ပါ
(၂)

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀/၀၃(တောင်ကြီး) တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးလှမောင်က လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင်နှင့် ဒေါ်ဘီတို့အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်မှာ မိမိပိုင်ဖြစ်ကြောင်း မြှက်ဟ ကြေငြာပေးစေရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံးက အမှုကို သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့် မရှိဟု အကြောင်းပြကာ ပလပ်လိုက်သောကြောင့် ဦးလှမောင်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေနေက ပြည်နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဒီကရီဖြစ်သဖြင့် လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုကို အယူခံမှု အဖြစ် ပြောင်းလဲသတ်မှတ်၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်နှင့် လိုအပ်သည့် ရုံးခွန် များကို ထမ်းဆောင်မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေနေက အယူခံမှုတွင် ရုံးခွန်အပြည့်အဝ ထမ်း ဆောင်ပြီးဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုအဖြစ် လက်ခံစစ်ဆေးနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ပြင်ဆင်မှုတွင် ရုံးခွန်ပြည့်စုံမှု မရှိသဖြင့် အယူခံမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲစစ်ဆေး နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားသူသည် အယူခံမှုများအတွက် သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းသတ်ကာလအတွင်း ဤပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို တင်သွင်းခဲ့သည်က တကြောင်း၊ အယူခံမှု အတွက် လိုအပ်သည့်ရုံးခွန်ကို ဖြည့်စွက်ထမ်းဆောင်ရန် လျှောက်ထား သူ၏ ရှေနေက တာဝန်ယူသည်က ဘကြောင်းကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို အယူခံမှုအဖြစ် သတ်မှတ်၍ အဆုံးအဖြတ် ပြုသင့်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေနေက လျှောက်ထားသူသည် မိမိ အမှုကို သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခဲ့ခြင်း မရှိပါ ပဲလျက် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံးက ယင်းဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေမှာ ရှမ်းပြည် နယ်တွင် အာဏာသက်ရောက်ခြင်း မရှိသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ တရားဥပဒေ များဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၃) တွင် ခွင့်ပြုထားသည့် အတိုင်း လျှောက်ထားသူ တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များကို တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ ခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရှေနေက တရားလို၏ အဆိုလွှာအရ အမှုကို သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ တရားစွဲဆိုသည်ဟု

ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေမှာ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် အာဏာသက်ရောက်ခြင်း မရှိသဖြင့် လျှောက်ထားသူ စွဲဆိုသောအမှုကို ယင်းဥပဒေအရ တရားစီရင်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ဖြေကြားလျှောက်ထားပါသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်တွင် အာဏာ သက်ရောက်သည့် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံ တရားဥပဒေများ ဆိုင်ရာအက်ဥပဒေပါဝင်သည်။ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၃)တွင် အမှုသည်များအကြား အငြင်းပွားသည့် တရားမမှုခင်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သီးခြားပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိလျှင် တရားရုံးက တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှုနှင့် မွန်မြတ်သော အသိတရားတို့အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် လျှောက်ထားသူ စွဲဆိုသော အမှုအတွက် သီးခြားဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိသဖြင့် သူတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များ ရသင့်မရသင့်ပြဿနာကို ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၃)အရ အဆုံးအဖြတ်ပြုရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍ ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မူလရုံးသည် ဦးလှမောင် စွဲဆိုသော အမှုကို မူလအမှု အမှတ်အတိုင်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ ဥပဒေနှင့် အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေး စီရင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

ရုံးခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ အရ လျှောက်ထားသူ ထမ်းဆောင်သော ရုံးခွန်ကို ပြန်အမ်းရမည်ဖြစ်၍ လျှောက်ထားသူသည် နောက်ထပ်ရုံးခွန် ထမ်းဆောင်ရန် မလိုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးလှဘုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးအေးမောင်နှင့် ဦးတင်အုန်း တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၇၅
ဇန်နဝါရီ
၂၂ ရက်

ဦးသောင်း (ခ) ဦးဘသောင်းပါ (၂)
နှင့်
ဒေါ်လှမင်း (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်တင်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)*

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇- မရှေ့ပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း ကို တနှစ်အတွက် မြေငှားခသတ်မှတ်၍ ငှားရမ်းလျှင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်၊ ချုပ်ဆိုရန်လိုအပ်ခြင်း—စာချုပ်ချုပ်ဆို ငှားရမ်းခြင်းမရှိ လျှင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မရှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကိုတနှစ်အတွက် မြေငှားခ သတ်မှတ်၍ ငှားရမ်းလျှင် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန် လိုကြောင်း ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အမှုတွင် ဦးသောင်းသည် အဆိုပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ အချင်းဖြစ် မြေကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မရှိ၍ ဦးသောင်းသည် ဒေါ်တင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ် မြေကို လုပ်ကိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

အယူခံ တရားလိုအတွက်— ဦးလှကို၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်— ဦးထွန်းဝေ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇၅/၈၁ (အနောက်မြောက်)တွင် ဒေါ်တင်က အယူခံတရားလို ဦးသောင်း(ခ)ဦးဘသောင်းနှင့် ဒေါ်ကျင်တို့ အပေါ် အချင်းဖြစ် မြေမှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ တိုင်းဟရားရုံးက စွဲဆိုသည့်အတိုင်း

---

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရာမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၅

† ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ တရားမ ကြီးမှု အမှတ် ၇၅ တွင် ချမှတ်သော (၄-၂-၈၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဦးသောင်းတို့က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤဘရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။ အယူခံ အတောအတွင်း ဒေါ်တင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဒေါ်တင်၏ တူမ ဒေါ်လှမင်းက သူ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၀၅
ဦးသောင်း (ခ) ဦးဘသောင်း ပါ (၂) နှင့် ဒေါ်လှမင်း (ကွယ်လွန်သူဒေါ်တင်၏တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်)

မူလရုံး တရားလို ဒေါ်တင်က မန္တလေး အနောက် မြောက်မြို့နယ်၊ အကွက်အမှတ် ၆၂၂၊ ပြည်ကြီးရန်လုံရပ်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၆/(ခ) စာရင်းပေါက်သော ဘိုးဘပိုင် မြေမှာ မိမိပိုင်ဖြစ်၍ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှ စပြီး ဦးသောင်းတို့ လင်မယားအား၊ ယင်းမြေ၌ သီးနှံစိုက်ပျိုးခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် မြေကို ပြန်တောင်းသော်လည်း ပြန်လည်ပေးအပ်ခြင်း မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ သူတို့အား ဖယ်ရှား ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဦးသောင်းတို့က အခြားအချက်အလက်များအပြင် ရပ်ကွက်ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့က အချင်းဖြစ် မြေကို မိမိတို့အား ချထားခဲ့၍ တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း ထုချေသည်။

ဦးသောင်းက "ကျွန်တော်သည် အချင်းဖြစ် မြေကို တရားလို ဒေါ်တင်ထံမှ စာချုပ် ပေချုပ်ဖြင့် တနှစ်လျှင် ၁၅၀/- မြေငှားခနှင့် လုပ်ခဲ့ပါသည်"ဟု ထွက်ဆိုသည်။ မရှေ့ မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို တနှစ်အတွက် မြေငှားခ သတ်မှတ်၍ ငှားရမ်းလျှင် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန်လိုကြောင်း ပစ္စည်းလွဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အမှုတွင် ဦးသောင်းသည် အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ အချင်းဖြစ် မြေကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆို ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း မရှိ၍ ဦးသောင်းသည် ဒေါ်တင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ် မြေကို လုပ်ကိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။ အယူခံတရားလိုတို့ ဘက်မှ ပြည်ကြီးရန်လုံရပ်ကွက်- ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့က အချင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားလိုတို့အား ချထားခဲ့သည်ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ် အမှုကို တရားမရုံးများက စီရင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၇၀ ခုနှစ်အတွင်း၌ ဒေါ်တင်က အချင်းဖြစ် မြေကို ပြန်လည်ရလိုကြောင်း ပြည်ကြီးရန်လုံရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီအလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့တွင် တင်ပြခဲ့ရာ အဆိုပါ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့က အောက်ပါ အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်–

၁၉၀၅
ဦးသောင်း
(ခ) ဦးဘ
သောင်းပါ
(၂)
နှင့်
ဒေါ်လှမင်း
(ကွယ်လွန်
သူဒေါ်တင်
၏တရားဝင်
ကိုယ်စား
လှယ်)

"အထက်ပါ တွေ့ရှိချက်များနှင့် သုံးသပ်ချက်များ အရ ယင်း လျှောက်ထားသည့် အမှုတွင် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ လယ်ယာ မြေ နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေး အက်ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်လျက် ရှိသဖြင့် လက်ရှိ လုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည့် မောင်သောင်း (ခ) ဦးဘသောင်းအား ဆက်လက်လုပ်ကိုင် စေရန်နှင့် လျှောက်ထား သူ ဒေါ်တင်၏ လျှောက်လွှာအား ပယ်ချလိုက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ် ကြပါသည်။"

ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော ရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး ဦးဝင်းဖေ (ပြိုင်ပြ သက်သေ) က "ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်သည် ဆိုသည်မှာ အခြေခံကောင်စီ အဖွဲ့အစည်း အနေဖြင့် ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြေယာကော်မတီ တရပ် အနေဖြင့် အချင်းဖြစ် ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း မဟုတ်ပါ"ဟု ထွက်ဆို ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြည်ကြီးရန်လုံရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့သည် အချင်းဖြစ် မြေကို ပြန်လည်ရလိုကြောင်း ဒေါ်တင်၏ လျှောက်ထား ချက်ကို အဓိက ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ပေရာ ဦးသောင်းအား အချင်းဖြစ် မြေကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်စေရန် တဆက် တည်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ အတွင်းရေးမှူး ဦးဝင်းဖေ ထွက်ဆို ထားသကဲ့သို့ သီးစားချထားသည့် သဘောမဟုတ်ပဲ ဦးသောင်းအနေဖြင့် ယင်းမြေကို လုပ်ကိုင်မြဲ လုပ်ကိုင်စေသည့် သဘော သက်ရောက်သည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပေသည်။

ထို့အပြင်အချင်းဖြစ်မြေမှာသက်သေခံ (က) မြေပုံအရလည်းကောင်း၊ မြေတိုင်းစာရေး ဦးမောင်လေး (လိုပြသက်သေ) ၏ ထွက်ဆို ချက်အရ လည်းကောင်း၊ ဘိုးဘပိုင် မြေဖြစ်၍ ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ လယ်ယာ မြေ နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေးအက်ဥပဒေတွင် အကျုံးဝင်သော လယ်ယာမြေ ဖြစ်ကြောင်းလည်း မပေါ်ပေါက်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံ တရားလိုတို့ အပေါ် အချင်းဖြစ် မြေမှ ဖယ်ရှားပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ် ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကိုစရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်လိုက်သည်။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး သိန်း မောင်
နှင့်
ဦး သိန်း အောင် ပါ (၆) *

†၁၉၇၅
ဇန်နဝါရီ
၂၃ ရက်

အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု– ပစ္စည်းစာရင်း ကောက်ရုံမပြီးခြင်း– တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာခန့်၍ ပစ္စည်းခွဲဝေရန်လိုခြင်း– ပစ္စည်းခွဲဝေရန် မဖြစ်လျှင် ရောင်းချ၍ ရရှိငွေကို အမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃(၁)အရ ဆောင်ရွက်ရန် ကော်မရှင်နာအား ညွှန်ကြားရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေပုံ ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှုတွင် အမွေပစ္စည်းများကို စာရင်းကောက်ယူရုံမျှဖြင့် အမှုပြီးဆုံးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာ တစ်ဦးခန့်ထား၍ အမွေပုံပစ္စည်းများကို ခွဲဝေစေရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ခွဲဝေရန် မဖြစ်နိုင်ပါက အမွေပစ္စည်းများကိုရောင်းချစေ၍ ရောင်းရငွေကို ခွဲဝေပေးစေရန် ကော်မရှင်နာအား တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃ (၁) အရ ခွင့်ပြုထားသည့် အတိုင်း ညွှန်ကြားရန် လိုပေလိမ့်မည်။

အယူခံ တရားလို အတွက် – ဦးကံမြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်– ဦးထွန်းအုံ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရှေ့ဘိုမြို့၊ ယခင်နယ်ပိုင် တရားမ တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆/၇၀ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးသိန်းအောင်က အယူခံ တရားလို ဦးသိန်းမောင်၊ဦးသိန်းညို၊ ဦးခိုး၊ မအုန်းမှိ၊ ဦးကျော်သန်းနှင့် ဦးချစ်စိန်တို့

* ၁၉۷၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၀၆

† ၁၉۷၂ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၅၂ တွင် ချမှတ်သော (၁၂-۷-۷၃) နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အပေါ် ကွယ်လွန်သူ အဖွားဒေါ်ဂျမ်း ကျန်ရစ်သော အမွေပုံပစ္စည်း များကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် တရားစွဲဆိုသည်။ စနစ်သစ် တရားစီရင်ရေး အရ ယင်းအမှုမှာ ဝက်လက်မြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၄/၂၄ ဖြစ်လာသည်။ အမှုအတော အတွင်း ဦးခိုး ကွယ်လွန် သွား၍ ဒေါ်ခင်မြင့်စိန်က တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဆက်လက် ဆောင်ရွက်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားလို၊တရားပြိုင်တို့သည် ဒေါ်ဂျမ်း၏ အမွေ ပစ္စည်းများကို ၆ ပုံ၊ ၁ ပုံစီ ခံစားထိုက်ကြောင်း၊ အမွေပစ္စည်း အရပ်ရပ်၏ တန်ဖိုးကို ၂၈၀၀၀/- ဟု သတ် မှတ် ကြောင်း၊ ဦးသိန်းအောင်သည် အမွေပုံပစ္စည်းများ၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံ ဖြစ်သော ၄၁၆၆/-ကို ရထိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ကော်ဂယ်ယူ၍အပြီးသတ် ဒီကရီချမှတ်သည်။ ဦးသိန်းအောင်က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် စစ်ကိုင်း တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက အမွေဝေစု တန်ဖိုးသတ်မှတ်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးသိန်းအောင်သည် အမွေပစ္စည်း များ၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံကို ရထိုက်ကြောင်း ပြင်ဆင်၍ ဒီကရီ ချမှတ်လိုက် သောကြောင့် ဦးသိန်းမောင်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဤအမှုတွင် မူလရုံး တရားလို ဦးသိန်းအောင်နှင့် တရားပြိုင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ဂျမ်း ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်း အရပ်ရပ်၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံစီ ရထိုက်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ဤအယူခံတွင် အယူခံ တရား လို၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလို ဦးသိန်းမောင် ကုန်ကျခဲ့သော အသုဘ စရိတ်ကို ခွင့်မပြုခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ အမွေဆိုင်တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဦးသိန်းညိုသည် အမွေအဖြစ်ဖြင့် ၃၀၀၀/-ယူ ပြီးကြောင်း ထင်ရှား ပါလျက် ရရန်ရှိသည့် အမွေစုမှ ထိုင်ခေါ်ကိုမခုနှိမ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက "အသုဘစရိတ်သည် ဦးသိန်းမောင် တဦးတည်း ကုန်ကြောင်း မပေါ်လွင်၍ ယင်းငွေ ၂၂၅၀/-ကို အမွေပုံမှ နှုတ်ရန် မလိုကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်" ဟု အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်သည် အယူခံတရားလို ဦးသိန်းမောင်အား ထိခိုက်နစ်နာစေသော အမိန့်ဖြစ် သော်လည်း ဦးသိန်းမောင်သည် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးသို့ သီးခြား အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ ဦးသိန်းအောင် တင်သွင်းသောအယူခံမှု တွင်လည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ တွင် ခွင့်ပြု ထားသည့်အတိုင်း တန်ပြန်ကန့်ကွက်လျှာ တင်သွင်းခဲ့ခြင်းလည်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်ရာ ဤအယူခံတွင် အသုဘစရိတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းသည်ဟု ပြောဆိုခွင့်မရှိချေ။

ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာအပိုဒ် ၄ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြထားသည်။

> "၄။ ဒေါ်ဂျမ်း၏ အမွေဆိုင် အိမ်ဝင်း မြေအဖြစ် ၀.၃၅ ကေကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တရားပြိုင် ဦးသိန်းမောင်မှ ၀.၁၀ ကေ ကျယ်သော ဝင်းမြေ မြေပုံညွှန်း (ခ) မှာ ကျေးရွာ လူကြီးများ ခွဲဝေပေးမှုအရ ဦးသိန်းညို ရယူထားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသိန်းညိုထံမှ ၃၈၀၀/-နှင့် မိမိဝယ်ယူထားကြောင်း၊ အဆိုပါ ဝင်းမြေကို ခုနှိမ်ပေးရန် တင်ပြလာပါသည်။ တရားလိုမှ မိမိတို့ဆန္ဒ မပါပဲခွဲဝေမှုဖြစ်ကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်ပြုသည်ကို မိမိတို့ သိရှိခြင်း မရှိကြောင်း တင်ပြပါသည်။ ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဦးသိန်းညို အရောင်းအဝယ် ပြုထားသော မှတ်ပုံတင် စာချုပ်စာတမ်း တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အရောင်းအဝယ် ပြုထားသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ဇတ္တရှိရပါသည်။"

ဤအမှုမှာ တရားလို ဦးသိန်းအောင်က အဖွားကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများမှ သူရသင့်ရဆိုက်သော အမွေဝေစုကို ခွဲဝေပေးစေရန် စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်၍ အမှုတွင် အဓိကအားဖြင့် သူ၏ရပိုင်ခွင့်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေဆိုင် မြေ၏ တစိတ် တဒေသနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဦးသိန်းညိုတို့ အချင်းချင်းအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့်ကိစ္စကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အယူခံတရားပြိုင်များနှင့် မူလရုံးက လက်ခံပြီးဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်အကြောင်းရှိပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက တရားလို၊ တရားပြိုင်များ သဘောတူ လက်ခံပြီးဖြစ်သည့် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာအတိုင်း ချမှတ်သော မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

၁၉၀၅
ဦးသိန်း
မောင်
နှင့်
ဦးသိန်း
အောင်ပါ
(၆)

ဒေါ်ကျမ်း ကွယ်လွန်သောအခါ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာအပိုဒ် (၂)တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ပစ္စည်း ၁၀မျိုး ကျန်ရစ်သည်ဆိုသော အချက်ကိုနှစ်ဘက်အမှုသည်များက လက်ခံသည်ဆိုသည့် အချက်မှာ အငြင်း မပွားချေ။ ကော်မရှင်နှာ ခန့်ထားသည့် အမိန့် စာတွင် ဒေါ်ကျမ်းပိုင် ရှေ့ပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်း၊ မရှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ အစီရင်ခံရန် တာဝန်ပေးအပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကော်မရှင်နှာ ဦးတင်နု၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်မှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၁ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အတိုင်း ကွယ်လွန်သူ ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်း အရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာရင်းကောက်ယူရန် ဖြစ်ပေသည်။ ကော်မရှင်နှာက သူ၏ အစီရင်ခံစာတွင် အမွေ ပစ္စည်းများ တန်ဖိုးကို သင့်ပြီး၊ ထိုသင့်ငွေမှ ဦးသိန်းမောင်၏ တင်ပြချက်အရ ငွေ ၃၈၀၀/-ကို ခုနှိမ်လျှင် အမွေစုတစုံ၏ တန်ဖိုးသည် ၄၁၆၆/၆၀ ဖြစ်သည်ဟု တန်ဖိုးသင့်ခြင်းမှာ မိမိလုပ်ပိုင်ခွင့် ဘောင်ကို ကျော်လွန်ရာရောက်သည်ဖြစ်၍ အယူခံရုံးဖြစ်သည့် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးက ယင်းသို့တန်ဖိုး သင့်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကော်မရှင်နှာ အစီရင်ခံစာကို လက်မခံခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အမွေပုံပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေပစ္စည်းများကို စာရင်းကောက်ယူရုံမျှဖြင့် အမှုပြီးဆုံးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဤအမှုတွင် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ကျမ်း ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများ'ကို တရားလို ဦးသိန်းအောင်အား ခွဲဝေပေးရန် လိုအပ်သေးသည် ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နှာတဦး ခန့်ထား၍ အမွေပုံ ပစ္စည်းများကို ခွဲဝေစေရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ခွဲဝေရန် မဖြစ်နိုင်ပါက အမွေ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချစေ၍ ရောင်းရငွေကို ခွဲဝေပေးစေရန် ကော်မရှင်နှာအား တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၀၊ နည်း ၁၃(၁) အရ ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း ညွှန်ကြားရန် လိုပေလိမ့်မည်။

ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံး မသတ်မီ ကော်မရှင်နှာ၏ အစီရင်ခံစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှတ်ချက်ပြုလိုသည်။ ကော်မရှင်နှာသည် တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံစာတင်သွင်းရာတွင် မိမိစစ်ဆေးသော သက်သေတို့၏ ထွက်ချက်များနှင့် အမှုသည်များက တင်ပြသည့် သက်သေခံစာရွက် စာတမ်းများကို တပါတည်း တင်ပြရန် လိုပေသည်။ ယင်းအစီရင်ခံစာနှင့် စာရွက်စာတမ်းများသည် တရားရုံးကစစ်ဆေးလျက်ရှိသောအမှုတွေ့၏ မှတ်တမ်းဖြစ်လာသည်။

ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာ ရရှိသောအခါ တရားရုံးက နှစ်ဘက်အမှုသည် မျှားအား ယင်းအစီရင်ခံစာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခွင့်ပေးရသည်။ တစုံတရာ ကန့်ကွက်တင်ပြလာလျှင် သက်သေ ထွက်ချက်မျှားနှင့် သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်းမျှား အပေါ် အခြေခံ၍ ကန့်ကွက်ချက် ခိုင်လုံမှု ရှိမရှိ အဆုံးအဖြတ် ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ကန့်ကွက်ချက်ကို အဆုံးအဖြတ် ပေးပြီးနောက် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် ပယ်ဖျက်ခြင်း ပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ လိုအပ်လျှင် ကော်မရှင်နာအား ထပ်မံစုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုရန်ညွှန်ကြားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးတရားလို ဦးသိန်းအောင်အား အမွေပစ္စည်းမျှား၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံကို ခွဲဝေပေးစေရန် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးက ချမှတ်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုလိုက်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမျှားကို ခွဲဝေစေရန်အတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ခန့်ထားဆောင်ရွက်စေ၍ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နည်း ၁၄ အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးပြီးနောက်၊ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ဤအယူခံတွင် နှစ်ဘက်အမှုသည်တို့သည် မိမိတို့ကုန်ကျသောတရားစရိတ်တို့ကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ကျခံကြစေ။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အုန်း၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်း နှင့် ဦးမြကျော်
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၇၅
မတ်လ
၁၁ရက်

ဦး အောင်ခင်

နှင့်

ဦး တက်စီ *

ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရန် သီးခြား ပဋ္ဌိညာဉ် ပြုခဲ့ကြခြင်း– နို့တစ်စာ တရားဝင် မဝင်ကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်– အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ပဋ္ဌိညာဉ်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိမရှိသာ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးအောင်ခင်နှင့် ဦးတက်စီတို့သည် ငှားရမ်းမှုရပ်စဲရန် သီးခြားပဋ္ဌိညာဉ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်ဘက်မှ ပေးပို့သော နို့တစ်စာ တရားဝင်မဝင်ဆိုသော အချက်ကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ ဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ပဲ အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ပဋ္ဌိညာဉ်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရပေသည်။

အယူခံ တရားလို အတွက် — ဦးကိုယု၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံ တရားပြိုင်အတွက် — ဦးဟန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လမ်းမကော်မြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၅/၇၂ တွင် အယူခံတရားလို ဦးအောင်ခင်က အယူခံတရားပြိုင် ဦးတက်စီ အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(က)(ဒုတိယပိုင်း)အရ ငှားရမ်းထားသည့် အိမ်ခန်းမှ ဖယ်ရှားစေရန် တရားစွဲရာ ဦးအောင်ခင်၏ အမှုကို ပလပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း

---

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၀

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂ ၀၃တွင် ချမှတ်သော (၂၆-၁၀-၇၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိသော ကြောင့် ဦးအောင်ခင်က ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှုကို တင်သွင်းခဲ့သည်။

ဦးအောင်ခင်နှင့် ဦးတက်စီတို့သည် လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ လှည်းတန်း လမ်း၊ တိုက် အမှတ် ၅၇၊ အခန်း ၁ ၏ အိမ်ရှင် နှင့် အိမ်ငှားများ ဖြစ်ကြသည်။ အိမ်ရှင် အိမ်ငှား သဘောတူ ကတိစာချုပ် အရ ၃ လ ကြိုတင် အကြောင်းကြားပြီး ငှားရမ်းခြင်းကို အဆုံးသတ်ရန် သဘော တူချက် ရှိခဲ့ကြသည်။ ဦးအောင်ခင်က ဦးတက်စီသည် တိုက်ခန်းအတွင်း ဘက် အုတ်နံရံကို ခွင့်ပြုချက်မရှိပဲ ဖောက်ထွင်းခဲ့သဖြင့် အိမ်ငှားတာဝန် ဖောက်ဖျက်သည်ဟုဆို၍ အကျိုးဆောင်မှုတဆင့် နို့တစ်ပေးပြီး တရားစွဲ ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးတက်စီကမူ နို့တစ်စာမှာ တရားမဝင်ဟု ထုချေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မြို့နယ်တရားရုံးက နို့တစ်စာနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါ ပဏာမ ငြင်းချက်ကို ထုတ်နှုတ်ခဲ့သည်—

> "တရားလို ပေးသော နို့တစ် စာသည် တရား မဝင်သော နို့တစ်စာ ဖြစ်သည်ဆိုတာ မှန်သလား။"

မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ ဦးအောင်ခင်က ဦးတက်စီသို့ ပေးပို့သော နို့တစ် စာသည် တရားမဝင်ဟူ၍ ကောက်ယူခဲ့ကြသည်။

ဦးအောင်ခင်နှင့် ဦးတက်စီတို့သည် ငှားရမ်းမှု ရပ်စဲရန် သီးခြား ပဋိညာဉ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်ဘက်မှ ပေးပို့သော နို့တစ်စာ တရားဝင် မဝင်ဆိုသော အချက်ကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၆ အရ ဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ပဲ အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ပဋိညာဉ်နှင့် ညီညွတ်ခြင်း ရှိမရှိ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရပေသည်။ ၃၀-၆-၇ ရက်စွဲပါ နို့တစ် စာ အပိုဒ် ၅ နှင့် ၆ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်—

> "၅။ လူကြီးမင်း၏ ဆောင်ရွက် ပြုမူချက်များသည် အိမ်ငှား တာဝန် ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်ပြီး လူကြီး မင်းအား ကျွန်ုပ်၏ အမှုသည်က ဆက်လက်၍ ငှားရမ်းခြင်း မပြုလို တော့ သဖြင့် ၁-၂-၇ နေ့မှ စ၍ အိမ်ရှင် အိမ်ငှား အဖြစ်မှ အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်လိုပါသည်။

၁၉၇၅
ဦးအောင်ခင်
နှင့်
ဦးတက်စီ

၆။ သို့ဖြစ်၍ လူကြီးမင်းသည် ယခု ၄ားရမ်း နေထိုင်သည့် တိုက်ခန်းမှ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့ စေ့ရောက်သည်နှင့် ထွက်ခွါပေးရန် တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။"

အိမ်ငှါး ဦးတက်စီ၏ အကျိုးဆောင်က အိမ်ရှင် ဦးအောင်ခင်သည် နို့တစ်စာ ပေးပို့ပြီး နောက်တနေ့တွင် အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုကို ရပ်စဲကြောင်း နို့တစ်စာ၌ ဖော်ပြထားသ ဖြင့် ပဋ္ဌိဌာ ၁ဦ အတိုင်း ၃ လ ကြိုတင်၍ နို့တစ်မပေးသောကြောင့် တရားမဝင်ပါဟု တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ သို့ရာတွင် နို့တစ်စာအရအိမ်ငှားသည် ၃၀-၉-၇၂ နေ့အထိ အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်းတွင် နေထိုင်ခွင့် ရှိသည်ဖြစ်ရာ အိမ်ခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးရန် အချိန်မစေ့မီ ဦးတက်စီထံ ၃ လကြိုတင်၍ နို့တစ်စာ ပေးခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နို့တစ်စာသည် အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ကတိစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံလျှောက်ကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံးနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီများကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် အမှုကို မူလအမှု အမှတ်အတိုင်း ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ အယူခံလျှောတွင် ထမ်းဆောင်ထားသည့် ရုံးခွန်ကို အယူခံတရားလိုအား ပြန်လည်ထုတ်ပေးရေးအတွက် သက်သေခံ လက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် ရုံးခွန်တော်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ အရ ညွှန်ကြား လိုက်သည်။ ဤအမှုအတွက် စရိတ်မရှိ။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးအေးမောင်နှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦး ကိုလေး ပါ (၃)
နှင့်
ဦး စိန်မောင် ပါ (၂) *

†၁၉၈၅
ဇွန်လ
၁၈ ရက်

မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ– ကိတ္တိမ သားသမီး အဖြစ် မွေးစားခြင်း– အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း– ဤနှစ်မျိုးတွင် အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ခြင်း ရှိမရှိသာ ကွာခြားခြင်း– ကိတ္တိမ မွေးစားမှု မမြောက်သော်လည်း အပတိဋ္ဌ မွေးစားမှု မြောက်ကြောင်း တွေ့လျှင် အပတိဋ္ဌသားသမီးဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ကိတ္တိမ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းနှင့် အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းတို့တွင် မွေးစားသည်ဆိုသော အချက်မှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းမွေးစားမှု နှစ်မျိုးတွင် အမွေစား အမွေခံဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ခြင်း ရှိမရှိသာ ကွာခြားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကိတ္တိမ မွေးစားမှုတွင် အပတိဋ္ဌ မွေးစားခြင်း အကျုံးဝင်သည် ဖြစ်၍ ကိတ္တိမ သားသမီးအဖြစ်ဖြင့် အရေးဆိုသောအမှုတွင် ကိတ္တိမမွေးစားမှု မမြောက်သော်လည်း အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားမှုမြောက်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် အပတိဋ္ဌ သားသမီးဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ပါက အဆိုအချေနှင့် ကွဲလွဲ၍ အဆုံးအဖြတ် ပြုရာရောက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အယူခံ တရားလိုများအတွက် — ဦးဖေတင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

---

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၄၆

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမ ကြီးမှုအမှတ် ၁၀ တွင် ချမှတ်သော (၁၂-၇-၈၃) နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၀၅
ဦးကိုလေးပါ
(၃)
နှင့်
ဦးစိန်မောင်
ပါ (၂)

စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀/၈၀ တွင် အယူခံ တရားလို ဦးကိုလေး၊ ဒေါ်မေနှင့် ဦးထွေးတို့က အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိန်မောင်နှင့် ဒေါ်စန်းမြတို့အပေါ် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အေးခင် ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများကို လက်ရောက် ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤ အယူခံကို တင်သွင်းသည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးကိုလေး ဒေါ်မေနှင့် ဦးထွေးတို့က အဆိုလွှာတွင် မိမိတို့၏အစ်ကို ဦးမောင်ကိုသည် ဒေါ်အေးခင်ဆိုသူနှင့် လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစိန်မောင်သည် ဒေါ်အေးခင်နှင့် အတူနေထိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၅-၁၂-၇၇ နေ့တွင် ဒေါ်အေးခင် ကွယ်လွန်သွားသော အခါ ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းများကို ဦးမောင်ကို အမွေ ဆက်ခံ ရရှိကြောင်း၊ ထို့နောက် ဦးမောင်ကို ကွယ်လွန်ပြန်သောအခါ မိမိတို့က အမွေဆက်ခံရရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ ရွှေဘုံမြို့တွင်ရှိသော မြေတစ်ကွက်၊ ထိုမြေပေါ်၌ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်တစ်ဆောင်နှင့် ဒေါ်အေးခင် ကျန်ရစ်သည် ဆိုသော လက်ဝတ် လက်စား များကို လက်ရောက်ရလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဦးစိန်မောင်က အချေလွှာတွင် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အေးခင်သည် မိမိ အား ကိတ္တိမသားအဖြစ် မွေးစားခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေမှာ မိမိဂရန် ရရှိထားသော မြေဖြစ်ပြီး၊ အိမ်မှာမိမိဆောက်လုပ်သော အိမ်ဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ဝတ် လက်စားများ ကျန်ရစ်ခြင်း မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအရ အောက်ပါ ငြင်းခုံချက်များကို ထုတ်နှုတ် ကြားနာခဲ့သည်—

"၁။ အခင်းဖြစ် ဥပစာကို တရားလိုတို့က ပိုင်ဆိုင်သည် ဆိုခြင်း မှာ မှန်သလား။

၂။ ထိုသို့ ပိုင်ကြောင်း မည်သည့် စာချုပ် စာတမ်းများ တင်ပြခြင်း ရှိသနည်း။

၃။ လက်ရောက်ရလိုမှုတွင် တရားမစွဲမီ ၁၂ နှစ် အတွင်းက အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းမှာ တရားလိုတို့ လက်ရှိဖြစ်ကြောင်းနှင့်

တရားပြိုင်တို့သည် ယင်းပစ္စည်းကို ဆိုင်ရာဆိုင်ခွင့် မရှိပဲ သိမ်းပိုက် ထားကြောင်းတို့ကို တရားလိုတို့က သက်သေ ထူနိုင်ခြင်း ရှိမရှိ။

၄။ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်က တရားပြိုင်အား အဖိုး စားနားဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခြင်း ဖြစ်မဖြစ်။

၅။ အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးစိန်မောင်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်ကို ဒေါ်အေးခင်တို့၏ ကိတ္တိမ မွေးစား သား ဖြစ်သည် ဆိုတာ မှန်သလား။

၆။ တရားလို တို့သည် မည်သည့် သက်သာခွင့် ရထိုက်ပါ သလဲ။

နောက်တိုး ငြင်းချက်များ

၁။ ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်ကိုသည် ဒုတိယမယား ဒေါ်ရွှေနှင့် အကြောင်းပါစဉ်ကပင် ပထမ မယား ဒေါ်အေးခင်နှင့် ပစ္စည်းများ ခွဲဝေပြီး နှစ်ဦးသဘောတူ ပြတ်စဲ ကွာရှင်း ခဲ့ကြသည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား။

၂။ ဒေါ်အေးခင် သေဆုံးသောအခါ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား။"

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲရာတွင် ဦးစိန်မောင်အား ဒေါ်အေးခင်က ကိတ္တိမသားအဖြစ် မွေးစားသည်ဆို ခြင်းမှာ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ မမှန်ကန်ကြောင်း အကျယ် တဝင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲရာတွင် ဦးစိန်မောင်သည် ဒေါ်အေးခင်၏ ကိတ္တိမသားဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားလျှောက်ထားသည်။ ထို့ပြင် အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက ဦးမောင်ကိုနှင့် သူ၏ မယား ဒေါ်သိန်းရင် တို့သည် ရက်ပိုင်း အတွင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည် ဖြစ်၍

အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများမှာ အယူခံတရားလိုတို့ အဆိုပြုသည့် အတိုင်း ဦးမောင်ကိုပိုင် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ပါမူ မြန်မာဝလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ယင်းပစ္စည်းများကို ဦးမောင်ကို၏ညီနှင့်ညီမများကတဘက်၊ဒေါ်သိန်းရင်၏ ဆွေမျိုးများကတဘက် အမွေဆက်ခံမည် ဖြစ်သဖြင့် ဦးကိုလေးတို့သည် လက်ရောက်ရခွင့် မစဲ့ဆိုနိုင်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ ဤဥပဒေပြဿနာသစ်မှာ စဉ်းစားဘွယ်ကောင်းသော ပြဿနာဖြစ်သော်လည်း အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက တင်ပြသည့်အတိုင်း ဒေါ်သိန်းရင်တွင် မည်သည့် ဆွေမျိုးများ ကျန်ရစ်ကြောင်း အမှုတွင် အထောက်အထား မရှိသဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးအနေဖြင့် ယင်းပြဿနာကို ဖော်ထုတ်အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ ဦးစိန်မောင်၏မိခင်မှာ ဦးစိန်မောင်ရက်သားဘဝကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ အဒေါ်အရင်းဖြစ်သူ ဒေါ်အေးခင်ကသူ့ကို အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးခင်တွင် သားသမီး မရှိသည့်အလျောက် ဒေါ်အေးခင်က ဦးစိန်မောင်အား မွေးစားလာကြောင်း ဦးမောင်လေးနှင့် ဦးမြရီတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို လက်မခံနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ ထို့ပြင် ဒေါ်အေးခင် ကွယ်လွန်သည်အထိ ဦးစိန်မောင်သည် ဒေါ်အေးခင်နှင့်အတူ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်အေးခင်က မိမိအသက်အရွယ် ကြီးရင့်သဖြင့် သူနေထိုင်လျက်ရှိသောမြေဂရန်ကို သူနှင့် ဦးစိန်မောင် အမည်ဖြင့် ထုတ်ပေးရန်လျှောက်ထားရာ၌ ဒေါ်အေးခင်က ဦးစိန်မောင်အား သူ၏သားအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးသုံးသပ်သကဲ့သို့ ဦးစိန်မောင်သည် ယုတ်စွအဆုံး ဒေါ်အေးခင်၏ အပတိဋ္ဌသားဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည် ဖြစ်၍ ဦးကိုလေးတို့ နည်းတူ ဦးမောင်ကို၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဦးကိုလေးတို့သည် ဦးမောင်ကို ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းများကို ဦးစိန်မောင်ထံမှ လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တောင်းဆိုခွင့် မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ဦးစိန်မောင်သည် ဒေါ်အေးခင်၏ ကိုတ္တိမသား ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကာအမှုဆိုင်ခဲ့ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက အပတိဋ္ဌသားအဖြစ် ဦးမောင်ကို၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်သည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်းဖြင့် စီရင်ထုံး တခုကို ကိုးကား၍ လျှောက်ထားသည်။ ယင်းစီရင်ထုံးတွင် ကိုတ္တိမသားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းနှင့် အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းတို့မှာ မျှားစွာကွာခြားသည်ဖြစ်၍ ကိုတ္တိမ သား သ မီး အ ဖြစ် အ မွေ

တောင်းဆိုသည့် အမှုတွင် အပတိဋ္ဌသားသမီးအဖြစ် အမွေတောင်းဆိုနိုင်ရန်အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ ကိတ္တိမသားသမီးအဖြစ်မွေးစားခြင်းနှင့် အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်းတို့တွင် မွေးစားသည်ဆိုသော အချက်မှာ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းမွေးစားမှု နှစ်မျိုးတွင် အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ခြင်း ရှိမရှိသာ ကွာခြားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကိတ္တိမ မွေးစားမှုတွင် အပတိဋ္ဌ မွေးစားခြင်း အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်၍ ကိတ္တိမသားသမီးအဖြစ်ဖြင့် အရေးဆိုသော အမှုတွင် ကိတ္တိမမွေးစားမှု မမြောက်သော်လည်း အပတိဋ္ဌ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားမှုမြောက်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် အပတိဋ္ဌ သားသမီး ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ပါက အဆိုအချေနှင့် ကွဲလွဲ၍ အဆုံးအဖြတ် ပြုရာရောက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အမှုတွင် အငြင်းမပွားသည့်အချက်မှာ အချင်းဖြစ်မြေကို ၁၀-၆-၇၃ နေ့မှ စ၍ ဦးစိန်မောင်က သူ၏အမည်ဖြင့် ဂရန်ရရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးကိုလေးတို့ အမှုစွဲဆိုသည့် အချိန်တွင် အချင်းဖြစ် မြေမှာ ဦးစိန်မောင် ပိုင် ဖြစ်နေသည့်အလျောက် ဦးကိုလေးတို့ အနေဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် တစုံတရာ မရှိချေ။ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းမြေကို တချိန်က ဒေါ်အေးခင် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဦးကိုလေးတို့သည် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မမှန်ကန်ချေ။ လက်ရှိဂရန် ရထားသူမှာ ဦးစိန်မောင်ဖြစ်သည်။ ထိုမြေတွင် ဦးကိုလေးတို့ အနေဖြင့် ရင်ဆိုင်ရရှိသည်ဟု ယူဆလျှင် ရှေ့ဘိုမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင် အဖွဲ့တွင် သူတို့အား ဂရန်ပေးရန်အတွက် အရေးဆိုရန် ဖြစ်သည်။

အထက် ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးမြကျော်နှင့် ဦးတင်အုန်း တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၅
ဇွန်လ
၂၆ ရက်

ဒေါ် ကျင် မေ ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ် ထွေး ရင် ပါ(၃) *

ခွင့်ပြုချက်နှင့် ထားသူအား နှင်လိုမှု – မူလပိုင်ရှင်ထံမှ အပေးစာချုပ်ဖြင့် လက်ခံ ရယူသူသည် ခွင့်ပြုသူအဖြစ်သို့ အလိုအလျောက် ရောက်ရှိနိုင်၊ မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဒေါ်ရှေ့ပင့်သည် အစ်မ အရင်း တော်စပ်သူ ဒေါ်ရှမ်းမထံမှ အမွေ ဆက်ခံခဲ့ခြင်းဖြင့် ပိုင်ရှင် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း မဟုတ်ပဲ မေတ္တာအလျောက် ဒေါ်ရှမ်းမက အပေးစာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး ပေးခဲ့သည့်အတွက် ပိုင်ရှင် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ရှမ်းမက ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဦးကျင်မှ နှင့် ဒေါ်ထွေးရင်တို့အား ထားခဲ့သည် ဆိုသည့် အချက်ကို အကြောင်း ပြု၍ ဒေါ်ရှေ့ပင့်မှာ အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုသူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာ သည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရှမ်းမမှ ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့်သည် သက်သေခံအမှတ်(က) အပေးစာချုပ် ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါ်ရှေ့ပင့်ထံသို့ သက်ဆင်းမည် မဟုတ်ချေ။ ထို နည်းတူစဉ်ဘပင် ဒေါ်ရှေ့ပင့်မှ သက်သေခံအမှတ်(ခ) အပေးစာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ကျင်မေတို့အား ပေးသည် ဆိုကာမျှဖြင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့မှာ အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုသူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

အယူခံ တရားလိုများ အတွက် — ဦးမောင်မောင်ကြီး၊
ဗဟိုတရားရုံးဝရှေနေ

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးချမ်းအေး (မော်လမြိုင်)
ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

---

* ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၄၅

† ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ တရားမ ကြီးမှု အမှတ် ၅ တွင် ချမှတ်သော (၁၃-၉-၈၃)နေ့စွဲပါမွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၈၀ တွင် အယူခံ တရားလို ဒေါ်ကျင်မေနှင့် ဒေါ်ကျင်ဖွားတို့က တရားလို ပြုလုပ်၍ အယူခံ တရားပြိုင်မျှားဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ထွေးရင်၊ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်နှင့် ဦးလှမြင့်တို့ အပေါ် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်စေသည့် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်မှ နှင်လိုမှု စွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသောကြောင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့က ဗဟို တရားရုံးတွင် ဤတရားမ ပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဒေါ်ကျင်မေက ချောင်းဆုံမြို့ အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၊ အုပ်စုအမှတ် ၃၁၊ ချောင်းဆုံကွင်းအမှတ် (၇၇၇-အေ) ဦးပိုင် အမှတ် ၈၃-၁၉၄၅ ၁၉၅၀ (ယခင်-၈၄) ရေယာ ၀.၁၂ ကေရှိ မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ တိုက်ခံ နှစ်ထပ် အိမ်ကို မူလက ဒေါ်ရှမ်းမက ပိုင်ကြောင်း၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဒေါ်ရှမ်းမသည် ဒေးဒရဲရှိ လယ်မျှားမှ စပါးမျှား သိမ်းရန် သွားသော အခါ မိမိတို့အား သူပိုင်မြေနှင့် အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အပ်နှံထားစဉ် ဦးကျင်မူနှင့်ဇနီးဒေါ်ထွေးရင်တို့ကခေတ္တနေထိုင်ခွင့်တောင်းသောကြောင့် မိမိတို့က နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဒေါ်ရှမ်းမ အား ပြန်လည်ပြောပြသောအခါ မိမိတို့၏ ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်၍ မည်သို့မှပြန်လည် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဦးကျင်မူသည် ရန်ကုန်မြို့သို့အပြီးအပိုင်ထွက်ခွါသွားပြီးနောက်၁၉၆၀ပြည့်နှစ်တွင် ရန်ကုန်၌ပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ရှမ်းမမှ အဆင့်ဆင့် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သော မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၆၃/၅၃ ၂၂၂/၆၂ နှင့် ၂၇၆/၆၂ တို့ အရ မိမိတို့ တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်လာ ကြောင်း၊ ဒေါ်ထွေးရင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ပေါ်တွင် ဆက်လက် နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ရှမ်းမမှာ ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဒေါ်ထွေးရင်တို့ကို ဆက်လက် မထားလိုသောကြောင့် ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဖယ်ရှားပေးရန် ပြော သော်လည်း ဖယ်ရှားပေးခြင်း မပြုကြောင်း အဆိုပြုလျက်၊ ဒေါ်ထွေးရင် တို့အပေါ် နှင်လိုမှု စွဲဆိုသည်။

ဒေါ်ထွေးရင်တို့က မိမိတို့ဘည် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်တွင် ဒေါ်ရှမ်း မ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ကျင်မေတို့ ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို ငြင်းဆိုကြောင်း၊ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေ ကြသည်။

၁၉၀၅
ဒေါ်ကျင်မေ
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ထွေးရင်
ပါ(၃)

ပြည်နယ်တရားရုံးက အမှုကို စစ်ဆေးပြီး ဒေါ်ကျင်မေတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့သောကြောင့် ဤအယူခံမှု ပေါ်ပေါက် လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကျင်မေတို့က အယူခံတွင် အကြောင်းပြသည်မှာ ပြည်နယ်တရားရုံးက ဒေါ်ရှမ်းမမှ ဒေါ်ရွှေပွင့်သို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ရွှေပွင့်သည် အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုသူအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့သည်ကို လက်ခံသော်လည်း အယူခံတရားလိုများသို့ ဒေါ်ရွှေပွင့်က ထပ်ဆင့် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ခြင်းမှာ တရားဝင်သည်ဟု လက်ခံသော်လည်း အယူခံတရားလိုများ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ပါဟု သုံးသပ်ထားသည်မှာ မှားယွင်းသည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဦးတိုးနီနှင့် ဒေါ်ရှမ်းမတို့ ဇနီးမောင်နှံတွင် သားသမီးများ ထွန်းကားခြင်း၊ ကိုတ္တိမသားသမီးများ မွေးစားခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း အမှုတွင် အငြင်းမပွားပေ။ ဦးတိုးနီ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ရှမ်းမကပိုင်၍ နေထိုင်လာကြောင်းလည်း အငြင်းမပွားပေ။ ဒေါ်ရွှေပွင့်မှာ ဒေါ်ရှမ်းမ၏ ညီမအရင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ရွှေပွင့်တွင် သားသမီး ၇ ယောက် ရှိ၍ ၎င်းတို့မှာ ဦးကျင်သိန်း၊ ဒေါ်ကျင်ဖွား၊ ဦးကျင်မူ၊ ဒေါ်ကျင်မေ၊ ဒေါ်ကျင်စီ၊ ဒေါ်ကျင်နုနှင့် ဦးမောင်ထွေးတို့ဖြစ်ကြသည်။ ဦးကျင်သိန်းမှာ အသက် ၃၆ နှစ်အရွယ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဦးကျင်မူသည် ဒေါ်ထွေးရင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး သမီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ကို မွေးဖွားသည်။ ဦးလှမြင့်မှာ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကျင်မေက သူသည် ဒေါ်ရှမ်းမ မရှိခိုက် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်ထားစဉ် ဦးကျင်မူနှင့် ဒေါ်ထွေးရင်တို့က အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်တွင် နေထိုင်ခွင့်တောင်းသောကြောင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဒေါ်ကျင်မေ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဒေါ်ကျင်မေ၏ ဝမ်းကွဲအစ်ကို တော်သူ ဦးကျင်ချိန် (လိုပြ-၃)ညီမအရင်း တော်သူ ဒေါ်ကျင်စီ (လိုပြ-၄)နှင့် မောင်အရင်းတော်သူ ဦးမောင်ထွေး (လိုပြ-၆) တို့က ထောက်ခံ ထွက်ဆိုကြသည်။

ဒေါ်ထွေးရင်က နှစ်ဘက်မိဘများနှင့် ဒေါ်ရှမ်းမတို့ရှေ့တွင် သူသည် ဦးကျင်မူနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက်၊ ဒေါ်ရှမ်းမက အိမ်ပါ ချွေးမအဖြစ် ခေါ်ယူပြီး သူပိုင် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်တွင် နေထိုင် စေခဲ့ကြောင်း

ထွက်ဆိုသည်ကို ဒေါ်ငွေတင် (ပြိုင်ပြ- ၂)၊ ဒေါ်စန်းကီ (ပြိုင်ပြ- ၃) ဦးရှေသွယ် (ပြိုင်ပြ- ၅) နှင့် ဦးကြွယ် (ပြိုင်ပြ- ၆) တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။ ဒေါ်ရှမ်းမသည် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်တွင် အိမ်ငှားများအား အငှားချထားရာတွင် အိမ်ငှားများက ငှားရမ်းခ များကို ဒေါ်ထွေးရင်သို့ ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း ဒေါ်ထွေးရင်၏ ထွက်ဆိုချက်ရှိသည်။ ဒေါ်ထွေးရင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ထိုစဉ်က အိမ်ငှားများဖြစ်ကြသော ဦးမောင်မောင်ကြီး (ပြိုင်ပြ- ၂)၊ ဦးစံမြတ် (ပြိုင်ပြ-၇) နှင့် ဦးအောင်စိန် (ပြိုင်ပြ- ၉)တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။

ဒေါ်ကျင်မေသည် အမှုတွင် သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံစဉ် အချိန်က အသက် ၆၀ အရွယ်ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်ခန့်က ဒေါ်ရှမ်းမပိုင် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်တွင် ဒေါ်ကျင်မေက ဦးကျင်မူနှင့် ဒေါ်ထွေးရင်တို့အား အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုစဉ် အချိန်က ဒေါ်ကျင်မေသည် အသက်အားဖြင့် ၂၅ နှစ်အရွယ် ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါ်ကျင်မေနှင့် ဦးကျင်မူတို့မှာ ဒေါ်ရှမ်းမ၏ဟူတူမအရင်းများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် သားသမီး မရှိသော ကြီးတော် ဒေါ်ရှမ်းမအိမ်တွင် ဝင်ရောက် နေထိုင်လာကြောင်း ဒေါ်ထွေးရင်နှင့် သက်သေများ ထွက်ချက်အရ တွေ့ရှိရသည်။ ဒေါ်ကျင်မေ၏ သက်သေများမှာ ဒေါ်ကျင်မေနှင့် မောင်နှမ အရင်းများ တော်စပ်ကြသူများ ဖြစ်သည့်အတွက် လွတ်လပ်သော သက်သေများဟူ၍ ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ထွေးရင်၏ သက်သေများမှာ လွတ်လပ်သည့် သက်သေများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် သူတို့၏ထွက်ဆိုချက်များကို အလေးပေး စဉ်းစားရပေမည်။ ဤအမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့်သက်သေခံချက်များအရ အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်တွင် ဦးကျင်မူနှင့် ဒေါ်ထွေးရင်တို့သည် ဒေါ်ကျင်မေတို့၏ ခွင့်ပြုချက် အရ နေထိုင်လာကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပဲ ကြီးတော် တော်သူ ဒေါ်ရှမ်းမ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသာ ပေါ်လွင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့က ဦးကျင်မူနှင့် ဒေါ်ထွေးရင်တို့သည် ဒေါ်ရှမ်းမ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တွင် နေထိုင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ရှမ်းမသည် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို သက်သေခံ အမှတ် (က) မှတ်ပုံတင် အပေး စာချုပ်ဖြင့် ညီမအရင်း တော်စပ်သူ ဒေါ်ရှေပွင့်သို့ ပေးခဲ့သောကြောင့် ဒေါ်ရှေပွင့်သည် အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုသူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း ဒေါ်ရှေပွင့်မှ တဖန် သက်သေခံ

၁၉၇၅
ဒေါ်ကျင်မေ
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ထွေးရင်
ပါ(၃)

အမှတ်(ခ) မှတ်ပုံတင် အပေးစာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို သမီး ဒေါ်ကျင်မေနှင့် ဒေါ်ကျင်ဖွားတို့အား လွှဲပေးခဲ့သောကြောင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့သည် အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုသူများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း အယူခံတွင် ပြင်ဆင်၍ တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

အချင်းဖြစ် မြေနှင့်အိမ်ကို ဒေါ်ရှေ့ပင့်သည် အစ်မအရင်း တော်စပ်သူ ဒေါ်ရှမ်းမ ထံမှ အမွေဆက်ခံခဲ့ခြင်းဖြင့် ပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း မဟုတ်ပဲ မေတ္တာအလျောက် ဒေါ်ရှမ်းမက အပေးစာချုပ် ပြုလုပ်ပြီး ပေးခဲ့သည့်အတွက် ပိုင်ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ရှမ်းမက ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဦးကျင်မူနှင့် ဒေါ်ထွေးရင်တို့အား ထားခဲ့သည် ဆိုသည့်အချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါ်ရှေ့ပင့်မှာ အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုသူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ရှမ်းမမှ ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့်သည် သက်သေခံအမှတ် (က) အပေးစာချုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါ်ရှေ့ပင့် ထံသို့ သက်ဆင်းမည် မဟုတ်ချေ။ ထိုနည်း တူစွာပင် ဒေါ်ရှေ့ပင့်မှ သက်သေခံအမှတ် (ခ) အပေးစာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ကျင်မေတို့အား ပေးသည်ဆိုကာမျှဖြင့် ဒေါ်ကျင်မေတို့မှာ အလိုအလျောက် ခွင့်ပြုသူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ကျင်မေတို့မှာ အနိုင်ဒီကရီရရှိရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။

တရားရုံး အဆင့်ဆင့် စရိတ်ကို ဒေါ်ကျင်မေတို့က ကျခံစေရမည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၈၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးအေးမောင်နှင့်ဦးတင်အုန်း
တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ရှေ့တွင်

†၁၉၇၅
ဧပြီလ
၂၆ ရက်

ဒေါ်ခွေးကြီး
နှင့်
ဦးမြမောင်*

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇-အချေလွှာကို ပြင်ဆင်ခြင်း—
ခုခံရေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲသွားမည်ဆိုပါက ချေလွှာကို ပြင်ခွင့်
မပြုရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မူလချေလွှာအပိုဒ် ၅၊ ၇၊ ၈ တို့အရ အချင်းဖြစ်
မြေကို ဦးဘိုးလူးနှင့် ဒေါ်သန်းကြည်တို့ မပိုင်ကြောင်း၊ အမည်ဌားများ
အဖြစ် စာချုပ်တွင် ၎င်းတို့၏ အမည်များကို ထည့်သွင်းထားခြင်းသာ
ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေဌားခများကို တရားလိုသည် ပိုင်ရေး ပိုင်ခွင့် မရှိပဲ
တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပခဲ့သော်လည်း ပြင်ဆင်
ချေပလွှာအပိုဒ် ၅၊ ၇၊ ၈ တို့တွင် ထိုဇာတ်လမ်းကို မြှုပ်ထားခဲ့ပြီး
အချင်းဖြစ် မြေကို နှစ်ဦးအတူ ပူးတွဲပိုင်သည့် သဘောမျိုး ချေပထား၍
ခုခံရေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခွေးကြီး
အနေနှင့် ပြင်ဆင်ချေပလွှာ ဖောင်သွင်းခွင့် ရှိသည်မှန်သော်လည်း ခုခံရေး
လမ်းကြောင်းကိုမူ ပြောင်းလဲပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူ အတွက် — ဦးသိန်းရှန်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးချစ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

---

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၁

† ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၈ တွင် ချမှတ်သော (၂၆ - ၄ - ၈၅) နေ့စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးတွင် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းကြည် က ကွယ်လွန်သူ ဦးကံမြင့်၊ ဦးကောင်းညွှန့်နှင့် ဦးဘသာတို့အပေါ် မြင်းမူမြို့၊ အကွက် နံပတ် ၆၊ မြောက်ရွာတောင် ဦးပိုင်နံပါတ် ၂၀၊ စာရင်းပေါက်သည့် မြေကို မိမိပိုင်ကြောင်းနှင့် မြေလခမျှား ရရှိခံစားထိုက်ကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးရန် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၇/၂၉ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးတွင် အမှုရင်ဆိုင်နေစဉ် ဦးကံမြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ခွေးကြီးအား ၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်ခွေးကြီးက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံတက်သည့်အခါ ဤရုံးက မြေကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးရန်အပြင် လက်ရောက်ရလိုမှုပါ ထည့်သွင်း စွဲဆိုရန် လိုအပ်သဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သန်းကြည်၏ ကိုယ်စား ဦးမြမောင်အား အဆိုလွှာကို ဥပဒေနှင့်အညီ ပြင်ဆင်ခွင့်ပြုပြီး ဒေါ်ခွေးကြီးကိုလည်း ပြင်ဆင်ချက် ချေလွှာတင်လိုက တင်သွင်းခွင့် ပြုစေလျက် အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက် စစ်ဆေး စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည့် အလျောက် ဒေါ်သန်းကြည်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဦးမြမောင်က တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြင်ဆင် အဆိုလွှာ တင်သွင်းခဲ့သည်။ အလားတူပင် ဒေါ်ခွေးကြီးကလည်း ပြင်ဆင်ချေပလွှာ တင်သွင်းသည်။ ထိုသို့ချေပလွှာ တင်သွင်းရာ၌ ချေလွှာမှာ မူလချေလွှာနှင့် မတူညီတော့ပဲ ခုခံရေးလမ်းကြောင်း အသစ် ပြောင်းလဲခဲ့၍ ပြင်ဆင်သည့် ချေလွှာကို ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း ဦးမြမောင်တို့က ကန့်ကွက်ခဲ့သဖြင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ပြင်ဆင်ချက် ချေလွှာကို လက်ခံသင့် မသင့် နှစ်ဘက်အကျိုးဆောင်မျှား၏ လျှောက်လဲချက်ကို ကြားနာပြီး ပြင်ဆင်ချက် ချေလွှာသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇ နှင့် မညီဟု သုံးသပ်ကာ ပယ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဒေါ်ခွေးကြီးက ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်း လာခြင်းဖြစ်သည်။

မူလချေလွှာအပိုဒ် ၅ တွင် "ဦးဘိုးလူးသည်လည်းကောင်း၊ တရားလိုမသန်းကြည်သည် လည်းကောင်း၊ အဌားစာချုပ်များတွင် အမည်ပါနေခြင်းမှာ အမည်ဌားအဖြစ်ဖြင့် ထည့်သွင်းထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်" ဟု လည်းကောင်း၊ မူလချေလွှာအပိုဒ် ၇ တွင် "တရားလိုသည် အမည်ဌားဖြစ်သဖြင့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိပဲ တောင်းဆိုသောကြောင့် ၂-၃ တရားပြိုင်များက လခမပေးပဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ၁ တရားပြိုင်တွင် မျှားစွာ နစ်နာပါသည်" ဟု လည်းကောင်း၊ မူလချေလွှာအပိုဒ် ၈ တွင်

"မြေဌားခ မပေးခြင်းမှာ တရားလိုသည် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် မရှိပဲ တောင်းဆိုခြင်းကြောင့် ၂-၃ တရားပြိုင်များက မပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်"ဟု လည်းကောင်း ဖော်ပြထုံးချေခဲ့သည်။ သို့သော် ဒုတိယအကြိမ် တင်သွင်းခဲ့သည့် ပြင်ဆင်ချေလွှာ အပိုဒ် ၅၊ ၇၊ ၈ တို့တွင် အထက်ပါ စကားရပ်များကို လုံးဝဖော်ပြခြင်း မရှိတော့ပဲ မြှုပ်ကွယ်၍ ထုံးချေခဲ့သည်။ မူလချေလွှာအပိုဒ် ၅၊ ၇၊ ၈ တို့ အရ အချင်းဖြစ် မြေကို ဦးဘိုးလူးနှင့် ဒေါ်သန်းကြည်တို့ မပိုင်ကြောင်း၊ အမည်ဌားများ အဖြစ် စာချုပ်တွင် ၎င်းတို့၏ အမည်များကို ထည့်သွင်းထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေဌားခများကို တရားလိုသည် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်မရှိပဲ တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပခဲ့သော်လည်း ပြင်ဆင်ချေပလွှာအပိုဒ် ၅၊ ၇၊ ၈ တို့တွင် ထိုဇာတ်လမ်းကို မြှုပ်ထားခဲ့ပြီး အချင်းဖြစ် မြေကို နှစ်ဦးအတူ ပူးတွဲပိုင်သည့် သဘောမျိုးချေပထား၍ ခုခံရေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခွေးကြီး အနေနှင့် ပြင်ဆင်ချေပလွှာတင်သွင်းခွင့်ရှိသည် မှန်သော်လည်း ခုခံရေးလမ်းကြောင်းကို မူပြောင်းလဲပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ၎င်း၏ခုခံရေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းထားသည့် ပြင်ဆင်ချက် ချေလွှာကို ပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုစွက်ဖက်ရန်အကြောင်း မရှိ၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခ ငွေကျပ် ၂၅/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးတင်အောင်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ်ဦးအေးမောင်နှင့်ဦးတင်အုန်း တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၀၅
ဇွန်လ
၁၀ ရက်

မောင်တင် အုန်း
နှင့်
မ အေး စန်း ပါ (၃)*

ထိမ်းမြားမှု အထမြောက် မမြောက်ကိစ္စသည် အရွယ်ရောက်ခြင်းဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေနှင့် မသက်ဆိုင်— မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရသာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရခြင်း— အသက် ၂၀ မပြည့်သေးသော မိန်းကလေးသည် မိဘ၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် တရားဝင် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်ခြင်း— မယားခေါ်လိုမှုသည် မယားအပေါ် စွဲဆိုရန်ဖြစ်၍ ယောကျ်မအပေါ် စွဲဆိုရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အရွယ်ရောက်ခြင်း ဆိုင်ရာအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ထိမ်းမြားမှုနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေတွင် အတည့်အလင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထိမ်းမြားမှု အထမြောက် မမြောက်ကိစ္စကို ပဋ္ဌိညာဉ် ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ပဲ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ယင်း ဥပဒေအရဆိုလျှင် အိမ်ထောင်မကျဘူးသေးသော မိန်းကလေး တစ်ဦးသည် အသက် ၂၀ မပြည့်သေး စေကာမူ မိဘ၏ သဘောတူညီမှုဖြင့် တရားဝင်အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သည်။ မောင်တင်အုန်းနှင့် မအေးစန်းတို့ ပေါင်းသင်းသည့်ကိစ္စကို မအေးစန်း၏ မိဘများက နောက်ပိုင်းတွင် သဘောတူညီခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူရန် အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်သည့် အလျောက် သူတို့စတင် ပေါင်းဖက်စဉ်ကပင် လင်မယားအရာ မြောက်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မယားခေါ်လိုမှုကို မယားအပေါ် စွဲဆိုရန် ဖြစ်သည်။ ယောကျ်မအပေါ် စွဲဆိုရန် မဟုတ်ချေ။

---

* ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၂

† ၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၄၀ တွင် ချမှတ်သော (၀-၀-၀၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလို အတွက်—ဦးရဲထွန်း(ကိုယ်စား) ဦးကျော်ကျော်ဝင်း ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက်—ဦးညွန့်မြိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားလို မောင်တင်အုန်းက အယူခံတရားပြိုင် မအေးစန်း၊ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့အပေါ် ညောင်ဦးမြို့နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၉/၀၂ တွင် မယားခေါ်လိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိခဲ့သည်။ မအေးစန်းတို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သောအခါ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မောင်တင်အုန်း စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်လိုက်သဖြင့် မောင်တင်အုန်းက ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

မူလရုံးတရားလို မောင်တင်အုန်းက အဆိုလွှာတွင် မိမိနှင့် မအေးစန်းတို့သည် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ရာမှ မအေးစန်းသည် ၁၈-၄-၀၂ နေ့တွင် မိမိနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး တရားရုံးတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၂၁-၄-၀၂ နေ့၌ မအေးစန်းအား သူ၏မိဘများဖြစ်ကြသည့် ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့ထံ ရပ်ရွာထုံးစံနှင့်အညီ ပြန်အပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၂၉- ၄- ၀၂ နေ့၌ ဧည့်ခံပွဲ ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ရာ မအေးစန်းသည် ၂၃-၄-၀၂ နေ့မှ စ၍ ပျောက်သွားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မအေးစန်း မရှိပဲ ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပခဲ့ရကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ မအေးစန်းသည် မိမိနှင့် ပြန်လည်ပေါင်းသင်းစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုလေသည်။

တရားပြိုင်တို့က အခြေလွှာတွင်မအေးစန်းသည်အသက် ၁၀ နှစ်မပြည့်သေးကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မအေးစန်းသည် မောင်တင်အုန်း၏ တရားဝင်မယား မဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေလေသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲရာတွင် မအေးစန်းအသက် ၁၀ နှစ် မပြည့်သေးသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ၂၁-၄-၀၂ နေ့က မအေးစန်းအား သူ၏မိဘများထံ ပြန်အပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၂၉-၄-၀၂ နေ့တွင် မင်္ဂလာဆောင်ရန် အစီအစဉ် ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း သတိုးသမီးမရှိသဖြင့် မင်္ဂလာပွဲ မကျင်းပနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မအေးစန်းသည်

၁၉၈၅
မောင်တင်
အုန်း
နှင့်
မအေးစန်း
ပါ(၃)

မောင်တင်အုန်း၏ မယားမဟုတ်ကြောင်း၊ မောင်တင်အုန်းသည် ဦးတင်ဝင်းတို့ အပေါ် မယားခေါ်လိုမှု စွဲဆိုခြင်းမှာလည်း မှားယွင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

အမှုတွဲရှိ အထောက်အထားများအရ မောင်တင်အုန်းနှင့် မအေးစန်းတို့သည် တရားရုံးတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထိုစဉ်က မအေးစန်းသည် အသက် ၂၀ မပြည့်သေးချေ။ မအေးစန်းသည် မောင်တင်အုန်းနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးရာမှ သူတို့၏ ရွာသို့ ပြန်ရောက်သော အခါ မောင်တင်အုန်း ဘက်မှ မအေးစန်းအား ကျေးရွာလူကြီးများ ရှေ့တွင် မအေးစန်း၏ မိဘများထံသို့ အခမ်းအနားဖြင့် ပြန်အပ်ခဲ့သည်။ ယင်းအခမ်းအနားတွင် မင်္ဂလာစကား ပြောသော ဦးဘလွန်း (ပြိုင်ပြသက်သေ)က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည်—

> "ဦးတင်ဝင်းအိမ်တွင် နှစ်ဘက်ပရိသတ်စုံသောအချိန် မင်္ဂလာစကား ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ဧလေ့ထုံးစံအရ မင်္ဂလာစကား မပြောမီ သတိုးသမီး၊ သတိုးသား ပုဆိုးတမ်းတင်လင်မယားဖြစ်နိုင်ရန် နှစ်ဘက်မိဘအုပ်ထိမ်းမှုမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုရန် ပန်ကြားပါသည်။ မင်္ဂလာစကားပြောပြီး ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှ မိဘလူကြီးတို့အား ကန်တော့စေခဲ့ပါသည်။ ကန်တော့ပွဲ ၁၁ ပွဲပါရှိပြီး ကန်တော့ကြပါသည်။ ထို့နောက် သတိုးသားဘက်မှ ရှေ့ဆွဲကြိုး ၆ မူးသားတစ်ကုံးနှင့် ကိုင်းမြေ တစ်ကေခေါ် ငါးလန်တကျိုး လက်ဖွဲ့ပါသည်။"

မအေးစန်း၏ဖခင် ဦးတင်ဝင်းကလည်း "၂၁-၄-၈၂ နေ့ ညနေ ၅နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကန်တော့ပွဲ ၁၀ ပွဲနှင့်အတူ သမီးအား ကျွန်တော့် အိမ်သို့ ပြန်လည်အပ်နှံခဲ့ပါသည်" ဟု ထွက်ဆိုသည်။

မအေးစန်း၏ မိဘများသည် မိမိတို့၏ သမီးနှင့် နှစ်ဦး သ ဘော တူ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့သူက မိမိတို့၏သမီးကို မိမိတို့အား ပြန်လည်အပ်နှံခြင်းကို ကောင်းမွန်စွာလက်ခံခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့်ပြင် မောင်တင်အုန်းနှင့် မအေးစန်းတို့က လူကြီးစုံရာရှေ့တွင် ရပ်ရှာထုံးစံနှင့် အညီ ကန်တော့ခြင်းကို လက်ခံခဲ့ကြကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုနေ့မတိုင်မီက သူတို့နှစ်ဦး ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်းကို သဘောတူညီခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူရပေမည်။

တိုင်းတရားရုံးက မအေးစန်းသည် သက်သေခံ(က)ထိမ်းမြား ကတိ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးစဉ်က အရွယ်မရောက်သေး၍ လက်ထပ်မှု ပဋ္ဌိညာဉ်မှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း သုံးသပ်သည်။ အရွယ်ရောက်ခြင်းဆိုင်ရာ အက်ဥပဒေ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ထိမ်းမြားမှုနှင့်မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ယင်းဥပဒေတွင် အတည့်အလင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထိမ်းမြားမှု အထ မြောက် မမြောက်ကိစ္စကို ပဋ္ဌိညာဉ်ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်ပဲ မြန်မာ ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းဥပဒေ အရဆိုလျှင် အိမ်ထောင်မကျဘူးသေးသော မိန်းကလေး တစ်ဦးသည် အသက် ၂၀ မပြည့်သေးစေကာမူ မိဘ၏သဘောတူညီမှုဖြင့် တရားဝင် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်သည်။ မောင်တင်အုန်းနှင့် မအေးစန်းတို့ ပေါင်းသင်း သည့်ကိစ္စကို မအေးစန်း၏မိဘများက နောက်ပိုင်းတွင် သဘောတူညီခဲ့ ကြသည်ဟုမှတ်ယူရန်အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်သည့်အလျောက် သူတို့ စတင်ပေါင်းဖက်စဉ်ကပင် လင်မယားအရာမြောက်ပေသည်။

၂၉-၄-၀၂ နေ့၌ အခမ်းအနားပြုလုပ်ရန်စီစဉ်ခြင်းမှာ သက်သေခံ ဖိတ်စာအရ ညီခံပွဲကျင်းပရန်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ့မတိုင်မီက မောင်တင် အုန်းနှင့် မအေးစန်းတို့သည် တရားရုံးတွင် ထိမ်းမြားကတိစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုး၍ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည့်အပြင် မအေးစန်း၏မိဘများက နောက်ပိုင်း၌ သဘောတူညီခဲ့သည်ဖြစ်၍ ၂၉-၄-၀၂ နေ့၌ ကျင်းပသော အခမ်းအနားတွင် မအေးစန်းပါဝင်ခြင်းမရှိစေကာမူ ထိုနေ့မတိုင်မီက လင်မယားအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းကို ပျက်ပြယ်စေခြင်းမရှိချေ။

မယားခေါ်လိုမှုကို မယားအပေါ်စွဲဆိုရန်ဖြစ်သည်။ ယောကျ္ဃမအပေါ် စွဲဆိုရန်မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အမိန့်နှင့် ဒီကရီတွင် ပါရှိသည့် ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်လုံးခင်တို့၏ အမည်များကို ဖယ်ထုတ်၍ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက် သည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်နှင့် ဦးတင်အုန်း တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၀၅
မေလ
၂၃ ရက်

ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ တစ်ဦး ကိစ္စ *

တရားရေးဝန်ထမ်းများ၏ အကြံပေးချက်— မှားယွင်းသည့် တိုင်အောင် တရားမကြောင်းအရ စွဲဆိုရန်မဟုတ်—တရားရေးဝန်ထမ်းသည် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ကိုသာ တာဝန်ခံရသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ အကြံပြုချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုသည်အား ဖြေရှင်းရန် တာဝန်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမမှုတစ်မှုတွင် တရားရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးသည် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ညွှန်ကြားချက်အမှတ်(၂)နှင့်အညီ မိမိဉာဏ်မီ သမျှအကြံဉာဏ်ပေးရန်ဖြစ်ပေသည်။ထိုအကြံပေးချက်မှာ မှန်သည်လည်း ရှိမည် မှားသည်လည်းရှိမည်။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် တရားရေးဝန်ထမ်း အကြံပေးသည့်အတိုင်း အမှုကိုဆုံးဖြတ်ရန် တာဝန်မရှိ၊ အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံအထောက်အထားများ၊ နှစ်ဘက်အမှုသည် တို့၏လျှောက်လဲချက်များနှင့် တရားရေးဝန်ထမ်း၏အကြံပေးချက်များကို လေ့လာစိစစ်ပြီး အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဦးလှမြင့်ဝင်းသည် ဦးအာဇစ် စွဲဆိုသောအမှုကို အဘယ်ကြောင့် ပလပ်သင့်ကြောင်း အကျိုးအကြောင်းဖော်ပြ၍အကြံပြုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တရားရေးဝန်ထမ်းများ အား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁ ၏ အကာအကွယ် ကို ရထိုက်သည်ဖြစ်၍ သူ၏ အကြံပြုချက်များ မှားယွင်းသည့်ကိုင်အောင် သူ့အပေါ် တရားမကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့အပြင် တရားရေးအကြံပေးတစ်ဦးသည် မိမိအကြံပြုချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ကို သာ တာဝန်ခံရသည်ဖြစ်ရာ အမှုသည် တဦးဦးအား မိမိ အကြံပြုချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြေရှင်းရန် တာဝန်မရှိချေ။

---

* ၁၉၀၅ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၉

† ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ ဦးတင်ဝင်း၏ အပြုအမူ များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့သော စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဖွင့်လှစ်သော အမှု။

လျှောက်ထားသူအတွက် – ဦးသိန်းအောင်၊
ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် – ဦးချန်ထွန်းအောင်(ကိုယ်စား)
ဦးအောင်မြင့်၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၂(မ)/၈၃ တွင် ဦးအာဇစ်(ခ)ဦးစိန်ဝင်းက ဒေါ်ဟဝါဘီ ပါ ၂ ဦးတို့အပေါ် မော်လမြိုင်မြို့၊ ဒေါင်းမင်းရပ်ရှိ အိမ်ခန်းအမှတ်(၆၁)တွင် တရားဝင်နေထိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် အကြံပေးအဖြစ် တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)ဦးလှမြင့်ဝင်းက ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဦးအာဇစ်(ခ)ဦးစိန်ဝင်း၏ အကျိုးဆောင်အဖြစ် လျှောက်ထားခံရသူ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်ဝင်းက လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

အမှုတွင် တရားရေးဝန်ထမ်းအဆင့်(၁)ဦးလှမြင့်ဝင်းက အောက်ပါအတိုင်း အကြံပြုတင်ပြခဲ့သည်။

> "တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်အခန်း၌ နေထိုင်ပိုင်ခွင့် သဘောရှိုးဖြင့် ရယူလိုလျှင် မြို့ပြဆိုင်ရာဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ ဌားရမ်းခကြီးကြပ်မှုကော်မတီကို လျှောက်ထားနိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။ သို့မဟုတ် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၃ (၃) အရ နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၌ မြို့နယ်ဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ကော်မတီမှ ချမှတ်သောအမိန့်အား ကျေနပ်မှုမရှိပါက လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။ တရားလိုအနေဖြင့် ဖော်ပြပါအတိုင်း သက်သာခွင့် လျှောက်ထားနိုင်၍သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ၄၂ အရ တရားစွဲဆိုရန်မလိုပါ။ သို့ဖြစ်၍ ငြင်းချက်အမှတ် (၁)အား တရားလို၏ အမှုစွဲဆိုရန် အခွင့်အရေးမရှိဆိုခြင်းမှာ မှန်ကြောင်းဖြေကြားပါသည်။"

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက ဦးအာဇစ်၏အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ထိုအခါ ဦးတင်ဝင်းက ဦးလှမြင့်ဝင်းထံ ထိုသို့ အကြံပြုတင်ပြရာ၌ မည်သည့်ဥပဒေမျှားနှင့် မည်သည့်အခွင့်အာဏာမျှားအရ အကြံပေးခဲ့သည်ကို စာရသည့်

၁၉၇၅
ဗဟိုတရားရုံး
ရှေ့နေတစ်ဦး
ကိစ္စ

နေ့မှ ၂ ရက်အတွင်း ပြန်ကြားပေးရန်၊ ၂ ရက်အတွင်း အကြောင်းမပြန်လျှင် သူ၏အမှုသည်မှ ဥပဒေအာရ လိုအပ်သလိုအရေးယူပြီး နစ်နာမှုအတွက် လျော်ကြေးပေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တရာမရုံး အနေဖြင့် လုပ်သားပြည်သူများ၏ အခွင့်အရေးကို ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ တရားရေးဝန်ထမ်းအနေဖြင့် မှန်ကန်သည့် အကြံပေးချက်ကိုသာ မလွဲမသွေ ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြ၍ နို့တစ်ပေးခဲ့သည်။ ဦးလှမြင့်ဝင်းက ယင်းကိစ္စကို လိုအပ်သလို အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် တင်ပြလာသဖြင့် ဦးတင်ဝင်း၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ခုံအဖွဲ့ ဖွဲ့၍ စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ခုံအဖွဲ့က စုံစမ်းမှုပြုပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည်အစီရင်ခံသည်—

(၁) မည်သည့်တည်ဆဲ ဥပဒေ ကမျှ တရားရေး ဝန်ထမ်းတဦးအပေါ် ရှေ့နေမှ နို့တစ် စာမပေးရ ဟုလည်းကောင်း၊ ယင်းဝန်ထမ်း၏ ဥပဒေအကြံပြုချက် မှားယွင်းသဖြင့် ရှေ့နေမှ နို့တစ်စာ မပေးရ၊တရားမစွဲရဟုလည်းကောင်း၊တားမြစ်ထားသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် တရားရေးဝန်ထမ်း ဦးလှမြင့်ဝင်း အပေါ် ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ ဦးတင်ဝင်းက နို့တစ်စာပေးခြင်းသည် အပြစ်ရှိသည်ဟု မယူဆနိုင်ပေ။

(၂) သို့ရာတွင် တရားရေးဝန်ထမ်း တစ်ဦးသည် အမှုကို လေ့လာ၍ မိမိတွေ့ရှိ သုံးသပ်ယူဆသည့်အတိုင်း ဥပဒေအကြံပေးခွင့် ရှိပါသည်။ ထိုအကြံပေးချက်မှာ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့က ယင်းအကြံပေးချက်ကို လက်ခံ သည် ဖြစ်စေ၊ မခံသည် ဖြစ်စေ ထိုအကြံပေးချက် အပေါ် မှားယွင်းသည်ဟု ယူဆပြီး နို့တစ်စာပေး၍ အရေးယူလိုခြင်းသည် တရားရေးဝန်ထမ်း၏ လွတ်လပ်စွာ အကြံပေး ဆောင်ရွက်ခွင့်ကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရာ ရောက်နေပါသည်။

(၃) ထို့ကြောင့် ဦးတင်ဝင်းအား နောင်တွင် ဤသို့မပြုသင့်ကြောင်း သတိပေးသင့်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဦးတင်ဝင်းက ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၁ (ဃ)၊ ၁၆၄ (က) နှင့် ၁၆၅၊ နိုင်ငံသားများ၏ အခွင့်အရေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် ဥပဒေပုဒ်မ

၁၂ နှင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ တို့အရ နို့တစ်ပေးပိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ အမှုသည် ဦးအာဇစ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဦးလှမြင့်ဝင်းထံ လူပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် ပေးသော စာသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသင့်ပြီး၊ တရားရေးဝန်ထမ်း၏ လွတ်လပ်စွာအကြံပေးဆောင်ရွက်ခွင့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆနိုင်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်းဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ ကောင်စီ၊ ခုံရုံးရှေ့မှောက်တွင် ထုချေရာ၌ လည်းကောင်း ယခုအမှုအတွက် ရေးသားလျှောက်လဲချက် ပေးရာတွင် လည်းကောင်း တင်ပြထုချေသည်။

ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁) ဦးသိန်းအောင်က မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၂(မ)/၈၃ တွင် ပြည်သူ့တရားသူကြီး အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂)နှင့်အညီ အကြံပေးသော ဦးလှမြင့်ဝင်းသည် တရားရေးဝန်ထမ်းများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် အက်ဥပဒေ (The Judicial Officers Protection Act) ပုဒ်မ ၁ တွင် ပြဋ္ဌာန်းပါရှိသည့် (other person acting judicially) ဆိုသည့် စကားရပ်တွင် အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်သည်ဖြစ်၍ တရားမကြောင်းအရ သူ့အပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိဟု သဘောရှိကြောင်း၊ မိမိနိုင်စွမ်းသမျှ သဘောရိုး ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံသားများ၏ အခွင့်အရေး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈ အရ အကာအကွယ် ရထိုက်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ ဥပဒေအရ ကာကွယ်မှု ရထိုက်မှုနှင့် သိနိုင်ရန် အကြောင်းရှိလျှက်နှင့် နို့တစ်စာပေးရ အနှောင့်အယှက် ပြုသည့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်ဝင်း၏ အပြုအမူမှာ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ ကောင်စီဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၁)အရ အပြစ်မကင်းဟု သဘော ရှိကြောင်းဖြင့် ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သို့ တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

တရားမမှု တစ်မှုတွင် တရားရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးသည် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက် အမှတ်(၂)နှင့်အညီ မိမိဉာဏ်မီသမျှ အကြံဉာဏ်ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအကြံပေးချက်မှာ မှန်သည်လည်းရှိမည်။ မှားသည်လည်းရှိမည်။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် တရားရေးဝန်ထမ်း အကြံပေးသည့်အတိုင်း အမှုကို ဆုံးဖြတ်ရန်တာဝန်မရှိ၊ အမှုတွဲတွင်ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံ အထောက် အထားများ၊ နှစ်ဘက် အမှုသည်တို့၏ လျှောက်လဲချက်များနှင့် တရားရေးဝန်ထမ်း၏ အကြံပေးချက်များကို

၁၉၀၅
ဗဟိုတရားရုံး
ရှေနေတစ်ဦး
ကိစ္စ

လေ့လာစိစစ်ပြီး အမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဦးလှမြင့်ဝင်းသည် ဦးအာဇစ် စွဲဆိုသောအမှုကို အဘယ်ကြောင့် ပလပ်သင့်ကြောင်း အကျိုးအကြောင်း ဖော်ပြ၍ အကြံပြုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တရားရေးဝန်ထမ်းများအား ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁ ၏ အကာအကွယ်ကို ရထိုက်သည် ဖြစ်၍ သူ၏အကြံပြုချက်များ မှားယွင်းသည့် တိုင်အောင် သူ့အပေါ် တရားမကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့အပြင် တရားရေးအကြံပေးတစ်ဦးသည် မိမိအကြံပြုချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကိုသာ တာဝန်ခံရသည်ဖြစ်ရာ အမှုသည်တဦးဦးအား မိမိအကြံပြုချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြေရှင်းရန်တာဝန် မရှိချေ။ ဤဥပဒေ သဘောတရားများကို ဥပဒေပညာရှင် ဖြစ်သည့် ဦးစာင်ဝင်း သိကောင်းသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးတင်ဝင်းက ဦးလှမြင့်ဝင်း ထံမှ ဖြေရှင်းချက် တောင်းခြင်းသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ခုံအဖွဲ့က ထင်မြင်သည့်အတိုင်း တရားရေးဝန်ထမ်း တဦးအနေဖြင့် လွတ်လပ်စွာ အကြံပြုခွင့်ကို စွက်ဖက်ဟန့်တားရာ ရောက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူ ဗဟိုတရားရုံးရှေနေ ဦးတင်ဝင်း၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်သည် ဗဟိုတရားရုံးရှေနေ တဦးအနေဖြင့် မလုပ်သင့်၊ မလုပ်ထိုက်သော အမှုကို ပြုရာရောက်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး ရှေနေများ ကောင်စီဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၁)အရ ငြိစွန်းသည်ဟု ကောက်ယူရပေသည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဗဟိုတရားရုံးရှေနေ ဦးတင်ဝင်းအား ယခုကဲ့သို့ ပြုမူဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရန် သတိပေးလိုက်သည်။ စရိတ်မရှိ။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးမြကျော်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးအေးမောင်နှင့် ဦးတင်အုန်း တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဟ ဝါဘီ(ခ) ဒေါ်ခင်ရီပါ(၅)

နှင့်

ဦးဘအေး *

†၁၉၇၅
ဧပြီလ
၂၅ ရက်

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၄– အယူခံဝင်သော ဒီကရီသည် တရားပြိုင်အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်လျှင် တရားပြိုင် တဦးဦး က ဒီကရီတရပ်လုံးကို အယူခံဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း– တရားရုံးက ကျန် တရားပြိုင်အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်ပေး ရခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၄ တွင် အယူခံဝင်သော ဒီကရီသည် တရားပြိုင်အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် တူညီသောအချက်အပေါ် အခြေခံသည့်ဒီကရီဖြစ်လျှင် တရားပြိုင်များအနက် တဦးဦးသည် ဒီကရီတရပ်လုံးကို အယူခံ ဝင်ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ အယူခံဝင်သည့်အမှုတွင် အယူခံရုံးသည် ဒီကရီကို တရားပြိုင် အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်နိုင်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘအေးက တရားလိုပြုလုပ်ပြီး အချင်းဖြစ်ဥပစာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဌားရမ်းခများကို ပေးရန်ပျက်ကွက်သည် ဆိုသည့် တူညီသောအချက်အပေါ် အခြေခံ၍ အယူခံတရားလိုများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ မောင်အုန်းဖေ(ခ) စဒစ်၊ မခင်ညိမ်း၊ မကြူကြူနှင့် ကိုမဂျစ်တို့အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)အရ နှင်လိုမှုစွဲဆိုခဲ့သဖြင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးကလည်း မြို့နယ်တရားရုံး ၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီကို အတည် ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည်။ ဒီကရီမှာ ဦးဘအေးက တရားမဝင်သည့် နို့တစ်စာကို

---

* ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၀၇

† ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၀ တွင် ချမှတ်သော (၄-၅-၇၃) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၇၅
ဒေါ်ဟဝါဘီ
(ခ)ဒေါ်ခင်
ရီပါ(၅)
နှင့်
ဦးဘအေး

အခြေခံ၍ စွဲဆိုပြီး အနိုင်ရရှိထားသည့် ဒီကရီဖြစ်သဖြင့် ယင်းဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁ နည်း ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အညီ အယူခံတရားလို မောင်အုန်းဖေ(ခ)စဒစ်နှင့် ကျန်တရားပြိုင်ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ မခင်ညိမ်း၊မကြူကြူနှင့် ကိုမဂျစ်တို့အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်ရန်ရှိပေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် – ဦးညွှန့်မြင့်(ကိုယ်စား)
ဦးလွန်းမောင်၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် – ကိုယ်တိုင်

မန္တလေးအရှေ့မြောက်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀/၇၃ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘအေးက တရားလိုပြုလုပ်၍ အယူခံတရားလို ဒေါ်ဟဝါဘီ (ခ) ဒေါ်ခင်ရီ၊ မောင်အုန်းဖေ (ခ) စဒစ်၊ မခင်ညိမ်း၊ မကြူကြူနှင့်ကိုမဂျစ်တို့အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က) အရ နှင်လိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီရရှိခဲ့သည်။ ဒေါ်ဟဝါဘီတို့က မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်သည့်အတွက် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၌ အယူခံဝင်ရာ ပလပ်ခြင်းခံရသောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို ဆက်လက်တင်သွင်းသည်။

ဦးဘအေးက အဆိုလွှာတွင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ၃၀-၁၀-၆၄ နေ့က ဟာဂျီမိုဟာမက်မှ တဆင့် လွှဲပြောင်းရယူခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ အင်္ဂလိပ်လဆန်း ၁ရက်နေ့မှစတင်၍တစ်လလျှင် ငှားရမ်းခငွေကျပ် ၆၀/-နှုန်းဖြင့် ဒေါ်ဟဝါဘီတို့အား ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ဟဝါဘီတို့သည် အိမ်ငှားရမ်းခကို တစ်လသာပေးပြီး၊ ၃၁-၃-၇၂ ရက် ကုန်ဆုံးသည်အထိမပေးပဲ၊ ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားဥပဒေနှင့်အညီ ရထိုက်သော ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မေလမှ ၁၉၇၂ ခုနှစ် မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့အထိ ၃၅လအတွက် ငွေကျပ် ၂၁၀၀/-ကိုအကျိုးဆောင်မှုတဆင့်နို့ တစ်စာပေးပို့တောင်းခံသော်လည်း နို့ တစ်စာကို လက်မခံပဲငြင်းဆိုခဲ့သည့်အပြင်ငှားရမ်းခ ကျန်ငွေများကိုပေးဆောင်ခြင်းလည်း မပြုကြောင်း အဆိုပြုလျက် ဒေါ်ဟဝါဘီတို့ ၅ ဦးအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ကဃ) အရ နှင်လိုမှု စွဲဆိုသည်။

ဒေါ်ဟ၀ါဘီတို့က ဦးဘအေး၏အဆိုပြုချက်များကို ၀န်မခံခဲ့ပေ။

မြို့နယ်တရားရုံးက ငြင်းချက်များထုတ်၍ အမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးပြီး ဦးဘအေးအား အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်ဟ၀ါဘီတို့က တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ၀င်ရောက်ခဲ့သော်လည်း တိုင်းတရားရုံးက အယူခံကို ပလပ်ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ဟ၀ါဘီတို့က နို့တစ်စာမှာ တရားမ၀င်ကြောင်း အယူခံတွင် တင်ပြသည်။

နို့တစ်စာ တရားမ၀င်ဆိုသည့်အချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလတရားရုံးနှင့် ပထမ အယူခံတရားရုံးတို့တွင် တင်ပြခြင်းမပြုခဲ့သည့်အတွက် ဒုတိယအယူခံမှုတွင် တင်ပြခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း အယူခံတရားပြိုင်ဘက်မှ တင်ပြသည်။ နို့တစ်စာ တရား၀င်၊ မ၀င်ဆိုသည့် အချက်မှာ ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာဖြစ်ပေသည်။ ဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာပြဿနာကို မူလတရားရုံးနှင့် ပထမအယူခံတရားရုံးတို့တွင် တင်ပြခဲ့ခြင်း မရှိစေကာမူ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၀ အရ တင်သွင်းသည့် ဒုတိယအယူခံမှုတွင် တင်ပြနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကသုံးသပ်ရန်အချက်မှာ ဦးဘအေးက ဒေါ်ဟ၀ါဘီတို့ထံသို့ ပေးပို့ခဲ့သော နို့တစ်စာမှာ ဥပဒေနှင့်ညီ ညွှတ်ခြင်းရှိမရှိဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဘအေးတင်သွင်းသည့်အဆိုလွှာအပိုဒ်(၆)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်–

> "၆။ ဤအမှု၏ အမှုအချင်းဖြစ်အကြောင်းအရာမှာ တရားလိုက(၁)တရားပြိုင်အပေါ်တွင်အိမ်လခတစ်လ ငွေ ၆၀/–ကျနှင့် ၃၅ လတွက် ငွေ ၂၁၀၀/- ရရန် ကျန်ရှိနေရာ ထို ငွေ များ ကို ရက်သတ္တ-၃ ပတ်အတွင်း ပြေလည်အောင် ပေးဆပ်ရန်နှင့် မပေးဆပ်ပါက ထိုအိမ်မှ ၁၉၇၂ ခု မတ်လ ၃၁ရက်နေ့ ကုန်ဆုံးသော အချိန်တွင် ထိုအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားရန် ၁၀-၁-၇၂ နေ့က

နို့တစ်စာပေးရ၏ အကြောင်းကြားပါသော်လည်း တရားပြိုင်တို့သည် နို့တစ်စာကိုမယူပဲ ငြင်းဆန်လိုက်ပါသောကြောင့် ၎င်းနေ့မျှားကစ၍ အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာ ပေါ်ပေါက်ပြီးလျှင် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် မန္တလေးမြို့တွင် နေထိုင်ကြပါ၍ ဤရုံးတော် စီရင်ခွင့် အာဏာအတွင်း ကျရောက် တင်သွင်းပါသည်။"

ထို့အပြင် ဦးဘအေးက ဒေါ်ဟဝါဘီတို့ ၅ ဦးထံ ၁၀-၁-၇၂ နေ့က ပေးပို့သည့် နို့ဗာစ်စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်—

"ကျွန်တော်၏အမှုသည်ပိုင် မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းအေးသာဇံ အလယ်ပိုင်း အကွက်အမှတ် ၅၉/၂၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၄၆/၂ ရှိ မြေနှင့် အိမ်ကို ခင်ဗျားတို့အား ၃၀-၁၀-၆၄ နေ့က ခင်ဗျားတို့အား တစ်လ ၆၀/—နှုန်းနှင့် အငှားချထားခဲ့ရာ ခင်ဗျားတို့က အိမ်လခမ့ပေးရ၏ တရားစွဲဆိုရန် မန္တလေးမြို့၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းမဝန်ရုံးမှ အိမ်လခ တစ်လ ၆၀/—နှုန်း သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်၍ ၁၉၆၉ ခုနှစ် မေလမှ ၁၉၇၂ ခုနှစ် မတ်လ ၃၁ရက်အထိ လပေါင်း ၃၅ လအတွက် အိမ်လခ ငွေပေါင်း ၂၁၀၀/- (ကျပ်နှစ်ထောင့်တစ်ရာတိတိ) ကို ရက်သတ္တ ၃ ပတ် ရက်ပေါင်း ၂၁ ရက် အတွင်း ကျွန်တော်အမှုသည်ထံပေးပါ၊ ၁၉၇၂ ခု၊ မတ်လ ၃၁ ရက် ကုန်ဆုံးလျှင် ကုန်ဆုံးခြင်း အချင်းဖြစ် မြေနှင့် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားစေလိုပါသည်"။

ဦးဘအေးက ပေးပို့သည့် ၁၀-၁-၇၂ နေ့စွဲပါ နို့တစ်စာ၌ ၃၁-၃-၇၂ အထိ ငှားရမ်းခများကိုပေးချေရန် တောင်းဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ နို့တစ်စာမှာ ၁၀-၁-၇၂ နေ့က ပေးပို့သော နို့တစ်စာ ဖြစ်နေသည့်အလျောက် ထိုနေ့တွင် အိမ်ငှားဖြစ်သူ ဒေါ်ဟဝါဘီတို့က ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လအထိ ငှားရမ်းခများကို အိမ်ရှင်အား ပေးရန် အချိန်နှင့် တာဝန် မကျရောက်သေးချေ။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁ (၁) (က) အရ အိမ်ငှားထံသို့ ပေးပို့သော နို့တစ်စာသည် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက တရားဥပဒေနှင့်အညီ ရရန်ရှိသော ငှားရမ်းခ ကျန်ငွေများကိုသာ

တောင်းဆိုနိုင်ခွင့်ရှိပြီး ရထိုက်ခွင့်မရှိသေးသည့် ကြိုတင်ငှားရမ်းခများကို ထည့်သွင်းတောင်းခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် နို့တစ်စာမှာ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (က)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်နေပေသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘအေးက အယူခံတရားလိုများအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် အကျိုးဆောင်၏ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာတွင် ရေးထိုး ထားသည့် လက်မှတ်များမှာ အယူခံတရားလိုများကိုယ်တိုင် ရေးထိုး ထားသည့် လက်မှတ်များ မဟုတ်ပဲ၊ လက်မှတ်အတုများ ဖြစ်နေကြောင်း တင်ပြချက် အပေါ် ဤတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ လိုအပ်သလို စုံစမ်းရန် ရုံးခန်းသို့ အမှုတွဲကို ပြန်လည်ပေးပို့ခဲ့သည်။ ရုံးခန်းမှ တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့် (၁)နှင့် အဖွဲ့က ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီး၊ ယင်း ဆောင်ရွက်ချက်ကို ဤတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သို့ ပြန်လည်တင်ပြသည်။ အယူခံတရားလို မောင်အုန်းဖေ (ခ) စဒစ်က ကျန်အယူခံတရားလိုများ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ သူတို့ကိုယ်စား သူတို့၏ အမည်များကို လက်မှတ်ရေးထိုး ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံချက်ရှိသည်။ အယူခံကို ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ မခင်ညိမ်း၊ မကြူကြူနှင့် ကိုမဂျစ်တို့က သူတို့အတွက် ဤအယူခံမှုတွင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရန်မောင်အုန်းဖေ (ခ)စဒစ်အား အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာ လွှဲအပ်ထားကြောင်း ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ဤအယူခံကို မောင်အုန်း ဖေ (ခ) စဒစ် တဦးတည်းကသာ အယူခံဝင်ရောက်သည်ဟု မှတ်ယူရ ပေမည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၄ တွင် အယူခံဝင်သော ဒီကရီသည် တရားပြိုင် အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် တူညီသော အချက် အပေါ် အခြေခံသည့် ဒီကရီဖြစ်လျှင် တရားပြိုင်များအနက် တဦးဦးသည် ဒီကရီတရပ်လုံးကို အယူခံဝင်ရောက်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့အယူခံဝင်သည့် အမှုတွင် အယူခံရုံးသည် ဒီကရီကို တရားပြိုင်အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်နိုင်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဘအေးက တရားလိုပြုလုပ်ပြီး အချင်းဖြစ် ဥပစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငှားရမ်းခများကို ပေးရန်ပျက်ကွက်သည်ဆိုသည့် တူညီသော အချက်အပေါ်အခြေခံ၍ အယူခံတရားလိုများဖြစ်ကြသည့်ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ မောင်အုန်းဖေ (ခ) စဒစ်၊ မခင်ညိမ်း၊ မကြူကြူနှင့် ကိုမဂျစ်တို့အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(က)အရ နှင်လိုမှု စွဲဆိုခဲ့သဖြင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အနိုင် ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးကလည်း မြို့နယ်တရားရုံး၏

၁၉၀၅
ဒေါ်ဟဝါဘီ
(ခ)ဒေါ်ခင်
ရီပါ(၅)
နှင့်
ဦးဘအေး

စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအတည်ပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ဒီကရီမှာ ဦးဘအေးက တရားမဝင်သည့် နို့တစ်စာကို အခြေခံ၍စွဲဆိုပြီး အနိုင်ရရှိထားသည့် ဒီကရီဖြစ်သဖြင့် ယင်းဒီကရီကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အယူခံတရားလို မောင်အုန်းဖေ(ခ) စဒစ်နှင့် ကျန်တရားပြိုင် ဒေါ်ဟဝါဘီ၊ မခင်ညိမ်း၊ မကြူကြူနှင့် ကိုမဂျစ် တို့အားလုံး၏ အကျိုးအတွက် ပယ်ဖျက်ရန် ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့်ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ မြို့နယ်တရားရုံးနှင့်တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီများကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးဘအေး စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်ကို ဦးဘအေးက ကျခံစေ ရမည်။ ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/- သတ်မှတ်သည်။

အမှားပြင်ဆင်ချက်

(တရားမမူမျှား)

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၁	၂၃	တိုင်းတရားရုံးများ၏	တိုင်းတရားရုံး၏
၁၂	၃	မရှေ့ပြောင်းနှိုင်သော	မရှေ့ မပြောင်းနှိုင်သော
၁၅	၃	ပစ္စည်းစာရင်းကောက်ရုံမပြီးခြင်း	ပ့စ္စည်းစာရင်းကောက်ယူရုံမျှဖြင့် မပြည့်စုံခြင်း

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၀၅-ခုနှစ်

တ တိ ယ သုံး လ ပတ်

(ဇူလိုင်၊ သြဂုတ်၊ စက်တင်ဘာလ)

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ထုတ်ဝေသည်။

ပထမအကြိမ်
၁၉၇၅၊ အောက်တိုဘာ
အုပ်ရေ-၅,၀၀၀

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာနအတွက်
အမှတ် ၁၁၊ ၁၅၅-လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး၊
နေလင်းပိဋကတ်ပုံနှိပ်တိုက် (၀၂၀၃၀)တွင် ဒေါ်တင်လှကပုံနှိပ်၍
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်မောင်
ဗွတ်ပုံတင်အမှတ် (၀၂၅၂၇)က ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

(၁-၇-၈၅ နေ့ မှ ၃၀-၉-၈၅ နေ့အထိ)

၁။	ဦးတင်အောင်ဟိန်း	ဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်(ဒုတိယဆင့်)	.... ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	သီရိပျံချီဦးတင်အောင်၊	နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်(ပထမဆင့်)	.... အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဦးလှတုန်း	....	.... အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးခင်ဇာမုံ	....	.... အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးမြကျော်	မဟာဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် (ပထမဆင့်)	.... အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးထွန်းရှိန်	....	.... အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးအေးမောင်	ဝါဏိဇ္ဇဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ၊	.... အဖွဲ့ဝင်
၈။	ဦးသန့်စင်	ဝါဏိဇ္ဇဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ၊	.... အဖွဲ့ဝင်
၉။	ဦးတင်အုန်း	မဟာဝိဇ္ဇာ၊	.... အဖွဲ့ဝင်

၁၉၇၅ ခုနှစ်

တတိယ သုံးလပတ်

(ဇူလိုင်၊ သြဂုတ်၊ စက်တင်ဘာ)

မြန်မာ့ဆိုင်ရာအမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသော မှုခင်းများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

				စာမျက်နှာ
ဦးမောင်မြ	နှင့်	ဒေါ်ခင်မြ	....	၇

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ— စာမျက်နှာ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်— ဖခင်ထံမှ ထောက်ပံ့ခြင်းကို ခံယူထိုက်သောကလေးမှာ အရွယ်မရောက်သေးသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဖော်ပြချက်မရှိခြင်း— အရွယ်ရောက်သူဖြစ်သော်လည်း မိမိဘာသာ မရပ်တည်နိုင်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူက ထောက်ပံ့ရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ပါရှိသော ဖခင်ထံမှ ထောက်ပံ့ခြင်းကို ခံယူထိုက်သော ကလေးမှာ အရွယ်မရောက်သေးသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဖော်ညွှန်းပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသော ကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိဘဝကို မိမိဘာသာ မရပ်တည်နိုင်သေးသော ကလေးများအတွက် ဖခင်ဖြစ်သူအပေါ်တွင် ထောက်ပံ့ကျေးမွေးရန် တာဝန်ရှိနေကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဦးမောင်မြ နှင့် ဒေါ်ခင်မြ ၇

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်ဟိန်း၊ အမှုဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးသန်းစင်တို့ ပါဝင်သော မဟာတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးမောင်မြ
နှင့်
ဒေါ်ခင်မြ *

† ၁၉၈၅
ဇူလိုင်လ
၄-ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈-ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်—ဖခင်ထံမှ ထောက်ပံ့ခြင်းကို ခံယူထိုက်သော ကလေးမှာ အရွယ်မရောက်သေးသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဖော်ပြချက်မရှိခြင်း—အရွယ်ရောက်သူ ဖြစ်သော်လည်း မိမိဘာသာ မရပ်တည်နိုင်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူက ထောက်ပံ့ရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင်ပါရှိသော ဖခင်ထံမှ ထောက်ပံ့ခြင်းကို ခံယူထိုက်သော ကလေးမှာ အရွယ်မရောက်သေးသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဖော်ညွှန်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ အရွယ်ရောက်ပြီးသောကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိဘဝကို မိမိဘာသာ မရပ်တည်နိုင်သေးသော ကလေးများအတွက် ဖခင်ဖြစ်သူအပေါ်တွင် ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးရန် တာဝန်ရှိနေကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးတင်ရီ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးမင်းလွင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

ရန်ကုန်မြို့၊ ပထမရာဘက် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အသေးမှု အမှတ် ၁၀/၆၁ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈(၁) အရ ကလေးစရိတ်ရလိုကြောင်း ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်မြက လျှောက်ထားရာ ဦးမောင်မြအပေါ်သားသမီး (၆)ယောက်၊(မောင်ရှေ့သန်း၊ မောင်ထွန်းသန်း၊ မလှအေး၊ မခင်သန်း၊ မောင်မျိုးသန့်နှင့် မတင်

---

* ၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၃(ခ)။

† ၁၉၈၃-ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၅၃-တွင် ချမှတ်သော (၁၆-၁၁-၈၃) နေ့စွဲပါရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ဦးမောင်မြ
နှင့်
ဒေါ်ခင်မြ

အား)တို့အတွက် တစ်လလျှင် စားစရိတ် ငွေကျပ် ၁၅၀/-ထောက်ပံ့
စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအသေးမှုအမှတ် ၄၆/၇၄ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ အရ ဒေါ်ခင်မြက ကလေးစရိတ် တိုးမြှင့်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ ဦးမောင်မြ အပေါ် ကလေး(၆)ယောက်အတွက် တစ်လလျှင် စားစရိတ် ငွေကျပ် ၃၀၀/- တိုးမြှင့်ထောက်ပံ့ စေရန် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ဦးမောင်မြက မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀/၇၄ တွင် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခဲ့ရာ မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးမောင်မြက သား သမီး (၆) ယောက်အတွက် တစ်လလျှင် စားစရိတ်ငွေကျပ် ၁၅၀/-သာ ထောက်ပံ့ စေရန် ပြင်ဆင်သတ်မှတ် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ဒေါ်ခင်မြနှင့် ဦးမောင်မြတို့နှစ်ဦးစလုံးက မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟို တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၂၇(ခ)/၇၄ နှင့် ၄၄၉(ခ)/၇၄ တို့ကို အသီးသီး တင်သွင်းခဲ့ရာ အမိန့်ချမှတ်သည့် ၁-၄-၇၇-ရက် နေ့မှစ၍ ဦးမောင်မြက အိမ်ထောင်ရှင်သားကြီး မောင်ရှေသန်းနှင့် အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသူ မောင်ထွန်းသန်းတို့မှ အပ ကျန်ကလေး(၄)ယောက်အတွက် တစ်လလျှင် စားစရိတ်ငွေကျပ် ၅၀/-စီ စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၂၀၀/-ထောက်ပံ့စေရန် ပြင်ဆင်သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အသေးမှုအမှတ် ၄၂၇/၇၂-တွင် ဒေါ်ခင်မြက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၉ အရ ကလေး(၄)ယောက်အတွက် တစ်လလျှင် စားစရိတ် ငွေကျပ် ၂၀၀/-မှ ကျပ် ၄၀၀/-သို့ တိုးမြှင့်ပေးရန်လည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အသေးမှုအမှတ် ၄၄၆/၇၂-တွင် ဦးမောင်မြက လက်ရှိ ကလေးစရိတ်ထောက်ပံ့နေရခြင်းတာဝန်ကို ရပ်စဲပေးရန် လည်းကောင်း အသီးသီး လျှောက်ထားခဲ့ရာ ဦးမောင်မြအပေါ် ကလေးစရိတ်ထောက်ပံ့နေရခြင်း တာဝန်ကို ရပ်စဲလိုက်၍ ဒေါ်ခင်မြ၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ် ကြောင်း ၁၀-၈-၈၃ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်မြက မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် အယူခံမှုတင်သွင်းခဲ့ရာ မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို

ပြယ်ဖျက်၍ ဦးမောင်မြအပေါ် ကလေး (၄) ယောက် အတွက် တစ်ယောက်လျှင် တစ်လစားစရိတ် ငွေကျပ် ၇၀/-စီကို ၁၀-၇-၇၃-ရက် နေ့မှစ၍ တိုးမြှင့်ထောက်ပံ့စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ဦးမောင်မြ
နှင့်
ဒေါ်ခင်မြ

ဦးမောင်မြက တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးမောင်မြက သားသမီး (၄) ယောက် အနက် အကြီးဆုံးမှာ အသက် (၂၉)နှစ် ရှိ၍ အငယ်ဆုံး ကလေးမှာ အသက် (၂၃)နှစ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် သားသမီးများအတွက် ၁၉၆၁-ခုနှစ်မှစ၍ နှစ်ပေါင်း (၂၂)နှစ်မှ စားစရိတ်များကို ထောက်ပံ့ခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဖခင်တာဝန် ကျေပွန်လျက်ရှိကြောင်း၊ သားသမီးများသည် အသက် (၂၃)နှစ်မှ (၂၉)နှစ်ထိ ရှိသူများဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့၏ ဘဝကို မိမိတို့ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်ကြသူများ အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးကြီး မလှအေးနှင့် သားထွေး မောင်မျိုးသန့်တို့သည် ၃၁-၃-၇၅ ရက်နေ့တွင် အသီးသီး အိမ်ထောင် ပြုခဲ့ကြ၍ အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဖိတ်ကြားစာများကို ပူးတွဲလျက် တင်ပြသည်။

မူလမြို့နယ်တရားရုံးက "ကလေးစရိတ် ရရှိနေသော ဦးမောင်မြ၏ သားသမီး(၄)ယောက်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ရပ်တည် လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်သော အရွယ်များဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်၍ ဦးမောင်မြ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ကလေးစရိတ်ပေးနေရခြင်းကို ရပ်စဲရန်နှင့် ဒေါ်ခင်မြ၏ ကလေးစရိတ် တိုးပေးရန် လျှောက်လွှာအား ပယ်ကြောင်း" ဖော်ပြလျက် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံးကမူ "ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ အရ ကလေး၏အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာလျှင်၊ ဖခင်၏ စီးပွားရေး အခြေအနေ ပြောင်းလဲလာလျှင် ကလေးစရိတ်ကို ပြင်ဆင် ပြောင်းလဲရန် လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယခုအမှုတွင် ကလေးများသည် အသက်အရွယ်ကြီးလာပြီး ပညာ သင်ကြားနေကြသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖခင်ဦးမောင်မြ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေ ကောင်းမွန်လာသဖြင့် လည်းကောင်း ယခင် ချမှတ်အတည်ပြုထားသည့် ကလေးစရိတ် တစ်ဦးလျှင် ကျပ် ၅၀/-မှာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်တော့ပေ"ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ပါရှိ
သော ဖခင်ထံမှ သော်ကပ်ပံ့ခြင်းကို ခံယူထိုက်သော ကလေးမှာ အရွယ်
မရောက်သေးသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ဖော်ညွှန်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။
အရွယ်ရောက်ပြီးသော ကလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိဘဝကို မိမိ
ဘာသာ မရပ်တည်နိုင်သေးသော ကလေးများအတွက် ဖခင်ဖြစ်သူ
အပေါ်တွင် ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးရန် တာဝန်ရှိနေကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း
ထားသည်။

ဒေါ်ခင်မြ၊ ဦးမောင်မြ၏ ညီ ဦးမောင်အေး၊ ညီမ ဒေါ်ခင်ကြည်
နှင့် အလုပ်သမား ဦးလှမြင့်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဦးမောင်မြ
သည် စာငုံနှိပ်စက်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ တစ်လလျှင်ဝင်ငွေကျပ် ၇ ၀ ၀ ၀/-
ခန့်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက သားသမီးများသည် အသက်အရွယ်
ကြီးလာပြီး ပညာသင်ကြားနေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖခင်၏ စီးပွား
ရေးအခြေအနေ ကောင်းမွန်လာသဖြင့် လည်းကောင်း ယခင်သတ်မှတ်
ထားသော ကလေးစရိတ်များကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ်သင့်သည်ဟု ကော်ဖက်
ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းချက်ချော်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့ရာတွင်
ဦးမောင်မြနှင့် ဒေါ်ခင်မြတို့၏သမီး မလှအေးနှင့် သား မောင်မျိုး
သန့်တို့မှာ ၃၁-၃-၈၅ ရက်နေ့တွင် အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်နေကြ
ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသဖြင့် ယင်းနေ့ရက်မှစ၍ မလှအေးနှင့် မောင်
မျိုးသန့်တို့သည် မိမိတို့ဘဝကို မိမိတို့ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်သူများဖြစ်ကြ
ပြီဟု ယူဆရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြဿနာမှုကို တရိုက်ဘဒေသ ခွင့်ပြု၍ ဦးမောင်မြ
သည် ကလေး(၄)ယောက်အတွက် တစ်လလျှင်စားစရိတ်ငွေကျပ် ၇ ၀/-
စီကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်အာဏာ ၁၀-၈-၈၃ ရက်နေ့မှစ၍
၃၁-၃-၈၅ ရက်နေ့အထိသာ ထောက်ပံ့စေရန်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး
သူ မလှအေးနှင့် မောင်မျိုးသန့်တို့အား ၁-၄-၈၅ ရက်နေ့မှ စ၍
စရိတ်ထောက်ပံ့ခြင်းမှ ရပ်စဲပြီး သမီး မခင်သန်းနှင့် မသင်အေးတို့ကို
သာ တစ်လလျှင် စရိတ်ငွေကျပ် ၇ ၀/-စီကို ဆက်လက်ထောက်ပံ့စေရန်
ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၈၅
ဦးမောင်မြ
နှင့်
ဒေါ်ခင်မြ

၁၉၈၅ ခုနှစ်

တတိယ သုံးလပတ်

(ဇူလိုင်၊ သြဂုတ်၊ စက်တင်ဘာ)

တရားမမှုများ

စိရင်ထုံး ပြို သော မှုခင်း များ

တရားမမှုများ

				စာမျက်နှာ
ဦးကြင်	နှင့်	ဦးချစ်လှပါ (၂)	....	၅၁
ဒေါ်ခင်ညွှန့်ပါ(၂) / ဒေါ်ခင်သန်း	နှင့်	ဒေါ်ခင်သန်း / ဒေါ်ခင်ညွှန့်ပါ (၂)	....	၅၅
ဦးဇော်ဖေ	နှင့်	ဒေါ်ခင်သန်း	....	၅၉
ဦးတင့်ဆွေပါ (၂)	နှင့်	ဒေါ်အာမာ	....	၆၄
ဦးထွန်းပါ (၂)	နှင့်	ဦးဘမင်းပါ (၂)	....	၆၆
ဒေါ်နီ	နှင့်	ဦးတင်လှပါ (၅)	....	၆၈
ဦးမွှင်းဟန်	နှင့်	ဦးမြင့်သိန်း	....	၇၂

တရားမမှုများ

ဥပဒေများ—

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ

၁၉၆၀ ပြည်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ

အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုမှာ ပဋိညာဉ် အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး၊ လက်ရောက် ပေးအပ်စေလို မှုမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း စာချုပ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုသည် ဖြစ်ခြင်း— ယင်းအကြောင်း နှစ်ရပ်ကို တစ်မှုထဲတွင် ပူးတွဲ စွဲဆိုနိုင်ခြင်း—တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၊ နည်း ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဆန့်ကျင်မှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်ကို သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုသောအမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော အမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းသည် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သော ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် စွဲဆိုသောအမှု၌ ပေါ်ပေါက်သော အမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းနှင့်မတူချေ။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ပြီး လက်ရောက်အပ်ပေးစေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း စာချုပ်အပေါ်အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းနှစ်ရပ်ကို အမှုတစ်မှုတည်းတွင် ပူးတွဲစစ်ဆေးခြင်းဖြင့် အဆင်မပြေမှုများ ပေါ်ပေါက်မှု မရှိနိုင်သည် သာမက ယင်းအကြောင်း နှစ်ရပ်မှာ ဆက်စပ်နေသည့် အလျောက် တစ်မှုတည်းတွင် တပေါင်းတည်း စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သက်သာခြင်း၊ စရိတ်စက သက်သာခြင်းစသည့် အကျိုးများ ဖြစ်ထွန်းနိုင်

သည့်အပြင် ဓာတက်အမှုသည်အား နစ်နာစေမှုလည်း မရှိနိုင်သည် ဖြစ်ရာ ထိုသို့ တပေါင်းတည်း စွဲဆိုခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂ နည်း ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ရန် အကြောင်း မရှိနိုင်၊ ထို့ပြင် အမှုပွားများ ခြင်းကိုလည်း ပိတ်ပင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဦးဇော်ဖေ နှင့် ဒေါ်ခင်သန်း ၅၆

ဇာရီမှုများ၌ တရားနိုင်မလာ၍ လျှောက်လွှာကို ပယ်လျှင် တရားနိုင်က ထိုပလပ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မပြုနိုင်— ကာလစည်းကမ်းသတ် အတွင်း၌ ဇာရီ လျှောက်လွှာသစ် တင်ရန်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဇာရီမှုများ၌ တရားနိုင် မလာရောက်သည့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဇာရီလျှောက်လွှာကို ပယ်လျှင် တရားနိုင်အနေဖြင့် ထိုပလပ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် တောင်အတွင်း ဇာရီ လျှောက်လွှာသစ် တင်သွင်းလျှောက်ထားရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ဦးထွန်းပါ(၂) နှင့် ဦးဘမင်းပါ(၂) ၆၆

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်—အငြင်းပွားသော ပစ္စည်းသည် ပျက်စီးယိုယွင်းမည့်၊ ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရမည့်၊ သို့မဟုတ် လွဲပြောင်းပေးခြင်း ခံရမည့်အန္တရာယ်ရှိရန် လိုအပ်ခြင်း— ကုစားမရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု မပေါ်ပေါက်လျှင် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရန် မသင့်လျော်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် အမှုတစ်မှုတွင်အငြင်းပွားသောပစ္စည်းသည် ပျက်စီးယိုယွင်းမည့်၊ သို့မဟုတ် ဖျက်ဆီးခြင်းခံရမည့်၊သို့မဟုတ် လွဲပြောင်းပေးခြင်းခံရမည့် အန္တရာယ်ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားမှုသာ ထိုအငြင်းပွားသော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယာယီတားဝရမ်း

ထုတ်ဆင့်နိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် အငြင်းပွားသော ပစ္စည်းမှာ ''မြေ'' သာလျှင်ဖြစ်သည်။ ဝင်းထရံကာရံခြင်း၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ထိုမြေကို ယိုယွင်းပျက်စီးစေသည်ဟု မဆိုနိုင်သည့် အပြင် ကုစားမရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ ပေါ်ပေါက်နိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ အရ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် မသင့်ပေ။

ဦးတင့်ဆွေပါ(၂) နှင့် ဒေါ်အမာ ၆၄

ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူခံရမည့်သူ ကွယ်လွန်သောအခါ သူ့အပေါ် ဆက်လက်အရေးယူရန် အကြောင်းမရှိခြင်း—ကွယ်လွန်သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဆောင်ရွက်သည်မှာ မှားယွင်းခြင်း—အမှုနိုင်သူများသည် မိမိတို့အား အရှုံးပေးတားဆီးသော ငြင်းချက်များအပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိခြင်း—တန်ပြန်ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခွင့်လည်းမရှိခြင်း—ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၆ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးသည့်အမှုတွင် မည်သည့်ပုဒ်မအရ အရေးယူမည်ကို ဆုံးဖြတ်ရန်လို အပ်ခြင်း—သက်ဆိုင်ရာ တရား စီရင်ရေးအဖွဲ့က တရားလို ပြုလုပ်တိုင်တန်းရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုမှာ ဦးအေးမောင်အပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်သည့်ကိစ္စဖြစ်ရာ သူကွယ်လွန်သော အခါ သူ့အပေါ် ထိုသို့အရေးယူရန် အကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် အယူခံမှုများမှာ သူနှင့်စပ်လျဉ်းသရွေ့ ရပ်စဲသွားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းက သူ၏တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဒေါ်ခင်ညွှန့်တို့သည် အမှုနိုင်သူများဖြစ်၍ သူတို့အား အရှုံးပေးသော ငြင်းချက်များအပေါ် တိုင်းတရားရုံး၏ ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ အရလည်း တန်ပြန် ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခွင့်မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးသည့်အမှုတွင် သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် အရေးယူရန်ဆုံးဖြတ်လျှင် မည်သည့်ဥပဒေ၊ မည်သည့်ပုဒ်မအရ အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရမည်။ ယင်းတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် တရားလိုပြုလုပ်၍ တိုင်တန်းရမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ညွန့် ပါ (၂) / ဒေါ်ခင်သန်း	နှင့်	ဒေါ်ခင်သန်း / ဒေါ်ခင်ညွန့် ပါ (၂)	.... ၅၅

မိခင်တစ်ဦးသည် မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို အတူနေသားသမီး တစ်ဦးဦးသို့ ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း—ရောင်းချရာ၌ အခြားသား သမီးများကို အသိပေးရမည်ဟု ဥပဒေသ မရှိခြင်း— တိတ်တဆိတ်အရောင်းအဝယ် ပြုရုံမျှဖြင့် မလျော်သြဇာ သုံးသည်ဟု တထစ်ချမဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မိခင်တစ်ဦးသည် သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ရပ်ရပ်ကို အတူနေ သားသမီးတစ်ဦးဦးသို့ ရောင်းချခွင့်ရှိပေသည်။ ထိုသို့ ရောင်းချသည့်အခါ ကျန်အခြားသားသမီးများကို အသိပေးရမည်ဟူ၍ ဥပဒေသမရှိချေ။ မိဘများက သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းကို အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ပြုလုပ်ခြင်းချခြင်းသည် ကိတ္တိမမှေးစားခြင်း ကိစ္စချိုးကဲ့သို့ ကျော်စောမှုရှိရန် မလိုပေ။ တိတ်တဆိတ် အရောင်းအဝယ်ပြုထားရုံမျှဖြင့် မလျော်သြဇာသုံးပြီး ရောင်းခြင်း ဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချမဆိုနိုင်ချေ။

ဒေါ်နီ	နှင့်	ဦးတင်လှ ပါ (၅)	.... ၆၈

စာမျက်နှာ

အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် တရားပြိုင်တစ်ဦးသည် ၁၉၆၀-ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေမမ်းခကြီးကြေးရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ အိမ်ဌားဖြစ်လာခြင်း— အိမ်ဌားဖြစ်လာပါက မူလအခေါ်လွှာကို ပြင်ဆင်သင့်ခြင်း—မူလကကျူးကျော်သူပင်ဖြစ်စေကာမူ ပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ အိမ်ဌားဖြစ်လာသူအား ကျူးကျော်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှု စစ်ဆေးနေစဉ် တရားပြိုင် တစ်ဦးသည် ၁၉၆၀-ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေမမ်းခကြီးကြေးရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ အိမ်ဌား မြေဌား ဖြစ်လာပါက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၈ အရ အခေါ်လွှာကို လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်သင့်ပေသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးမင်းဟန်သည် ဥပဒေအရ မြေဌားဖြစ်လာရာ တိုင်းတရားရုံးသည် သူ၏လျှောက်လွှာကို ပလပ်မည့်အစား အဆိုအခေါ်တို့ကို ဥပဒေနှင့်အညီ လိုအပ်သလို ပြင်ဆင် ဆောင်ရွက်စေသင့်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးမင်းဟန်သည် မူလက အချင်းဖြစ်မြေကွက်ပေါ်တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့စေကာမူ ၁၉၆၀-ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေမမ်းခကြီးကြေးရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့် ရရှိပြီးနောက် ဦးမြင့်သိန်းသည် ဦးမင်းဟန် အား ကျူးကျော်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိတော့ချေ။ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (၁) တွင် ဖော်ပြထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက်သာ ဖယ်ရှားခွင့်ရှိပေသည်။

ဦးမင်းဟန် နှင့် ဦးမြင့်သိန်း ၇၂

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်ထုတ်လိုမှု—ခွင့်ပြုသူ ရဟန်းဝတ်သွားရှိ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားခဲ့သော ဆက်ဆံရေးမှာ ရပ်စဲသွားခြင်း—ရဟန်းဝတ်မှ လူထွက်သောအခါ မူလကတည်ရှိခဲ့သော ဆက်ဆံရေးမှာ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်ရန် အကြောင်းမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးကြင် လူဝတ်အဖြစ် ရှိခဲ့စဉ်က ဦးကြင်နှင့် ဦးချစ်လှတို့အကြားတွင် ခွင့်ပြုသူနှင့် ခွင့်ပြုခြင်း ခံရသူများအဖြစ် ဆက်ဆံမှုရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် နောက်ပိုင်းတွင် ဦးကြင် ရဟန်းဝတ်သောအခါ ယင်းဆက်ဆံရေး အခြေအနေမှာ ရပ်စဲသွားပြီ ဖြစ်၍ ဦးကြင်ရဟန်းဝတ်ပြီးနောက် ဦးချစ်လှတို့ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် နေထိုင်ခြင်းမှာ သူ၏ခွင့်ပြုချက်အရ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးကြင်လူထွက်သောအခါ တချိန်က သူတို့အကြားတွင် တည်ရှိခဲ့သည်ဆိုသော အဆိုပါဆက်ဆံရေးသည် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

ဦးကြင်　　နှင့်　　ဦးချစ်လှ ပါ (၂)　　.... ၅၁

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဦးကိုနွဲ့အဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ၊ အမွေခံများအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးကြင်
နှင့်
ဦးချစ်လှပါ(၂) *

† ၁၉၀၅
စက်တင်ဘာလ
၂-ရက်

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်ထုတ်လိုမှု—ခွင့်ပြုသူ ရဟန်းဝတ်သွားရ်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားခဲ့သော ဆက်ဆံရေးမှာ ရပ်စဲသွားခြင်း— ရဟန်းဝတ်မှ လူထွက်သောအခါ မူလကတည်ရှိခဲ့သော ဆက်ဆံရေးမှာ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်ရန် အကြောင်းမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးကြင် လူဝတ်အဖြစ် ရှိခဲ့စဉ်က ဦးကြင် နှင့် ဦးချစ်လှတို့အကြားတွင် ခွင့်ပြုသူနှင့် ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူများအဖြစ် ဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့သည်တိုင်အောင် နောက်ပိုင်းတွင် ဦးကြင် ရဟန်းဝတ်သောအခါ ယင်းဆက်ဆံရေးအခြေအနေမှာ ရပ်စဲသွားပြီဖြစ်၍ ဦးကြင်ရဟန်းဝတ်ပြီးနောက် ဦးချစ်လှတို့ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် နေထိုင်ခြင်းမှာ သူ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးကြင် လူထွက်သောအခါ တချိန်က သူတို့အကြားတွင် တည်ရှိခဲ့သည်ဆိုသော အဆိုပါဆက်ဆံရေးသည် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အယူခံ တရားလိုအတွက် — ဦးတင်လှိုင်(တောင်တွင်းကြီး)၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် — ဦးဇော်လင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

မကွေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆/၈၀ တွင် အယူခံတရားလို ဦးကြင်က အယူခံတရားပြိုင် ဦးချစ်လှနှင့် ဒေါ်ခင်စောတို့အား အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းနှင့် မြေမှ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူများ အဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက ဦးကြင်သည် အမှုစွဲဆို

* ၁၉၈၄-ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၇၇။

† ၁၉၈၈ ပြည့်နှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်သော (၂၅-၁-၈၄) နေ့စွဲပါ မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ခ၉၀၅
ဦးကြင်
နှင့်
ဦးချစ်လှ
ပါ(၂)

ခွင့်မရှိကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်၍ စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်လိုက်သဖြင့် ဦးကြင်က ဗဟို တရားရုံးတွင် ဤအယူခံကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလို ဦးကြင်က မကွေးတိုင်း၊ မင်းဘူးမြို့ရှိ အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေကို ပိုင်ကြောင်း၊ တရားပြိုင် ဦးချစ်လှသည် မိမိ၏ ယောက်ဖ ဖြစ်သဖြင့် ဦးချစ်လှနှင့်ဇနီး ဒေါ်ခင်စောတို့အား မိမိ၏ အိမ်နှင့်မြေကို စောင့်ရှောက်ရန် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ မိမိသည် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ခဲ့ပြီးနောက် သာသနာ့ဘောင်မှ ထွက်လာသောအခါ ဦးချစ်လှတို့အား အိမ်မှဖယ်ရှားပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသောအခါ ဦးချစ်လှတို့က ငြင်းဆန်နေကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ သူတို့အား ဖယ်ရှား ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်။

ဦးချစ်လှတို့က အခြား အချက် အလက်များ အပြင် ဦးကြင်သည် ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ လူ့ဘောင်ကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာ၍ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်သွားသူဖြစ်ကြောင်း၊ တရားဥပဒေအရ မိမိတို့ အပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း စသည် ဖြင့် ထုချေသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ငြင်းချက်အပါအဝင် ငြင်းချက် ၅-ရပ်ထုတ်နုတ်ကြားနာခဲ့သည်-

> "ချေလွှာအပိုဒ် ၂ အရ တရားလိုသည် သာသနာ့ဘောင်သို့ ရောသက်ပန် ကူးပြောင်း သွားသည် ဆိုသည်မှာ မှန်သလား၊ အကယ်၍ ဟုတ်မှန်လျှင် ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိဆိုသည်မှာ မှန်သလား"

တိုင်းတရားရုံးက ဦးကြင်သည် သာသနာ့ဘောင်တွင် ၂၂ ဝါ ဝတ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သာသနာ့ ဘောင်သို့ ရောသက်ပန် ကူးပြောင်းရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရဟန်း ဝတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးကြင်သည် ထိုသို့ ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရဟန်းမပြုမီက ရရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ပြတ်စဲသွားကြောင်း၊ လူ့ဘဝတွင် ရရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိတော့ကြောင်းစသည်ဖြင့် အကြောင်းပြကာ ဦးချစ်လှတို့အပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်သည်။

ဤအယူခံတွင် အဓိကအကြောင်းပြချက်မှာ ဦးကြင်စဲ့ဆိုသော အမှု
သည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူတို့အား နှင်လိုမှု ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်း
အမှုမျိုးတွင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုဟု စီရင်ထုံးများ
တွင် အတည့်အလင်း ပြဆိုထားကြောင်း၊ ရဟန်းမဝတ်မီက ခွင့်ပြုချက်
ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သူအား ရဟန်းဝတ်လိုက်သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး
လူထွက်ပြီးနောက်ဖယ်ရှားခွင့်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊
ဦးကြင်သည် ရဟန်းအဖြစ် တရားစဲ့ဆိုခြင်းမဟုတ်ပဲ လူအဖြစ်တရားစဲ့ဆို
ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ရဟန်းဘောင်သို့ ရာသက်ပန် ကူးပြောင်းသွား
ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းစသည်တို့ ဖြစ်သည်။

၁၉၇၅
ဦးကြင်
နှင့်
ဦးချစ်လှ
ပါ(၂)

ဒေါ်စီစီကြာနှင့် ဦးဘိုးမှိတ်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဦးကြင်သည်
သာသနာ့ဘောင်သို့ ၁၃၁၃ ခုနှစ်တွင် ဝင်ရောက်ခဲ့၍ ၂၂ နှစ်တိုင်တိုင်
ရဟန်းဝတ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်ခြင်း မဟုတ်
ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ ယင်းသို့ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ခြင်း
ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားဝင်အခြေအနေမှာ ပြောင်းလဲသွား
ကြောင်း အေအာအယ်လ်အာရ်ဖမ်းနှင့် ဦးဖိုးကြိုင်ပါ(၂)[1] တွင် ပြဆို
ထားသည်။

ယင်းစီရင်ထုံးအရ ဦးကြင် လူဝတ်အဖြစ်ရှိခဲ့စဉ်က ဦးကြင်နှင့် ဦးချစ်
လှတို့အကြားတွင် ခွင့်ပြုသူနှင့် ခွင့်ပြုခြင်းခံရသူများအဖြစ် ဆက်ဆံမှု
ရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် နောက်ပိုင်းတွင် ဦးကြင် ရဟန်းဝတ်သောအခါ
ယင်းဆက်ဆံရေး အခြေအနေမှာ ရပ်စဲသွားပြီဖြစ်၍ ဦးကြင် ရဟန်း
ဝတ်ပြီးနောက် ဦးချစ်လှတို့ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် နေထိုင်ခြင်းမှာ
သူ၏ခွင့်ပြုချက်အရ ဆက်လက်နေ့ထိုင်ခြင်း မဟုတ်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ
ဦးကြင် လူထွက်သောအခါ တချိန်က သူတို့အကြားတွင် တည်ရှိခဲ့သည်
ဆိုသော အဆိုပါ ဆက်ဆံရေးသည် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်ရန်
အကြောင်းမရှိချေ။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေတင်ပြ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ခွင့်
ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှုတွင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို ထည့်သွင်းစဉ်း
စားရန် လိုအပ်ခြင်းမရှိ ဟူသော ဥပဒေသမှာ မှန်သော်လည်း ဦးကြင်
ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ခြင်းဖြင့် လူဝတ်ဘဝက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ပစ္စည်း

(၁) ၁၉၃၉ ရန်ကုန်၊ ၃၁၁၊ (စုံညီ)

၁၉၇၅
ဦးကြင်
နှင့်
ဦးချစ်လှ
ပါ(၂)

အရပ်ရပ်တွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံး သွားသည်သာမက-
လူဝတ်ဘဝက တည်ရှိခဲ့သော ဆက်ဆံမှုများမှာလည်း ရပ်စဲသွားပြီ-
ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးက ဦးကြင်သည် ဦးချစ်လှတို့အား သူ၏ခွင့်ပြုချက်-
အရ နေထိုင်သူများအဖြစ်ဖြင့် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်-
ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဤ အယူခံကို
တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေနေခကို ကျပ် ၁ ၀ ၀/-သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးထွန်းရိုန်နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ ပါဝင်သော မဟာတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်ညွှန့်ပါ(၂)
ဒေါ်ခင်သန်း
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း*
ဒေါ်ခင်ညွှန့်ပါ(၂)

† ၁၉၈၅
စက်တင်ဘာ
လ
၁၇-ရက်

ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူခံရမည့်သူ ကွယ်လွန်သောအခါ သူ့အပေါ် ဆက်လက်အရေးယူရန် အကြောင်းမရှိခြင်း—ကွယ်လွန်သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဆောင်ရွက်သည်မှာ မှားယွင်းခြင်း—အမှုနှိုင်သူများသည် မိမိတို့အား အရှုံးပေးထားသော ငြင်းချက်များအပေါ် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိခြင်း—တန်ပြန်ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခွင့်လည်း မရှိခြင်း— ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးသည့် အမှုတွင် မည်သည့်ပုဒ်မအရ အရေးယူရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ရန် လိုအပ်ခြင်း— သက်ဆိုင်ရာတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က တရားလိုပြုလုပ် တိုင်တန်းရန် လိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှုမှာ ဦးအေးမောင်အပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်သည့်ကိစ္စဖြစ်ရာ သူ ကွယ်လွန်သောအခါ သူ့အပေါ် ထိုသို့အရေးယူရန်အကြောင်း မရှိတော့သဖြင့် အယူခံမှုများမှာ သူနှင့်စပ်လျဉ်းသရွေ့ ရပ်စဲသွားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းက သူ၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဒေါ်ခင်ညွှန့်တို့သည် အမှုနှိုင်သူများဖြစ်၍ သူတို့အား အရှုံးပေးသော ငြင်းချက်များအပေါ် တိုင်းတရားရုံး၏ ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံး

---

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄ နှင့် ၆။

† ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် ၄၈ တွင် ချမှတ်သော (၁၂-၁-၈၄) နေ့စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ အရလည်း တန်ပြန် ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခွင့် မရှိချေ။

၁၉၇၅
ဒေါ်ခင်ညွှန့် ပါ(၂)
ဒေါ်ခင်သန်း နှင့် ဒေါ်ခင်သန်း
ဒေါ်ခင်ညွှန့် ပါ(၂)

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၆ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးသည့် အမှုတွင် သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သည် လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်လျှင် မည်သည့်ဥပဒေ၊ မည်သည့်ပုဒ်မအရ အရေးယူမည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရမည်။ ယင်းတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် တရားလိုပြုလုပ်၍ တိုင်တန်းရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးဘိုဘို၊ ဦးကျော်ကျော်ဝင်း } ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးကျော်ကျော်ဝင်း ဦးဘိုဘို } ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေ။

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၁/၇၂ တွင် ဒေါ်ခင်သန်းနှင့် ဦးအေးမောင်တို့က ဒေါ်ခင်ညွှန့်နှင့် မတင်ဇင်လင်းတို့အပေါ် အချင်းဖြစ်မြေကို လက်ရောက် ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ သူတို့တင်ပြသော မှတ်ပုံတင်စာချုပ်များတွင် ခမြေကွက်အမှတ်နှင့် ဦးပိုင်အမှတ်များကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲထားသည်ဟု ဆိုကာ ဒေါ်ခင်ညွှန့်တို့က အဆိုပါတရားရုံး တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် ၄၇/၇၃ (အနောက်မြောက်)တွင် ဒေါ်ခင်သန်းတို့အပေါ် မမှန်သက်သေခံ ဖန်တီးမှုဖြင့် အရေးယူပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက စုံစမ်းပြီးနောက် ဒေါ်ခင်သန်းတို့အပေါ် သင့်တော်သော ပုဒ်မဖြင့် အရေးယူပေးရန် အနောက်မြောက်မြို့နယ်တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဒေါ်ခင်ညွှန့်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၄/၇၄ တွင် လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းတို့က တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၆/၇၄ တွင်လည်းကောင်း အယူခံဝင်သည်။ အယူခံအတောအတွင်း ဦးအေးမောင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဒေါ်ခင်သန်းက ဦးအေးမောင်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်သည်။

အမှုမှာ ဦးအေးမောင်အပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်သည့်ကိစ္စဖြစ်ရာ သူကွယ်လွန်သောအခါ သူ့အပေါ် ထိုသို့

အရေးယူရန်အကြောင်း မရှိတော့သဖြင့် အယူခံမှုများမှာ သူနှင့် စပ်လျဉ်းသရွေ့ ရပ်စဲသွားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းက သူ၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့သည် မူလအမှုတွင် လုံးလုံးလျားလျား အနိုင်ရခဲ့သည့်အလျောက် မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိချေ။ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၄/၀၄ တွင် ဖော်ပြထားသော အယူခံအကြောင်းပြချက်များကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ တွင် ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း တရားမအထွေထွေ အယူခံမှုအမှတ် ၆/၀၄ တွင် တင်ပြလျှောက်ထားရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါ်ခင်သန်း၏ ရှေနေက မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၁/၀၂ တွင် အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်ခင်သန်းတို့ ပိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်နှင့် မတင်တင်လင်းတို့သည် မြေအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကြောင်း ငြင်းချက် နှစ်ရပ်အပေါ် ဒေါ်ခင်သန်းအား အသာပေးရှာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော်လည်း အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယားအမှတ်စဉ် ၁၄၄ အရ သတ်မှတ်ထားသည့် ၁၂ နှစ်ကျော်လွန်သည်ဟု အကြောင်းပြု၍ အမှုကို ပလပ်ခဲ့ရာ ဗဟိုတရားရုံး(မန္တလေးရုံးထိုင်)တွင် အယူခံဝင်ထားကြောင်း၊ ကြားနာရန် အဆင့်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်ခင်သန်းပိုင်ကြောင်း တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဗဟိုတရားရုံး၊ အယူခံတွင် ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့က တန်ပြန်အယူခံလွှာဖြစ်စေ၊ တန်ပြန်ကန့်ကွက်လွှာဖြစ်စေ တင်သွင်းခဲ့ခြင်း မရှိ၍ မြေကို ဒေါ်ခင်သန်းပိုင်သည်ဆိုသော တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အတည်ဖြစ်လျက် ရှိသဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးအေးမောင်က အချင်းဖြစ်မြေ၏ အကွက်အမှတ်နှင့် ဦးပိုင်အမှတ်တို့ကို ပြောင်းလဲခြင်းမှာ သဘောရိုးဖြင့် အမှန်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် မသင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒေါ်ခင်ညွန့်တို့သည် အမှုနိုင်သူများဖြစ်၍ သူတို့အား အရှုံးပေးသော ငြင်းချက်များအပေါ် တိုင်းတရားရုံး၏ ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိချေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၂ အရလည်း တန်ပြန်ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခွင့် မရှိချေ။

၁၉၀၅
ဒေါ်ခင်ညွန့်
ပါ(၂)
ဒေါ်ခင်သန်း
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း
ဒေါ်ခင်ညွန့်
ပါ(၂)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးရာတွင် ဦးအေးမောင် ပြင်ဆင်ထားသော စာချုပ်စာတမ်းများကို ဒေါ်ခင်သန်းက သူ့စွဲဆိုသော အမှု၌ သက်သေခံအထောက်အထား အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက သူ့အပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၀၅ ခု ဒေါ်ခင်ညွှန့် ပါ(၂) ဒေါ်ခင်သန်း နှင့် ဒေါ်ခင်သန်း ဒေါ်ခင်ညွှန့် ပါ(၂)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေးသည့် အမှုတွင် သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် လျှောက်ထားခံရသူ အပေါ် အရေးယူရန် ဆုံးဖြတ်လျှင် မည်သည့်ဥပဒေ၊ မည်သည့်ပုဒ်မ အရ အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရမည်။ ယင်းတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် တရားလိုပြုလုပ်၍ တိုင်တန်းရမည် ဖြစ်သည်။ ဤဥပဒေ၏ သဘောကို ဒေါ်ခင်သန်း၏ ရှေ့နေက လက်ခံသည်။

ထို့ကြောင့် အယူခံမှုများကို စရိတ်မရှိ ပလပ်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ဒေါ်ခင်သန်းအပေါ် မည်သည့်ဥပဒေ၊ မည်သည့်ပုဒ်မအရ အရေးယူပေးရန် သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တိုင်တန်း လျှောက်ထားရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဦးကုန္ဓအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊ အမွဲဝင်မျှားအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးဖြကျော်တို့ပါဝင်သော မဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးဇော်ဝေ
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း*

† ၁၉၇၅
ဇူလိုင်လ
၁၈ ရက်

အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုမှာ ပဋိညာဉ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းစာချုပ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုသည်ဖြစ်ခြင်း— ယင်းအကြောင်း နှစ်ရပ်ကို တစ်မှုတည်းတွင် ပူးတွဲစွဲဆိုနိုင်ခြင်း— တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၊ နည်း ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ဆန့်ကျင်မှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်ကို သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုသော အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော အမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းသည် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သော ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် စွဲဆိုသော အမှု၌ ပေါ်ပေါက်သောအမှု စွဲဆိုရန် အကြောင်းနှင့် မတူခေ။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး လက်ရောက် အပ်ပေးစေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း စာချုပ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းနှစ်ရပ်ကို အမှုတစ်မှုတည်းတွင် ပူးတွဲစစ်ဆေးခြင်းဖြင့် အဆင်မပြေမှုများ ပေါ်ပေါက်မှု မရှိနိုင်သည်သာ မက ယင်းအကြောင်းနှစ်ရပ်မှာ ဆက်စပ်နေသည့်အလျောက် တစ်မှုတည်းတွင် တပေါင်းတည်း စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သက်သာခြင်း၊ စရိတ်စက သက်သာခြင်းစသည့် အကျိုးများ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည့်အပြင် တဘက်အမှုသည်အား နစ်နာစေမှုလည်း မရှိနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ တပေါင်းတည်း စွဲဆိုခြင်းသည်

---

* ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၆၉။

† ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၆၉ တွင် ချမှတ်သော (၃၀-၆-၈၃) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၇၅
ဦးဇော်ဖေ
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၊ နည်း ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ရန် အကြောင်းမရှိနိုင်။ ထို့ပြင် အမှုပွားများခြင်းကိုလည်း ပိတ်ပင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးလှထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ကိုယ်တိုင် (မလာ)။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၆၉/၇၉ တွင် အယူခံတရားလို ဦးဇော်ဖေက အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်သန်းအပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင် ပြုလုပ်ပေးပြီး အိမ်နှင့်မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်တရားစွဲသည်။ တိုင်းတရားရုံးမှ စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် အမှုကို ပလပ်ခဲ့ရာ ဦးဇော်ဖေက မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အဆိုလွှာတွင် မင်္ဂလာတောင်ညွှန့်မြို့နယ် (၁၀၉)လမ်း၊ အိမ်အမှတ် (၄၅) နှင့် ယင်းအိမ်တည်ရှိရာ အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်ပြုလုပ်၍ တန်ဖိုးငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/-ဖြင့် စာချုပ်သည့်နေ့တွင် စရန်ငွေ ကျပ် ၁၂၀၀၀/-ပေးပြီး ဝယ်ယူခဲ့ရာ ဒေါ်ခင်သန်းမှ အရောင်းအဝယ် ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းမပြုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းက အချေလှာတွင် အချင်းဖြစ် အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်စာချုပ်မှာ သူက ဦးဇော်ဖေထံ ဂရန်အပေါင်ပေးပြီး ငွေကျပ် ၁၂၀၀၀/- ချေးယူသော ဟန်ဆောင်စာချုပ်သာ ဖြစ်ကြောင်းစသည်ဖြင့် ချေပသည်။

ဦးဇော်ဖေ၏ အယူခံလွှာတွင် ခိုင်လုံသော အထောက်အထား တစုံတရာမရှိသော ဒေါ်ခင်သန်းဘက်မှ နှုတ်သက်သေခံချက်တို့ကို လက်ခံပြီး သူ့ဘက်မှ စာင်ပြသော သက်သေခံ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် အခြားအထောက်အထားများကို သုံးသပ်ခြင်းမရှိပဲ ငွေချေးငှားခြင်းအတွက် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ ဤသို့သုံးသပ်ပြီး မူလရုံးမှ သက်သေခံ (က) စာချုပ်ကို အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အနေဖြင့်လည်း အသိအမှတ်ပြုထားကြောင်းစသည်ဖြင့် အဓိကဖော်ပြသည်။

တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် "တရားပြိုင်ဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေခံချက်များအရ ဒေ့ချေးငှားခြင်းအတွက် ဤကဲ့သို့ ကတိစာ ချုပ်ကို ဟန်ဆောင်ပြုလုပ်ထားသည်ဟု တရားရုံးမှ ယူဆသည်။ × × × သက်သေခံ အမှတ် (က) စာချုပ်၏ စာမျက်နှာ ၂-ပါ ကတိပြုချက် အရ ရောင်းသူသည် မိမိရယူထားသော စရန်ငွေ၏နှစ်ဆကို ပြန်လည် ပေးလျော်ရန်ရှိသည်။ ကတိပျက်ကွက်မှုအတွက် စွဲဆိုရန်သာ ရှိသည်" ဟု သုံးသပ်သည်။

ဒေါ်ခင်သန်းက သက်သေခံ (က) အချင်းဖြစ်ဥပစာ အရောင်း အဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းကို မငြင်းပေ။ အပေါင်အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်းသာ တင်ပြသည်။ တာဘက်မှအကျိုးဆောင်မှု ပြန်လှန်မေးမြန်းရာတွင် ဒေါ်ခင်သန်းက ထွက်ဆိုရာ၌ "သက်သေခံ (ခ) (ဂ) (ဃ) (င) (စ) (ဆ) (ဇ) တို့ ပေါ်ရှိ လက်မှတ်များမှာ ကျွန်မ၏လက်မှတ်မှန်ကန်ပါသည်။ ထိုစာများ ပေါ်ရှိ လက်ရေးအားလုံးမှာလည်း ကျွန်မ၏ လက်ရေးများသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ × × × ကျွန်မအဓိက စစ်ဆေးစဉ်ကဦးဇော်ဖေမှကျွန်မအား အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင်လုပ်မည်၊ အိမ်ပေါ်မှဆွဲချမည် စိုးရိမ်သဖြင့် ထိုသို့ခြိမ်းခြောက်သည်ကို ဦးဇော်ဖေ ခိုင်းသည့်အတိုင်း စာများရေးပေးခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ထိုသို့ခြိမ်းခြောက်ကြောင်း ကျွန်မ ရပ်ကွက်ကောင်စီသို့ တိုင်ကြားခဲ့ခြင်း အလျှင်းမရှိပါ" ဟု ထွက်ဆိုသည်။

သူ၏ထွက်ချက်အရ သက်သေခံ (ခ)မှ (ဇ) အထိ စာရွက်စာတမ်း များကို သူရေးခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံထားသည်။ အဆိုပါ စာရွက်များမှာ ဒေါ်ခင်သန်းမှ ဦးဇော်ဖေသို့ ပေးသော စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်ပြီး အဆိုပါစာရွက်စာတမ်းတို့တွင် အရောင်း အဝယ်အတွက် ကျွန်ုပ်ငွေ့ အပြေအလည်ပေးခြင်းကို ရှေ့ဆိုင်းရန်ကိစ္စ အပြီးအပိုင် လွှဲပြောင်း ပေးရန်ကိစ္စ၊ ရေစစ်ကြီးပြုလုပ်ပေးရန်ကိစ္စ စသော အရောင်း အဝယ်ပြု လုပ်ခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သော ကိစ္စရပ်များကိုသာ ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြ ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ခင်သန်းမှ အဆိုပါ စာရွက်စာတမ်း တို့ကို ဦးဇော်ဖေ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် ရေးခဲ့ရကြောင်း ဖြေရှင်း သော်လည်း ယင်းအချက်ကို အထောက်အထား မတင်ပြနိုင်သည့် အပြင် သူ၏သက်သေများကဲ့သို့ ထောက်ခံကြောင်း မတွေ့ရပေ။

သက်သေခံ (က) အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက် များကို သက်သေခံ (ခ) မှ (ဇ) အထိ စာရွက်စာတမ်းပါ အချက်

၁၉၇၅
ဦးဇော်ဖေ
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း

အလက် အထောက်အထားတို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်သုံးသပ်ခဲ့လျှင် ဦးဇော်ဖေ နှင့် ဒေါ်ခင်သန်းတို့သည် သက်သေခံ (က) ကတိစာချုပ်ကို အရောင်းအဝယ်ကိစ္စအတွက် ရည်ရွယ်၍ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပေါ်ပေါက်ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရှင်းလင်း ပြတ်သားနေသဖြင့် ယင်း ကတိ စာချုပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူရာ၌ စာချုပ်ချုပ်ဆိုသူတို့တွင် မည်ကဲ့သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်ဟု နှုတ်သက်သေခံ တင်ပြခြင်းမပြုနိုင်ချေ။ ယင်း အချက်အလက်များကို နှုတ်သက်သေခံဖြင့် ဆန့်ကျင်ရန် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ က ခွင့်မပြုပေ။ စာချုပ်ပါ အချက် အလက်နှင့် အထောက်အထားတို့သည် ချုပ်ဆိုသူတို့၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်၍ ဥပဒေက စာချုပ်ကိုသာ အသိအမှတ်ပြုပြီး အခြားသက်သေခံချက်ကို ပယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းထရားရုံးက မူလအမှုတွင် စာရွက်စာတမ်းအထောက်အထားများအရ သက်သေခံ (က) ကတိစာချုပ်ကို အရောင်းအဝယ်အတွက်ရည်ရွယ်၍ နှစ်ဘက် အမှုသည်တို့ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပါလျက် ယင်းအချက်တို့ကိုပယ်ပြီး နှုတ်သက်သေခံချက် သက်သက်အပေါ် အဓိကအခြေခံလျက်အပေါင်အတွက်ရည်ရွယ်ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဟုယူဆပြီး အမှုပလပ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဒေါ်ခင်သန်းက ဦးဇော်ဖေမှ သူ့အား သက်သေခံ (က) ကတိ ပဋိညာဉ်စာချုပ်အရ ပေးချေရန်ရှိသော ကျန်ငွေ ကျပ် ၁၀၀၀၀/- အနက်မှ ကျပ် ၂၀၀၀/-ကို (၃၁-၁-၇၉) နေ့၌ ထပ်မံရရှိကြောင်း သူရေးသားသည့် သက်သေခံ (ဃ) စာအရ ပေါ်လွင်သဖြင့် သူ့အား ပေးချေရန် ကျန်ငွေမှာ ကျပ် ၁၆၀၀၀/-ဖြစ်ပေသည်။

ဤအယူခံတွင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပြုလုပ်ပေးစေရန်နှင့် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် သက်သာခွင့်နှစ်ခုစလုံးကို တစ်မှတည်းတွင် တပေါင်းတည်း တောင်းဆိုခွင့် ရှိ မရှိ စဉ်းစားရန် ရှိပေသည်။

အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်ကို သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေရန် စွဲဆိုသော အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သော အမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်းသည် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သော ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် စွဲဆို

သော အမှုဌ် ပေါ်ပေါက်သော အမှုစွဲဆိုရန်အကြောင်းနှင့် မတူ
ချေ။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို သီးခြားဆောင်ရွက် ပေးစေလိုမှုမှာ
ပစ္စည်းရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်အပေါ် အခြေခံ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး လက်
ရောက် အပ်ပေးစေလိုမှုမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း စာချုပ်အပေါ် အခြေ
ခံ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းအမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်း
နှစ်ရပ်ကို အမှုတစ်မှုတည်းတွင် ပူးတွဲစစ်ဆေးခြင်းဖြင့် အဆင်မပြေမှု
များ ပေါ်ပေါက်မှု မရှိနိုင်သည်သာမက ယင်းအကြောင်းနှစ်ရပ်မှာ
ဆက်စပ်နေသည့်အလျောက် တစ်မှုတည်းတွင် တပေါင်းတည်း စစ်ဆေး
ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သက်သာခြင်း၊ စရိတ်စက သက်သာခြင်းစသည့်
အကျိုးများ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည့်အပြင် တဘက်အမှုသည်အား နှစ်နှာစေ
မှုလည်း မရှိနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ တပေါင်းတည်းစွဲဆိုခြင်းသည် တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၊ နည်း ၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်
ကျင်ရန်အကြောင်း မရှိနိုင်။ ထို့ပြင် အမှုပွားများခြင်းကိုလည်း ပိတ်
ပင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၆၉/
၂၉ တွင် (၃၀-၆-၁၃) နေ့က ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
ပယ်ဖျက်ပြီးအယူခံတရားလို ဦးဇော်ဖေမှ ကျန်ငွေကျပ် ၁၆၀၀၀/-ကို
ဒေါ်ခင်သန်းသို့ ပေးချေပါက ဒေါ်ခင်သန်းက သက်သေခံ (က)
ကတိ ပဋိညာဉ်အတိုင်း အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် မြေအတွက် အရောင်း
အဝယ် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပြုလုပ်ပေးပြီး အိမ်နှင့်မြေကို လက်ရောက်
ပေးအပ်ရန် ရုံးအဆင့်ဆင့် ကုန်ကျစရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်
လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၅၀/-သတ်မှတ်သည်။

၁၉၇၅

ဦးဇော်ဖေ
နှင့်
ဒေါ်ခင်သန်း

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးထွန်းရှိန်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့်ဦးသန့်စင် တို့ပါဝင်သော မဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၇၅
စက်တင်ဘာလ
၁၀ရက်

ဦးတင့်ဆွေပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်အမာ *

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်—အငြင်းပွားသော ပစ္စည်းသည် ပျက်စီးယိုယွင်းမည့်၊ ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရမည့်၊ သို့မဟုတ် လွဲပြောင်းပေးခြင်း ခံရမည့် အန္တရာယ်ရှိရန် လိုအပ်ခြင်း—ကုစားမရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှု မပေါ်ပေါက်လျှင် ယာယီတားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရန် မသင့်လျော်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် အမှုတစ်မှုတွင် အငြင်းပွားသော ပစ္စည်းသည် ပျက်စီးယိုယွင်းမည့်၊ သို့မဟုတ် ဖျက်ဆီးခြင်းခံရမည့်၊ သို့မဟုတ် လွဲပြောင်းပေးခြင်း ခံရမည့် အန္တရာယ် ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားမှသာ ထိုအငြင်းပွားသော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်နိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် အငြင်းပွားသော ပစ္စည်းမှာ "မြေ"သာ လျှင် ဖြစ်သည်။ ဝင်းထရံကာရံခြင်း၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ထိုမြေကို ယိုယွင်းပျက်စီးစေသည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်အပြင် ကုစားမရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံး နစ်နာမှုများ ပေါ်ပေါက်နိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ အရ ယာယီ တားဝရမ်းထုတ်ဆင့်ပေးရန် မသင့်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် — ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

အယူခံ တရားပြိုင်အတွက် — ဦးညွှန့်မြင့်၊ ဗဟိုဘရားရုံးရှေ့နေ။

---

* ၁၉۷၄ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၂၉။

† ၁၉۷၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ۷۰ တွင် ချမှတ်သော (၅-۷-۷۴) နေ့ဖွဲ့ပါ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အချင်းဖြစ်မြေကို ခွဲ၍ လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်နှင့် ထာဝစဉ် တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အမာက အယူခံတရားလို ဦးတင့်ဆွေတို့အပေါ် စွဲဆိုသည့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၇၈/၈၄ (အရှေ့မြောက်)တွင် ဒေါ်အမာ၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဝင်းထရံ ကာရံခြင်း၊ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်ရန် တားတားရမ်း ထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်။ ယင်းတားဝရမ်းကို ရုပ်သိမ်းပေးရန် ဦးတင့်ဆွေတို့က တရားမ ကျင့်ထုံးအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၄ အရ လျှောက်ထားရာ မအောင်မြင်သောကြောင့် ဗဟို တရားရုံး၌ ဤအထွေထွေ အယူခံကို တင်သွင်းသည်။

တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၃ တွင် အကြောင်းကြားစာ ထုတ်ဆင့်ခြင်းအားဖြင့် ကြန့်ကြာမှုဖြစ်ကာ ယာယီတားဝရမ်း လျှောက်ထားခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အဟောသိကံ ဖြစ်စေမည့် အမှုမျိုးဌာန သာ တရားရုံးအနေဖြင့် တဘက်သို့ အကြောင်းကြားစာ မထုတ်ပဲ ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ ၄-၆-၈၄ နေ့စွဲပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း အမိန့်၌ တဘက်သို့ အကြောင်းကြားစာ မထုတ်ဆင့်ပဲ တဘက်သတ် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးရလောက်အောင် အရေးကြီးသည့် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်ပေါက် နေကြောင်း ဖော်ပြမထားပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၉၊နည်း ၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင်လည်း အမှုတစ်မှုတွင် အငြင်းပွားသော ပစ္စည်းသည် ပျက်စီးယိုယွင်းမည့်၊ သို့မဟုတ် ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရမည့်၊ သို့မဟုတ် လွှဲပြောင်းပေးခြင်း ခံရမည့် အန္တရာယ်ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားမှသာ ထိုအငြင်းပွားသော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်နိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် အငြင်းပွားသောပစ္စည်းမှာ "မြေ"သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဝင်းထရံ ကာရံခြင်း၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် ထိုမြေကို ယိုယွင်းပျက်စီးစေသည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်အပြင် ကုစားမရနိုင်သည့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ ပေါ်ပေါက်နိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ အရ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် မသင့်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသော တရားစရိတ်ကို အယူခံတရားပြိုင်က ကျခံစေရမည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၅၀/—သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

ဦးကျော်ခွန်အဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ နှင့် ဦးထွန်းရိန် တို့ ပါဝင်သော မဟိုဘရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၇၅
စက်တင်ဘာလ
၂၀ ရက်

ဦးထွန်းပါ(၂)
နှင့်
ဦးဘမင်းပါ(၂)*

ဇာရီမှုမျှား၌ တရားနိုင်မလာ၍ လျှောက်လွှာကို ပယ်လျှင် တရားနိုင်ကဲ့ ထိုပလပ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မပြုနိုင်— ကာလ စည်းကမ်းသတ်အတွင်း၌ ဇာရီလျှောက်လွှာသစ် တင်ရန် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဇာရီမှုမျှား၌ တရားနိုင် မလာရောက်သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဇာရီလျှောက်လွှာကို ပယ်လျှင် တရားနိုင်အနေဖြင့် ထိုပလပ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဘောင်အတွင်း ဇာရီလျှောက်လွှာသစ် တင်သွင်းလျှောက်ထားရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။

လျှောက်ထားသူမျှားအတွက် — မရှိ။

လျှောက်ထားခံရသူမျှားအတွက် — မရှိ။

မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၇(မ)/၀၂ တွင် ဦးဘမင်းနှင့် ဒေါ်ကြည်နှစ်တို့က ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်အုံးမေတို့အပေါ် တွင် ရရှိထားသော ဒီကရီကို မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၊ တရားမ ဇာရီမှု အမှတ် ၁(ခ)/၀၄ တွင် အတည်ပြုသည်။ ထိုဇာရီမှုတွင် တရားနိုင် ဦးဘမင်းတို့၏ကိုယ်စားလှယ်ကခိုန်းဆိုသည့်နေ့တွင် လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်သောကြောင့် ပြည်နယ်တရားရုံးက ဇာရီမှုကို ပိတ်သိမ်းကြောင်း ၅-၆-၀၄ နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ပိတ်သိမ်းလိုက်သည့် ဇာရီမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပေးရန် ဦးဘမင်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်က ၁၂-၆-၀၄

---

* ၁၉၀၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂။

† ၁၉၀၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၁ (ခ) တွင် ချမှတ်သော (၂၆-၉-၈၄) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု၊

နေ့တွင် လျှောက်ထားသည်။ ဦးထွန်းတို့က ထိုလျှောက်လွှာကို ကန့်ကွက်သော်လည်း ပြည်နယ်ဘရားရုံးက ပိတ်သိမ်းထားသည့် ဇာရီမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခွင့် ပြုကြောင်း ၂၆-၉-၁၄ နေ့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို ဦးထွန်းတို့က မကျေနပ်၍ သူတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်မှတဆင့် ပြင်ဆင်ပေးရန် ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉�># ဦးထွန်း ပါ(၂) နှင့် ဦးဘမင်း ပါ(၂)

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် တရားမ အဆွေထွေမှုများကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအတိုင်း လိုက်နာစစ်ဆေးရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားလိုဘက်က ရုံးချိန်းပျက်ကွက်၍ ပလပ်လိုက်သော တရားမ အဆွေထွေမှုများကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် တရားမ ဇာရီမှုများနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပါ။

သို့ဖြစ်၍ ဇာရီမှုများ၌ တရားနိုင် မလာရောက်သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဇာရီလျှောက်လွှာကို ပယ်လျှင် တရားနိုင်အနေဖြင့် ထိုပလပ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ကာလစည်းကမ်းသတ် ဘောင်အတွင်း ဇာရီလျှောက်လွှာသစ် တင်သွင်းလျှောက်ထားရန်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးက ပိတ်သိမ်းထားသည့် ဇာရီမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ခွင့်ပြုရန် ဦးဘမင်းတို့၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် မညီပေ။ ပြည်နယ်တရားရုံးသည် စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိသည့် ကိစ္စကို စီရင်ရာ ရောက်သဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၊ တရားမဇာရီမှု အမှတ် ၁ (ခ)/၁၄ တွင် ၂၆-၉-၁၄ နေ့က ဇာရီမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် ခွင့်ပြုသော အမိန့်ကို စရိတ်နှင့် တကွ ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ သတ်မှတ်ခြင်း မပြု။

တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးတင်အောင်၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံနှင့် ဦးထွန်းရှိန် တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၇၅
စက်တင်ဘာ
၂၀ ရက်

ဒေါ်နီ
နှင့်
ဦးတင်လှ ပါ (၅) ဦး*

မိခင်တစ်ဦးသည် မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို အတူနေ သားသမီး တစ်ဦးဦးသို့ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း—ရောင်းချရာ၌ အခြားသားသမီးများကို အသိပေးရမည်ဟု ဥပဒေသမရှိခြင်း—တိတ်တဆိတ် အရောင်းအဝယ် ပြုရုံမျှဖြင့် မလျော်သြဇာသုံးသည်ဟု တထစ်ချမဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။မိခင်တစ်ဦးသည် သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ရပ်ရပ်ကို အတူနေ သားသမီး တစ်ဦးဦးသို့ရောင်းချခွင့်ရှိပေသည်။ ထိုသို့ရောင်းချသည့် အခါ ကျန်အခြား သားသမီးများကို အသိပေးရမည်ဟူ၍ ဥပဒေသ မရှိချေ။ မိဘများက သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းကို အရောင်း အဝယ်စာချုပ် ပြုလုပ်ရောင်းချခြင်းသည် ကိုတ္တိမမှေးစားခြင်း ကိစ္စမျိုးကဲ့သို့ ကျော်စောမှုရှိရန် မလိုပေ။ တိတ်တဆိတ် အရောင်းအဝယ် ပြုထားရုံမျှဖြင့် မလျော်သြဇာသုံးပြီး ရောင်းခြင်း ဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချ မဆိုနိုင်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက်	— ဦးတင်ဝင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။
အယူခံတရားပြိုင် (၁) နှင့် (၂) အတွက်	— ဦးလှဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။
(၃) နှင့် (၄) အတွက်	— ဦးခင်မောင်အေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။
(၅) အတွက်	— အကျိုးဆောင် မလာ။

---

* ၁၉၇၄-ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၉။

† ၁၉၇၄-ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၄ (မ) တွင် ချမှတ်သော (၁၆-၇-၁၄) နေ့စွဲပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

မော်လမြိုင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၁/၇၀ တွင် အမှတ်(၁) နှင့် (၂)အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်လှနှင့် ဒေါ်ပေါ်လီ တို့က အယူခံတရားလို ဒေါ်နီ နှင့် အမှတ်(၃)၊ (၄) နှင့် (၅)အယူခံ တရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဒေါ်ဂျက်စီ၊မောင်အောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်မြသန်းတို့ အပေါ် ဒေါ်နီနှင့် သူတို့၏ မိခင်ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်နှင်းဥတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သော အိမ်နှင့် မြေ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အမှတ် ၄၇၅/၆၂ သည် တရားမဝင်သော စာချုပ်ဖြစ်၍ ထိုစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲရာ မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးတင်လှတို့၏ အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ ဦးတင်လှတို့က မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးတွင် အယူခံဝင်သည့်အခါ ပြည်နယ်တရားရုံးက အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်နီက ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးတင်လှနှင့် ဒေါ်ပေါ်လီတို့က အဆိုလွှာတွင် မိမိတို့နှစ်ဦးနှင့် ဒေါ်နီ၊ ဒေါ်ဂျက်စီနှင့် ဒေါ်မြသန်းတို့သည် မောင်နှမများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့၊ မောင်ငံရပ်၊ အမှတ် ၂၀၀ စာရင်းပေါက်သော နေအိမ်နှင့် မြေကွက်ကို သူတို့၏မိခင် ဒေါ်နှင်းဥ မကွယ်လွန်မီက စာချုပ်အမှတ် ၄၇၅/၆၂ ဖြင့် အတူနေသည့် သမီး ဒေါ်နီအားရောင်းချထားကြောင်း၊ ထိုသို့ရောင်းချထားကြောင်းကို ၁၉၇၀-ခုနှစ်တွင် ဒေါ်နီ၏သားမက်ဖြစ်သူက အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် ရော်ဘာမြိုင်ခံရုံ ဆောက်လုပ်သဖြင့် မိမိတို့က ကန့်ကွက်သည့် အခါတွင်မှ သိရှိရကြောင်း၊ မိမိတို့၏မိခင် ဒေါ်နှင်းဥသည် အသက် ၈၄-နှစ်အရွယ်တွင် စိတ်မမှန်တော့ပဲ သူငယ်ပြန်နေသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအချိန်တွင် မလျော်သြဇာသုံးပြီး အရောင်းအဝယ်ပြုထားခြင်း ဖြစ်၍ စာချုပ်မှာ ပျက်ပြယ်သော စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်းစသည်ဖြင့် အဆိုပြုသည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်နီနှင့် ဒေါ်မြသန်းတို့ကသာ ဦးတင်လှတို့စွဲဆိုသည့် အမှုကို ချေပကြသည်။ ဒေါ်နီတို့က အခြေလွှာတွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို မိခင်ဒေါ်နှင်းဥအမည်ဖြင့် ဒေါ်နီက ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဝယ်ယူချိန်က ဒေါ်နီသည် ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် ဖြစ်ရာ ဒေါ်နီ၏ ဒုတိယခင်ပွန်းက နောက်ပိုင်းတွင် ဝင်မရှုပ်နိုင်စေရန်နှင့် ပထမ အိမ်ထောင်မှ သားသမီးများ ထိပါးမှုမရှိစေရန်အတွက် မိခင်ဒေါ်နှင်းဥ၏ အမည်ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်နှင်းဥက သူမရှိသည့်အခါ အရှုပ်အရှင်းမဖြစ်စေရန် ဒေါ်နီအား ပြန်လည်လဲပြောင်းပေးခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။

၁၉၇၅
ဒေါ်နီ
နှင့်
ဦးတင်လှ
ပါ(၂)

မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးတင်လှတို့သည် မလျော်သြဇာသုံး၍ ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသော်လည်း သက်သေထင်ရှား မပြနိုင်ဟူ၍ ကောက်ယူသုံးသပ်ပြီး သူတို့စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးကမူ အခြားမောင်နှမများအား အသိမပေးပဲ တိတ်တဆိတ် စာချုပ်ချုပ်ဆို ဝယ်ယူခြင်းသည် မမှန်မကန် ဝယ်ယူထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်ပြီး ဦးတင်လှတို့၏ အမှုကို အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နီက သူ၏အယူခံလွှာတွင် ဤအမှုမှာ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မလျော်သြဇာဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ်မဟုတ်ကြောင်းစသည်ဖြင့် အကြောင်းပြသည်။

ပထမအယူခံ အကြောင်းပြချက်ဖြစ်သည့် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်းရှိ–မရှိ ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးတင်လှတို့၏ အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးကမူ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ခြင်း မရှိသေးဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ စာချုပ်စာတမ်းများကို ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုပါက ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၉၁ အရ ထိုစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာများကို တရားလိုသိရှိသည့်နေ့မှ ၃ နှစ်အတွင်း စာချုပ်ကိုပယ်ဖျက်ပေးရန်အတွက် တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ဤအမှု၏ အထောက်အထားများအရ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်နီ၏သားမက်ဖြစ်သူ ဦးသန်းအောင်က မြေပေါ်တွင် ရော်ဘာမှိုင်းခံရုံ ဆောက်လုပ်သည့်အတွက် ဦးတင်လှတို့က တားမြစ်ရာမှ ယခုအချင်းဖြစ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုထားကြောင်း ဦးတင်လှတို့သိရှိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤအမှု၏ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကို ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင်မှ စတင်ရေတွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဦးတင်လှတို့က ဤအမှုကို ၄-၈-၇၈ ရက်နေ့တွင် တရားစွဲဆိုသည်ဖြစ်၍ သူတို့၏အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း ပြည်နယ်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်သည်မှာ မှန်ကန်ပေသည်။

ဒုတိယပြဿနာသည် ဒေါ်နှင်းဥက သမီး ဒေါ်နီအား ရောင်းချခဲ့သော စာချုပ်သည် မလျော်သြဇာကြောင့် ချုပ်ဆို ရောင်းချခဲ့ခြင်းဟုတ် မဟုတ်ဖြစ်ပေသည်။ ဒေါ်နီနှင့် ဒေါ်မြသန်းတို့ ညီအစ်မသည် မိခင်ဒေါ်နှင်းဥ ကွယ်လွန်သည်အထိ သူတို့၏မိခင်နှင့်အတူ နေထိုင်သူများ ဖြစ်သည်။ ကျန်သားသမီးများမှာ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် မိခင်နှင့်

အတူနေထိုင်ခြင်း မရှိသူများဖြစ်သည်။ ရောင်းချစဉ်က ဒေါ်နှင်းဥ သည် အသက် ၈၄-နှစ်အရွယ်ရှိပြီး သူငယ်ပြန်နေသောကြောင့် အတူ နေသည့်သမီး ဒေါ်နီ၏ သြဇာလွှမ်းမိုးမှုဖြင့် ထိုသို့ ရောင်းချထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဦးတင်လှတို့က အဆိုပြုသည်။ ဒေါ်နှင်းဥသည် ထိုစဉ်က သူငယ်ပြန်နေကြောင်း ဦးအောင်ကြည် (လိုပြ-၁)၊ ဦးဆားဝက် (လိုပြ-၂)၊ ဦးဆာတား (လိုပြ-၅)တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ ရှေးသွပ်သူမဟုတ်သူ တစ်ဦးသည် ပဋိညာဉ်ပြုနိုင်သည်။ ရှေးသွပ်ခြင်းနှင့် သူငယ်ပြန်ခြင်းသည် တူညီခြင်း မရှိပေ။ စာချုပ်ရေးသူ လျှောက်လွှာစာရေး ဦးပါ (ပြိုင်ပြ-၁)က စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးစဉ်အခါက ဒေါ်နှင်းဥသည် သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိပြီး သတိလည်း ကောင်းသူ ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ဤအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့် မြေကွက်ကို ရောင်းချစဉ်က ဒေါ်နှင်းဥသည် စိတ်ဖောက်ပြန်သူ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

မိခင်တစ်ဦးသည် သူ့ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ရပ်ရပ်ကို အတူနေသားသမီး တစ်ဦး ဦးသို့ ရောင်းချခွင့်ရှိပေသည်။ ထိုသို့ ရောင်းချခဲ့သည့်အခါ ကျန်အခြား သားသမီးများကို အသိပေးရမည်ဟူ၍ ဥပဒေသမရှိချေ။ မိဘများက သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းကို အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ပြုလုပ်ရောင်းချခြင်းသည် ကိုယ်တိုင်မ မေ့စားခြင်း ကိစ္စမျိုးကဲ့သို့ ကျော်စောမှု ရှိရန် မလိုပေ။ တိတ်တဆိတ် အရောင်းအဝယ် ပြုထားရုံမျှဖြင့် မလျော်သြဇာသုံးပြီး ရောင်းခြင်းဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချ မဆိုနိုင်ချေ။

အမှုတွဲရှိ အထောက်အထားများအရ ဦးတင်လှတို့အနေဖြင့် သူတို့၏ မိခင် ဒေါ်နှင်းဥက သမီး ဒေါ်နီအား အချင်းဖြစ် နေအိမ်နှင့် မြေကွက်ကို ဦးတင်လှတို့မသိပဲ ရောင်းချထားသည့် အမှုက်မှလွဲ၍ မလျော်သြဇာသုံးပြီး အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှား ပြသနိုင်ခြင်းမရှိဟု မော်လမြိုင်မြို့နယ် တရားရုံးက ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြုသည်။ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီးဦးတင်လှတို့၏အမှုကို ပလပ်သော မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခကိုကျပ် ၁၀၀/-ဟုသတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင် နှင့် ဦးသန့်စင်တို့ပါဝင်သော မဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

† ၁၉၈၅
ဇူလိုင်လ
၂၉-ရက်

ဦးမင်းဟန်
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း*

အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် တရားပြိုင်တစ်ဦးသည် ၁၉၆၁ ပြည့်နှစ်၊မြို့ပြဆိုင်ရာ ၄ားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၃ (၁)အရ အိမ်ငှား ဖြစ်လာခြင်း—အိမ်ငှားဖြစ်လာပါက မူလအခြေလွှာကို ပြင်ဆင်သင့်ခြင်း—မူလက ကျူးကျော်သူပင် ဖြစ်စေကာမူ ပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ အိမ်ငှားဖြစ်လာသူအား ကျူးကျော်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမှု စစ်ဆေးနေစဉ် တရားပြိုင် တစ်ဦးသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊မြို့ပြဆိုင်ရာ ၄ားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ အိမ်ငှား မြေငှားဖြစ်လာပါက တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၇ အရ အခြေလွှာကို လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်သင့်ပေသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးမင်းဟန်သည် ဥပဒေအရ မြေငှား ဖြစ်လာရာ တိုင်းတရားရုံးသည် သူ၏လျှောက်လွှာကို ပလပ်မှည့်အစား အဆိုအခြေတို့ကို ဥပဒေနှင့်အညီ လိုအပ်သလိုပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်စေသင့်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးမင်းဟန်သည် မူလက အချင်းဖြစ်မြေ ကွက်ပေါ်တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့စေကာမူ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ၄ားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့်ရရှိပြီးနောက် ဦးမြင့်သိန်းသည် ဦးမင်းဟန်အား ကျူးကျော်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိဘော့ချေ။ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(၁)တွင် ဖော်ပြထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက်သာ ဖယ်ရှားခွင့် ရှိပေသည်။

---

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၂၆၊

† ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၄၀ တွင် ချမှတ်သော (၂၇-၅-၇၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးလှတင်၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဦးမြတင်၊ ဦးကျော်နိုင်၊ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများ။

၁၉၇၅
ဦးမင်းဟန်
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၄၀/၇၁(ကမာရွတ်) တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက အယူခံ တရားလို ဦးမင်းဟန် အပေါ် မြေပေါ်မှ နေအိမ်ကို ဖျက်သိမ်းဖယ်ရှား၍ လက်ရောက်ရလို ကြောင်း တရားစွဲရာ တိုင်းတရားရုံးက အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သော ကြောင့် ဦးမင်းဟန်က ဗဟိုတရားခွဲးတွင် ဤတရားမ ပထမ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဦးမြင့်သိန်းက အဆိုလွှာတွင် ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၁)ရပ်ကွက် ရတနာမြို့ပင်လမ်း၊ အမှတ် ၇၁ စာရင်းပေါက်သော မြေကွက်သည် မိမိ အဘိုး ဦးကောင်းဝိန်ပိုင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည် ဦးကောင်းဝိန် ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများအတွက် အမွေထိန်းစာ ရထားသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမင်းဟန်သည် မြေပေါ်တွင် တဲထိုး နေထိုင် လာရာမှ နှစ်ထပ်ပျဉ် ထောင်အိမ်ကို တိုးချဲ့ ဆောက်လုပ်ခဲ့သဖြင့် ရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့သို့ တားမြစ်ပေးရန် တိုင်ကြားသော်လည်း ပြေ လည်ခြင်းမရှိ၍ ဤအမှုကို စွဲဆိုရခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆို ပြုသည်။

ဦးမင်းဟန်ကအချေလွှာတွင် ဦးကောင်းဝိန်အား မြေပေါ်တွင် ပိုင်ရှင် အား ဆန့်ကျင်နေထိုင်ခဲ့သော ဦးဘိုးမြနှင့် ဒေါ်နှင်းလှတို့၏သားမက် ဦး သောင်းနှင့် သမီးဒေါ်စိန်အေးတို့ထံမှ အချင်းဖြစ်မြေကို ဝယ်ယူ နေထိုင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမြင့်သိန်းသည်ဤအမှုကိုစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်းစသည် ဖြင့် ချေပသည်။ ထို့ပြင် ဦးမင်းဟန်က အမှုအတောအတွင်း ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁) အရ အချင်းဖြစ်မြေတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့ အား မြေပေါ်မှ ဖယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဦးမင်းဟန်သည် ဦးသောင်းနှင့် ဒေါ်စိန်အေးတို့ ထံမှ မြေကို ဝယ်ယူနေထိုင်သည်ဆိုသော်လည်း အထောက်အထားတစုံ တရာတင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် မြေပေါ်တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူဖြစ်

ကြောင်း၊ ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်၊မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ မြေငှားအဖြစ် နေထိုင်ခွင့် ရသူ ဖြစ်ကြောင်း
တင်ပြသော်လည်း စီရင်ချက် ချမှတ်သည့် အဆင့်တွင် စဉ်းစား ရန်
အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သေးကြောင်းစသည်ဖြင့် သုံးသပ်ပြီး ဦးမြင့်
သိန်း စွဲဆိုသည့်အမှုကို ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၀၅
ဦးမင်းဟန်
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း

ဦးမင်းဟန်က အယူခံလျှောက်တွင် သူသည် ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်၊မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ မြေငှားအဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသူဖြစ်၍ ထိုအမိန့်ကို တင်ပြခဲ့သော်လည်း တိုင်းတရားရုံးက ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မပြုသည်မှာ ဥပဒေနှင့် မညီကြောင်း အဓိက အကြောင်းပြသည်။

အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် ဦးမင်းဟန်သည် ကမာရွတ်မြို့နယ် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ အမှုဘွဲ့အမှတ် ၅/၀၂ တွင် ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်၊မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ အိမ်ငှား အဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ မြို့နယ်ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့က ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဦးမင်းဟန်က သူသည် ဥပဒေအရ မြေငှားတစ်ဦး အဖြစ် ပြောင်းလဲလာခဲ့သည့်အလျောက် ဦးမြင့်သိန်းကသူ့အပေါ်တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူအဖြစ် တရားစွဲခွင့် မရှိတော့၍ အမှုကို ပလပ်ပေးရန် ၂၃-၉-၀၃ နေ့က တိုင်းတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ဆက်လက် နေထိုင်ခွင့် ရှိရှိမှုဖြင့် ထိုသို့ နေထိုင်ခွင့် ရသူအခပေါ် စွဲဆိုထားသော အမှုကို ပယ်ရန် အကြောင်းမရှိဟု သုံးသပ်ပြီး ဦးမင်းဟန်၏ လျှောက်လွှာကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန်လည်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် တရားပြိုင်တစ်ဦးသည် ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃(၁)အရ အိမ်ငှား မြေငှား ဖြစ်လာပါက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၇ အရ အချေလွှာကို လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်သင့် ပေသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးမင်းဟန်သည် ဥပဒေအရ မြေငှားဖြစ်လာရာ တိုင်းတရားရုံးသည် သူ၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်မည့်အစား အဆိုအချေတို့ကို ဥပဒေနှင့် အညီ လိုအပ်သလို ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ခေသင့်ပေသည်။ ထိုသို့အဆို အချေတို့ကို ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုခဲ့သော်လည်း ဤအမှုတွင် ကမာရွတ်မြို့နယ် ငှားရမ်းခ

ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့က ဦးမင်းဟန်အား မြေဌားအဖြစ်သတ်မှတ်သည့်အမိန့်ကို သက်သေခံဏာဖြစ် လက်ခံထားပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဦးမင်းဟန်

ဦးမင်းဟန်သည် မူလက အချင်းဖြစ် မြေကွက်ပေါ် တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့ဧကာမူ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ရရှိပြီးနောက် ဦးမြင့်သိန်းသည် ဦးမင်းဟန်အား ကျူးကျော်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့် မရှိတော့ချေ။ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (၁) တွင် ဖော်ပြထားသော ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက်သာ ဖယ်ရှားခွင့် ရှိပေသည်။

ဦးမြင့်သိန်း

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးမြင့်သိန်းက ဦးမင်းဟန်အပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုကို တရားစရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/-သတ်မှတ်သည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားစီရင်ထုံးများ

ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့

စီရင်ချက်များ

၁၉၇၅ ခုနှစ်

စတုတ္ထသုံးလပတ်

(အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာလ)

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

F.1

ပထမ အကြိမ်

၁၉၈၆၊ မတ်လ

အုပ်ရေ – ၅၀၀၀

ဗဟိုတရားရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမျိုးညွှန့် (ယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁၄၀/၈၆)
က ဗဟိုတရားရုံးပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၀၁၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်ရိုက်နှိပ်၍၊
ဗဟိုတရားရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးမြင့်ထွန်း၊ ယာယီကင်းလွတ်ခွင့်အမှတ် (**ခ၀ဇ**)
က ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့ တရားသူကြီးအဖွဲ့

(၁-၁၀-၇၅ နေ့မှ ၃-၁၁-၇၅ နေ့ထိ)

၁။ ဦးတင်အောင်ဟိန်း	ဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ ဒုတိယဆင့်	....	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။ သီရိပျံချီဦးတင်အောင်	နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ ပထမဆင့်	...	အဖွဲ့ဝင်
၃။ ဦးလှဘုန်း	....	....	အဖွဲ့ဝင်
၄။ ဦးခင်ဇာမုံ	....	....	အဖွဲ့ဝင်
၅။ ဦးထွန်းရှိန်	....	—	အဖွဲ့ဝင်
၆။ ဦးအေးမောင်	ဝါဏိဇ္ဇဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	....	အဖွဲ့ဝင်
၇။ ဦးသန့်စင်	ဝါဏိဇ္ဇဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	....	အဖွဲ့ဝင်
၈။ ဦးတင်အုန်း	မဟာဝိဇ္ဇာ	....	အဖွဲ့ဝင်

(၄-၁၁-၇၅ နေ့မှ ၃၁-၁၂-၇၅ နေ့ထိ)

၁။ ဦးတင်အောင်ဟိန်း	ဝိဇ္ဇာ၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ၊ နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ ဒုတိယဆင့်	....	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။ ဗိုလ်ချုပ်ကိုကြီး	....	....	အဖွဲ့ဝင်
၃။ ဗိုလ်ချုပ်ခွင့်မှောင်ကျော်	....	....	အဖွဲ့ဝင်
၄။ ဝဏ္ဏကျော်ထင် သီရိပျံချီဦးတွမ်မှုန်း	ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်ထူး)	....	အဖွဲ့ဝင်
၅။ ဦးထွန်းတင်	နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ ပထမဆင့်	....	အဖွဲ့ဝင်
၆။ ဦးဘမော်	ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်ထူး)၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာ	....	အဖွဲ့ဝင်
၇။ ဒေါက်တာမောင်မောင်အေး	အမ်၊ဘီ၊ဘီ၊အက်စ်	—	အဖွဲ့ဝင်
၈။ ဦးဝင်းမောင်	ဘီ၊အက်စ်၊စီ၊အင်ဂျင်နီယာ(လျှပ်စစ်)	....	အဖွဲ့ဝင်
၉။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အေးစန့်	—	—	အဖွဲ့ဝင်

ပြည်ရေးဝန်ကို အိုးရွယ်လစ်ယမ်းတာ ပြန်ပြာနှိုင်းစောင်ခြင်း

တရားစီရင်ထုံးမျှဝေစာတိုက်နှင့် ကုန်စည်ကုန်ကြမ်းတို့ ရေးအဖွဲ့

(ထိန္ဒစ ၉၀-၁၁-၇ မှ ၉၀-၀၁-၁)

၁။ ဦးဘမော်

၁။	ဦးကျော်ဌေး	ဦးလပ်ဝင်းဆခဲထားဦး
		အဖွဲ့ဝင်၊ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

၂။ ဦးဝင်းမော်

၂။	ဒေါ်ရင်ဆခဲထားဦး	ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝေ
		အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဦးကျော်ဟန်	
၄။	မုံဇာဝင်းဦး	
၅။	နိုင်ဦးနိုင်ထူးဦး	
၆။	ဒေါ်မခင်ဆေးဦး	
၇။	ဒေါ်ဖိုနီထားဦး	
၈။	ဦးနီဆဝ်ထားဦး	

၃။ ဦးမြ

	ညွှန်ကြားရေးမှူး	
	တရားမဌာန၊ ပဟိုတရားရုံး	

၄။ ဦးတင်နွယ်

၁။	ဦးလပ်ဝင်းဆခဲထားဦး	
၂။	ကြင်ကပ်ပျော်ဟိုဒို	
၃။	ဆောခင်းမရုံးမှူး	
၄။	ဒေါ်ကျော်ကျော်ထွေ	
၅။	ဒေါ်ခင်ကြည်ကြည်ဝေ	
၆။	ဒေါ်ခင်ဆေးဝေ	
၇။	ဒေါ်ခင်ခင်ထေ	
၈။	ဒေါ်ခင်ခင်ဝေ	
၉။	ဒေါ်ဝေးဆေပါ	

(ထိန္ဒစ ၉၀-၂-၁၄ မှ ၉၀-အဖွဲ့ဝင်)

၅။ ဦးကိုကိုအောင်မြင့်

	ညွှန်ကြားရေးမှူး	
	ပြစ်မှုမဌာန၊ ပဟိုတရားရုံး	

၁၉၇၅ ခုနှစ်

စတုတ္ထ သုံးလပတ်

(အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာလ)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

၎စီရင်ထုံးပြုသောမှုခင်းများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

			စာမျက်နှာ
ဦးမောင်ကြီးပါ (၂)	နှင့်	ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀
မောင်သူရအောင်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၅

ညွှန်းချက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

ဥပဒေများ— စာမျက်နှာ

၁။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ။

၂။ ၁၉၂၄-ခုနှစ် မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ။

ခိုးယူခြင်းခံရသည့် ရွှေထည်ပစ္စည်း၏ အလေးချိန်နှင့်ညီမျှသော ရွှေချိန်ကို အပြည့်အဝပြန်ရလျှင်၊ ထိုပစ္စည်းကိုရောင်းချရသောငွေဖြင့် ဝယ်သည့် ပစ္စည်းများနှင့် ငွေများကို မရထိုက်ခြင်း—ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ခြွင်းချက်— မူလပိုင်ရှင်လက်ရှိ ရထိုက်သော ပစ္စည်းဖြစ်ခြင်း—ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၉—ခိုးရာပါ ပစ္စည်းမှန်းမသိ၍ သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက ပြန်လည်ရရှိနိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားလို ဦးကွန်ဘသည် ခိုးယူခြင်းခံရသည့် နားကပ်တစ်ရံ၏ အလေးချိန်နှင့်ညီမျှသော ရွှေချိန်ကို အပြည့်အဝပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက်၊ ယင်း နားကပ်ရောင်းရငွေနှင့် ဝယ်ယူထားသည့် လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် ငွေသားများကိုပါ ဦးကွန်ဘသို့ ပေးအပ်စေရန် မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည်၊ ဦးကွန်ဘအား အကျိုးအမြတ် ရရှိစေရာ ရောက်သည်ဖြစ်၍ တရားမျှတမှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်အေးဝင်းထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော လက်ဝတ်လက်စားများမှာ သူ ခိုးယူသည့် နားကပ်များကို ရောင်းရသည့်ငွေနှင့် ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ခြွင်းချက်တွင် အကျုံးဝင်၍ ယင်းပစ္စည်းများ၏ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်ကြီး လက်ရှိရထိုက်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းထွန်းသည် တရားခံ ဒေါ်အေးဝင်းထံမှ ရွှေနားကပ်တစ်ဘက်ကို ခိုးရာပါပစ္စည်းမှန်းမသိ၍ သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းပေါ်ပေါက်သည့် အလျောက်၊ တရားခံဒေါ်အေးဝင်း လက်ဝယ်မှ သိမ်းဆည်းရမိသည့်ငွေကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၉ အရ ပြန်လည်ရရှိနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

ဦးမောင်ကြီးပါ(၂) နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ(၂) ၁၁

၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေ စာမျက်နှာ
ပုဒ်မ ၁၄ (ဃ)အရ အရေးယူခြင်း— ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနအမိန့်
ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁/၈၅ ထုတ်ပြန်သည့် ၂၉ - ၃ - ၈၅ ရက်နေ့နှင့်
ထိုနေ့ နောက်ပိုင်းတွင်၊ သက်ဆိုင်ရာမှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေးကုသရေး
ဌာနများသို့ သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန် ပျက်ကွက်သည့် မူးယစ်
ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲသူများသည် လည်းကောင်း၊ တာဝန်ခံ
ဆရာဝန်များ၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်သူများ
သည်လည်းကောင်း၊ ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော
ဆေးဝါးများဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄ (ဃ) အရ အရေးယူအပြစ်ပေး ခံရမည်
ဖြစ်ခြင်း—ထိုနေ့မတိုင်မီက မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲသူများကိုမူ
နောက်ကြောင်းပြန်၍ အရေးယူနိုင်မည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၉ - ၃ - ၈၅နေ့စွဲဖြင့်
ထုတ်ပြန် ကြေငြာခဲ့သော အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၁/၈၅ အရ
ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၅/၈၂၏အပိုဒ် ၃
ကို အစားထိုးပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ယင်းပြင်ဆင်ချက်အရ အပိုဒ် ၃(က)တွင်
ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေးကုသရေးဌာနများသို့
သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန် ပျက်ကွက်သည့် မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်
ရံခါ သုံးစွဲသူများသည်လည်းကောင်း၊ အပိုဒ် ၃(ခ) တွင် ဖော်ပြထား
သည့်အတိုင်း တာဝန်ခံဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန်
ပျက်ကွက်သူများသည်လည်းကောင်း ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ် ထုံထိုင်း
ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄ (ဃ) အရ
အရေးယူခြင်းခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲသူများသည် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီး
ဌာနက အမိန့်ကြော်ငြာစာ အမှတ် ၁/၈၅ ထုတ်ပြန်သည့် ၂၉- ၃- ၈၅
ရက်နေ့နှင့် ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင် သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေး
ကုသရေးဌာနများသို့ သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန် ပျက်ကွက်လျှင်
သို့တည်းမဟုတ် တာဝန်ခံဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန်
ပျက်ကွက်လျှင် ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော
ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (ဃ) အရ အရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်း
ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ မတိုင်မီက မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲ
သူများကိုမူ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အရေးယူနိုင်မည် မဟုတ်မေ။

မောင်သူရအောင် - နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ
... ...

ပြစ်မှုဆိုင် ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးထွန်းရှိန်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးမောင်ကြီး ပါ(၂)

နှင့်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ (၂)*

†၁၉၇၅ အောက်တိုဘာလ ၂၂ ရက်

ခိုးယူခြင်းခံရသည့် ရွှေထည်ပစ္စည်း၏ အလေးချိန်နှင့် ညီမျှသော ရွှေချိန်ကို အပြည့်အဝ ပြန်ရလျှင် ထိုပစ္စည်းကို ရောင်းရောင်ခြင်းဖြင့် ဝယ်သည့် ပစ္စည်းများနှင့် ငွေများကို မရထိုက်ခြင်း— ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ခြွင်းချက်— မူလပိုင်ရှင် လက်ရှိရထိုက်သော ပစ္စည်းဖြစ်ခြင်း— ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၉—ခိုးရာပါပစ္စည်းမှန်းမသိ၍ သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက ပြန်လည်ရရှိနိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားလို ဦးကွန်ဘသည် ခိုးယူခြင်းခံရသည့် နားကပ်တစ်ရံ၏ အလေးချိန်နှင့် ညီမျှသော ရွှေချိန်ကို အပြည့်အဝ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် ယင်းနားကပ် ရောင်းရင်ငွေနှင့် ဝယ်ယူထားသည့် လက်ဝတ်လက်စားများနှင့် ငွေသားများကိုပါ ဦးကွန်ဘသို့ ပေးအပ်စေရန် မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဦးကွန်ဘအား အကျိုး အမြတ် ရရှိစေရာရောက်သည်ကြောင့် တရားမျှတမှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်အေးဝင်းထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့သော လက်ဝတ်လက်စားများမှာ ဘုခိုးယူသည့် နားကပ်များကို ရောင်းရသည့် ငွေနှင့် ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇၏ ခြွင်းချက်တွင် အကျုံးဝင်၍ ယင်းပစ္စည်းများ၏ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်ကြီးလက်ရှိရထိုက်သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းထွန်းသည် တရားခံ ဒေါ်အေးဝင်းထံမှ ရွှေနားကပ်တစ်ဘက်ကို ခိုးရာပါ ပစ္စည်းမှန်းမသိ၍ သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့် အလျှောက်တရားခံ ဒေါ်အေးဝင်း လက်ဝယ်မှသိမ်းဆည်း

---

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆၉ (ခ)

† ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၄၂ (ပ) တွင် ချမှတ်သော (၃၁-၁-၇၅) နေ့ရှိပါ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

၁၉၈၅
ဦးမောင်ကြီး
ပါ(၂)
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာ
နိုင်ငံတော်
ပါ(၂)

ရမ်းသည့် ဌေးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၉ အရ [illegible] ရှိ
နိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးရဲထွဋ်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်— ၁။ ဦးအွန်ဇာနန်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း
အဆင့်(၁)

၂။ ဦးခင်ကျော်သိန်း၊ ဗဟိုတရားရုံး
ရှေ့နေ။

ပေါင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၉၀/၈၄ တွင် ဒေါ်အေးဝင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ပြီး သက်သေခံ ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို တရားလို ဦးကွန်ဘနှင့် သက်သေ ဦးဝင်းတို့အားပြန်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပစ္စည်းသိမ်းဆည်းခြင်း ခံရသူများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့က မကျေနပ်၍ မွန်ပြည်နယ်တရားရုံး၌ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသောအခါ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့ထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့သည့် ဝ/-သားခန့်စီရှိ ရွှေတုံးတစ်တုံးစီအနက်မှ ပိုမိုသိမ်းဆည်းခဲ့သည့် ရွှေချိန် ၄ပဲ၊ ၂-ရွေး၊ ၁-ခြမ်းစီကို ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့အား ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့က မကျေနပ်သော၍ ဗဟိုတရားရုံး၌ ဤ ပြင်ဆင်မှုကို ထပ်မံလျှောက်ထားသည်။

အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာ အကျဉ်းချုပ်မှာ ပေါင်မြို့နယ် လက်ပံတောကျေးရွာနေ ဦးကွန်ဘ၏ပိအောရှေနားကပ်တစ်ရံကို ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်အေးဝင်းက ခိုးယူ၍ နားကပ်တစ်ဘက်ကို ပေါင်မြို့ရှိ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာဦးမောင်ကြီးထံ ၃၅၅၀/-ဖြင့်လည်းကောင်း၊ကျန်နားကပ်တစ်ဘက်ကို ပေါင်မြို့ရှိ ရွှေပန်းထိမ်ဆရာဦးသန်းထွန်းထံ ၃၅၅၀/- ဖြင့်လည်းကောင်း ရောင်းချခဲ့သည်။ ယင်းနားကပ်မှာ ကျောက်နီပတ္တမြားလုံးကြီးတစ်လုံးကို လုံးသေးခုနစ်လုံးစီရန်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ဒေါ်အေးဝင်းက ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့ထံ ရောင်းချရာတွင် ကျောက်ကိုဖြုတ်၍ ကျန်သည့် ၁၁-ပဲ၊ ၅-ရွေး၊ ၁-ခြမ်းစီရှိ ရွှေကို ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နားကပ်မှ ဖြုတ်၍ရသည့် ကျောက်များအနက် ကျောက်(၄)လုံးကိုဒေါ်အေးဝင်းကယူ၍ကျန်ကျောက်များကို ဦးမောင်ကြီးထံ၌ပင် ဌေ တစ်ရာကျပ်ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်အေးဝင်းသည် အဆိုပါ ရောင်းရငွေများဖြင့်ပင် ဦးမောင်ကြီးထံမှ မိုးကုတ်လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ပတ္တမြားတန်းစီ လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ကျောက်နီမိုးကုတ် နားကဖ်

တစ်ရံနှင့် ဘတ်ကြိုးတစ်ကုံးတို့ကို ၄၁၅၂ ^{0}/–ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ထိုပစ္စည်းများအနက်မှ ဘတ်ကြိုးတစ်ကုံးကိုမူ ရှေ့ပန်းထိမ်ဆရာ ဦးဝင်းထံ ၂၁၀၀/- ဖြင့် ပြန်လည်ရောင်းချခဲ့သည်။ယင်းအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဒုရဲအုပ် ဦးဌေးမောင်က ရှေ့ပန်းထိမ်ဆရာ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့ထံမှ တစ်ကျပ်သားခန့်စီရှိကာ အရေကျိုထားသည့်ရွှေတုံးတစ်တုံးစီကိုလည်းကောင်း၊ဦးမောင်ကြီးထံမှ ကျောက်နီ(၁၂)လုံးကိုလည်းကောင်း၊ ရှေ့ပန်းထိမ် ဆရာ ဦးဝင်းထံမှ အလေးချိန် ၃-ပဲ၊ ၅-ရွေးခန့်ရှိ အရေကျိုထားသည့် ရွှေတုံးတစ်တုံးကိုလည်းကောင်း၊ တရားခံ ဒေါ်အေးဝင်းထံမှ ကျောက်နီလက်စွပ်(၂)ကွင်း ကျောက်နီ နားကပ် (၁)ရံနှင့် ကျောက်(၄)လုံးနှင့် ၄၃ ၁၉၉၀/–တို့ကိုလည်းကောင်း ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်း၍ တရားရုံးခ် သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံ ဒေါ်အေးဝင်း အပေါ် ခိုးမှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ပြီးနောက် ဦးဝင်းထံမှ သိမ်းဆည်းသည့် ရွှေတစ်တုံးကို ဦးဝင်းအားပြန်ပေးပြီး၊ ကျန်သက်သေခံပစ္စည်းအားလုံးကို တရားလို ဦးကွန်ဘအား ပြန်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင်က အခြား အကြောင်း ပြချက်များအပြင် ဦးကွန်ဘ၏ ပစ္စည်းကို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်အေးဝင်းက ရောင်းချခြင်းမှာခိုးမှုမမြောက်ကြောင်း၊လျှောက်ထားသူဦးမောင်ကြီးနှင့်ဦးသန်းထွန်းတို့သည် ကာလပေါက်စေ့ပေး၍ သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ငွေလည်းဆုံး၊ ပစ္စည်းလည်းဆုံးရမည်ဆိုပါက တရားမျှတမှု ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့် အမိန့်ကို တရားခံ ဒေါ်အေးဝင်းက အယူခံတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ယင်းအမိန့်မှာ အတည်ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။ မိမိတို့ထံမှ သိမ်းဆည်းပြီး သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တင်ပြထားသည့် အလေးချိန် တစ်ကျပ်သားခန့်စီရှိ ရွှေတုံးများမှာ တရားခံဒေါ်အေးဝင်းထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည့်နားကပ်အား အရေကျို၍ထားသည့် ရွှေတုံးများဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်ထားသူ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့၏ အစစ်ခံချက်များတွင် အသီးသီးဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည်ဖြစ်၍၊ ယင်းရွှေတုံးများတွင် ခိုးရာပါပစ္စည်းပါဝင်သည့်အလျောက် ဒေါ်အေးဝင်းထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သော ရွှေချိန်ကို လျှောက်ထားသူများအား ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ လျှောက်ထားသူ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့၏ ထွက်ချက်များအရ ၎င်းတို့ဝယ်ယူခဲ့သည့် ရွှေမှာ ၁၁ ပဲ၊ ၅ ရွေး၊ ၁ ခြမ်းစီသာ ရှိသဖြင့်ယင်းအလေးချိန်ထက်ပို၍ သိမ်းယူခဲ့သည့် ရွှေချိန် ၄ ပဲ၊ ၂ ရွေး၊ ၁ ခြမ်းစီကို လျှောက်ထားသူများသို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ရန် မွန်ပြည်

၁၉၀၅ ဦးမောင်ကြီး ပါ(၂) နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာ နိုင်ငံတော် ပါ(၂)

နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီးသောကြောင့် လျှောက်ထားသူများအနေ ဖြင့် ရသင့်သည်ကို အထိုက်အလျောက် ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သို့ရာတွင် တရားလိုဦးကွန်ဘသည် ခိုးယူခြင်းခံရသည့် နားကပ်တစ်ရံ၏ အလေးချိန်နှင့် ညီမျှသော ရွှေချိန်ကို အပြည့်အဝ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ လျက်၊ ယင်းနားကပ်ရောင်းရငွေနှင့် ဝယ်ယူထားသည့် လက်ဝတ်လက်စား များနှင့် ငွေသားများကိုပါ ဦးကွန်ဘသို့ ပေးအပ်စေရန် မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည်၊ ဦးကွန်ဘအား အကျိုးအမြတ်ရရှိစေရာ ရောက်သည် ဖြစ်၍ တရားမျှတမှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်အေးဝင်းထမ့ သိမ်းဆည်းခဲ့သော လက်ဝတ်လက်စားများမှာ သူ ခိုးယူသည့် နားကပ်များ ကို ရောင်းရသည့်ငွေနှင့် ဝယ်ယူထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ ၏ ခြွင်းချက်တွင် အကျုံးဝင်၍ ယင်းပစ္စည်းများ၏ မူလပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်ကြီး လက်ရှိရထိုက်သော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းထွန်းသည် တရားခံဒေါ်အေးဝင်းထမ့ ရွှေနားကပ်တစ်ဘက်ကို ခိုးရာပါပစ္စည်းမှန်းမသိ ၍ သဘောရိုးဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့် အလျောက် တရားခံဒေါ်အေးဝင်း လက်ဝယ်မှ သိမ်းဆည်းရမိသည့် ငွေကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၉ အရ ပြန်လည်ရရှိနိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

ထို့ကြောင့် တရားခံဒေါ်အေးဝင်းထမ့ သိမ်းဆည်းရမိသည့် သက်သေခံ ကျောက်နီလက်စွပ် (၂) ကွင်း၊ ကျောက်နီ နားကပ်(၁)ရံနှင့် ငွေသားကျပ် ၁၉၉၀/- ကို တရားလိုဦးကွန်ဘအား ပေးအပ်ရန် ချမှတ်သည့် မြို့နယ် တရားရုံးအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်တို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ယင်းကျောက်နီလက်စွပ် (၂)ကွင်းနှင့် ကျောက်နီ နားကပ် (၁) ရံကို လျှောက်ထားသူ ဦးမောင်ကြီးအား လည်းကောင်း၊ ငွေသား ကျပ် ၁၉၉၀/- ကို လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းထွန်း အား လည်း ကောင်း ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးအေးမောင်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးလှဘုန်းနှင့် ဦးတင်အုန်းတို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

မောင်သူရအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်*

†၁၉၄၅
အော်ဂတ်တို
ဘာခဲလ
၁၅ ရက်

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄ (ဃ) အရ အရေးယူခြင်း— ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာန အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁ / ဂ၅ ထုတ်ပြန်သည့် ၂၉-၃-ဂ၅ ရက်နေ့နှင့် ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင်၊ သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ခွဲဆေးကုသရေး ဌာနပျားသိုသတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန်ပျက်ကွက်သည့် မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲသူများသည်လည်းကောင်း၊တာဝန်ခံဆရာဝန်များ၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်သူများသည်လည်းကောင်း၊ ၁၉၇၄ခုနှစ်၊မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄ (ဃ)အရ အရေးယူ အပြစ်ပေးခံရမည် ဖြစ်ခြင်း—ထိုနေ့မတိုင်မီက မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါသုံးစွဲသူများကိုမူ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အရေးယူနိုင်မည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၉ - ၃ - ဂ၅ နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်ကြေငြာခဲ့သောအမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ်၁/ဂ၅ အရ ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၅ / ဂ၂၏ အပိုဒ် ၃ ကို အစားထိုး ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ယင်းပြင်ဆင်ချက်အရ အပိုဒ် ၃ (က) တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေးကုသရေးဌာနများသို့ သွားရောက်ပို့၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန် ပျက်ကွက်သည့် မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါသုံးစွဲသူများ သည်လည်းကောင်း၊ အပိုဒ် ၃ (ခ) တွင် -ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်းတာဝန်ခံ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်သူများသည် လည်းကောင်း ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ် ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (ဃ) အရ အရေးယူခြင်းခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

---

* ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၇၈ (ခ)

† ၁၉၇၅ခုနှစ်၊ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ်၄၂ ဝတွင်ချမှတ်သော(၂၇-၆-၇၅) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၇၅
မောင်သူရ
အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

မူးယစ်ဆေး၀ါး ရုံဖန်ရုံခါ သုံးစွဲသူများသည် ကျန်းမာရေး၀န်ကြီးဌာန က အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ်၁/၇၅ ထုတ်ပြန်သည့် ၂၉-၃-၇၅ရက်နေ့နှင့် ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင်၊ သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေးကုသရေးဌာန များသို့ သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန် ပျက်ကွက်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘာ၀နှိုင်ဆရာ၀န်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်လျှင် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထိုးထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေး၀ါးများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄(ဃ)အရ အရေးယူ အပြစ်ပေးခြင်း ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ မတိုင်မီက မူးယစ်ဆေး၀ါး ရုံဖန်ရုံခါ သုံးစွဲသူများကိုမူ နောက်ကြောင်း ပြန်၍ အရေးယူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် — ဦးအောင်သန်းညွှန့်၊ ဦးစောင်ထွန်း၊
ဒေါ်စန်းစန်း၀င်း၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက်— ဦးခင်မောင်ဦး၊ဥပဒေ၀န်ထမ်းအာဆင့် (၁)

ကမာရွတ်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၂၅၆၆/၇၄ တွင် တရားခံ ထွန်းထွန်း (ခ) လေးလုံးနှင့် သူရအောင်တို့အပေါ် ၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်ထိုးထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေ၀ါးများဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ)/ ၁၄(ဃ)အရ အရေးယူစစ်ဆေးပြီး၊ ထွန်းထွန်း(ခ)လေးလုံးအား ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ၆(ခ)အရ ထောင်ဒဏ်(၅)နှစ် ကျခံစေရန်နှင့် သူရအောင်အား ပုဒ်မ ၁၄(ဃ)အရ ထောင်ဒဏ်(၃)နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို သူရအောင်က မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်ဟိုင်း တရားရုံးတွင် အယူခံ၀င်ရောက်သော်လည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤပြင်ဆင် မှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၂၃-၁၁-၇၄ နေ့ည (၁၀) နာရီ အချိန်ခန့်က ကမာရွတ် မြို့နယ်၊ အင်းယားလမ်း၊ လေ့လှော်ရွက်တိုက်အသင်းရှေ့တွင် ထွန်းထွန်း(ခ) လေးလုံးနှင့် သူရအောင်တို့ကို၊ ညအချိန်မတော် သွားလာနေသည့်အတွက် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက စစ်ဆေးမေးမြန်းရာမှ၊ ထွန်းထွန်း (ခ) လေးလုံး ထံမှ မူးယစ်ဆေး၀ါးဖြစ်သော ဒဗလျူအမှတ်အသား၁၂ မက်သာကွာလုံး ဆေးပြားတစ်ပြား တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထွန်းထွန်း (ခ) လေးလုံးနှင့် သူရအောင်တို့အား ဆရာ၀န်ဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာတွင်၊ မူးယစ်ဆေး၀ါး ရုံဖန်ရုံခါ သုံးစွဲကြသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်၊ ထွန်းထွန်း (ခ)လေးလုံး နှင့် သူရအောင်တို့အပေါ် ၁၉၇၄ ခုနှစ် မူးယစ်ထိုးထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ် သော ဆေး၀ါးများဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ (ခ) / ၁၄ (ဃ) စီးအရ ပြည်သူ့ရဲ ဓာတ်ဖွဲ့က အရေးယူတင်ပို့ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူက အကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် မိမိသည် ချောင်းဆိုးရင်ကြပ်ရောဂါရှိသည့်အတွက် ငယ်စဉ်ကပင် ဆေးကုသမှုခံယူခဲ့ရကြောင်း၊ ယခုလည်း အချင်းမဖြစ်မီ နှစ်ရက်အလိုအထိ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မူးယစ်ဆေးဝါးအာနိသင်များ ပါဝင်သည့်ဆေးများ စားသုံးခဲ့သဖြင့် မိမိအား ဆရာဝန်က စစ်ဆေးသည့်အခါ ရံဖန်ရံခါ ဆေးသုံးစဲ့သူဟု သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁/ ဂ၅ သည် နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာ သက်ရောက်သော အမိန့်မဟုတ်သည့်အတွက် မိမိအား အပြစ်ပေးထားသည်မှာ မှားယွင်းနေကြောင်း တင်ပြသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က သူရအောင်သည် ရံဖန်ရံခါ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁ / ဂ၅ အရ ဆေးဝါးကုသမှုခံယူရန် ပျက်ကွက်သူဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (ဃ) အရ အပြစ်ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

သူရအောင်အား စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာတွင် သူရအောင်သည် ရံဖန်ရံခါ မူးယစ် ဆေးဝါး သုံးစဲ့ သူ ဖြစ်ကြောင်း ဆေးစစ်ချက် အစီရင်ခံစာ (သက်သေခံ-ဂ) အရ သက်ဆိုင်ရာမှ ပြန်ကြားထားသည်။ မူးယစ်ဆေးစဲ့ရောဂါကုသရေးနှင့် သုတေသနဌာနမှ ဆရာဝန် ဒေါက်တာမောင်မောင်လွင် (လိုပြ - ၇) က မူးယစ်ဆေးဝါးအာနိသင်ပါသည့် ဆေးဝါးများကို ဥပဒေသတ်မှတ်ချက်အတိုင်း ပေးရ၍ ကုသပါက လူနာ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဆေးစဲ့လက္ခဏာ မပေါ်နိုင်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူရအောင်သည် သူ၏ရောဂါကြောင့် ဆရာဝန် ညွှန်ကြားသည့် အတိုင်း မူးယစ်ဆေးဝါးအာနိသင်များပါဝင်သော ဆေးများစားသုံးသည့်အတွက် ဆေးစဲ့လက္ခဏာ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၉-၇-၀၂ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၅ / ဂ၂ အရ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစဲ့သူများသည် မိမိနှင့် အနီးကပ်ဆုံး မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေးကုသရေး ဌာနများသို့ သွားရောက်သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှု ခံယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကြော်ငြာစာအပိုဒ် ၃ (က) တွင် ဖော်ပြထားသည်။ အပိုဒ် ၃ (ခ) တွင် ယင်းသို့ ဆေးကုသမှုခံယူသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ခံ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပါရှိသည်။ တာဝန်ခံဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်

၁၉၇၅ မောင်သူရ အောင် နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံ တော်

ကွက်ပါက ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါး များ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ (ဃ) အရ အရေးယူခြင်းခံရမည်ဟု အပိုဒ် ၃(ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည်။

ဖေါ်ပြပါ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၅/ဂ၂ အရ မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ကုသရေးဌာနများသို့ သွားရောက် သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှု ခံယူရမည် ဟူသောအချက်ကိုမလိုက်နာရုံမျှဖြင့်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးရံဖန်ရံခါသုံးစွဲသူများကို အရေးယူရန်မဟုတ်ပဲ၊ တာဝန်ခံ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာ ရန် ပျက်ကွက်မှသာ အရေးယူရန်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ ၂၉-၃-ဂ၅ နေ့စွဲဖြင့် ထုတ်ပြန်ကြေငြာ ခဲ့သော အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁/ဂ၅ အရ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန ၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၅/ဂ၂ ၏ အပိုဒ် ၃ ကို အစားထိုးပြင်ဆင် ခဲ့သည်။ ယင်းပြင်ဆင်ချက်အရ အပိုဒ် ၃(က)တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေးကုသရေးဌာနများသို့ သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှု ခံယူရန် ပျက်ကွက်သည့် မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ စွဲသုံးသူများသည် လည်းကောင်း၊အပိုဒ်, ၃(ခ)တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း တာဝန်ခံဆရာဝန် ၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်သူများသည်လည်းကောင်း ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄(ဃ)အရ အရေးယူခြင်း ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲသူများသည် ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနက အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁/ဂ၅ ထုတ်ပြန်သည့် ၂၉-၃-ဂ၅ ရက်နေ့နှင့် ထိုနေ့နောက်ပိုင်းတွင်၊ သက်ဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်ရေးနှင့် ဆေးကုသ ရေး ဌာနများသို့ သတင်းပို့၍ ဆေးကုသမှုခံယူရန် ပျက်ကွက်လျှင်၊ သို့တည်း မဟုတ် တာဝန်ခံ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက် လျှင် ၁၉၂၄ခုနှစ်၊မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေးဝါးများဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄(ဃ)အရအရေးယူအပြစ်ပေးခြင်းခံရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မတိုင်မီက မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲသူများကိုမူ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အရေး ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားသူ သူရအောင်နှင့် စင်လျှင်း၍ အမှုဖြစ်ပွားခဲ့သည့် နေ့မှာ ၂၃-၁၁-ဂ၄ နေ့ဖြစ်ပြီး ၂၆-၁၁-ဂ၄ နေ့တွင် သူရအောင်အား ဆရာဝန်ကြီးက စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည့်အခါ မူးယစ်ဆေးဝါး ရံဖန်ရံခါ သုံးစွဲသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ၂၉–၃–၀၅ နေ့တွင် တုတ်ပြန်ကြေငြာသည့် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန၏ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၁/၀၅ အရ သူရအောင်အပေါ် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(ဃ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး လျှောက်ထားသူ သူရအောင်အား ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(ဃ)အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သော ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လျက် သူရအောင်အား အမှုမှအပြီး အပြတ်လွှတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၈၅
မောင်သူရ
အောင်
နှင့်
မြည်ထောင်စု
ဆိုရှယ်လစ်
သမ္မတ
မြန်မာနိုင်ငံ
တော်

၁၉၇၅ ခုနှစ်

စတုတ္ထ သုံးလပတ်

(အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာလ)

တရားမမှုများ

F.3A

စီရင်ထုံးပြုသော မှုခင်းများ

တရားမမှုများ

			စာမျက်နှာ
ဦးကျော် ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်ဗီရုကျော်	....	....	၃၃
မဟိုတရားရုံး ရှေ့နေတစ်ဦးကိစ္စ	....	....	၈၁
ဒေါ်သန်းကြည် နှင့် ဒေါ်နှင်းအေး	....	....	၈၈

တရားမမှုများ

ဥပဒေများ—

၁။ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေ။

၂။ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီဥပဒေ။

၃။ ၁၉၆၀ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာဌားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ။

ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တစ်ဦး ကွယ်လွန်သောအခါ သေတမ်းစာမကျန်ရစ်လျှင် အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်ခြင်း—ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း မှားယွင်းကိုးကားမိရုံမျှဖြင့် အမွေမရသင့်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်—ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားသမီးတစ်ဦးသည်ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိဟု အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေတွင် တားမြစ်ထားခြင်း မရှိ—အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် ပူးတွဲအမွေဆိုင် တစ်ဦးအပေါ်အမွေ စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုလျှင် တိုက်ရိုက်စွဲဆိုနိုင်ခြင်း—အမွေပစ္စည်းတွင် မွေ့ဝေစုရခွင့်ရှိကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးရန် သာမန်အားဖြင့် စွဲဆိုရန်အကြောင်းမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်စီသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ သူကွယ်လွန်သောအခါ သေတမ်းစာကျန်ရစ်ကြောင်း အထောက်အထား တစုံတရာမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်စီ၏ အမွေကို ဆက်ခံခြင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေအရအဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ အဲယူခံတရားပြိုင်၏အဆိုလွှာအပိုဒ် ၈ တွင်မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေရထိုက်ကြောင်း အဆိုပြုထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကွယ်လွန်သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သဖြင့် သူ၏အမွေကို ဆက်ခံသည့် ကိစ္စမှာ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် အဲယူခံ တရားပြိုင်သည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း မှားယွင်းကိုးကားမိရုံမျှဖြင့် အမွေမရသင့်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ဗီရာကျော်သည် ကွယ်လွန်သူ၏ သမီးအရင်းဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ အယူခံတရားလိုတို့၏

ရှေ့နေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဗီရာကျော်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင် အမွေရှင်၏ အမွေကို ရခွင့်ရှိသည်ဟု တိုင်းတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားသမီး တစ်ဦးသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိဟု အမွေ ဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေတွင် တားမြစ်ထားခြင်းမရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် ပူးတွဲအမွေဆိုင် တစ်ဦး အပေါ် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုလျှင် တိုက်ရိုက်စွဲဆိုနိုင်သည်။ အမွေ ပစ္စည်းတွင် အမွေဝေစုရခွင့်ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးရန် သာမန် အားဖြင့် စွဲဆိုရန်အကြောင်းမရှိချေ။

ဦးကျော်ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်ဗီရာကျော် ၇၇

သက်သေခံဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းရခြင်းရည်ရွယ်ချက်—အမှန်တရားကို ရှာဖွေ ရာ၌ လွယ်ကူစေရန်ဖြစ်ခြင်း—သက်သေများ အထိန်း အချုပ် မရှိ၊ အကန့်အသတ်မရှိ၊ မေးလိုရာမေးမြန်းခြင်းမရနိုင်၊ သက်သေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် ပုဒ်မ ၁၅၂ တို့တွင် ပိတ်ပင်ထားသော မေးခွန်း မျိုး တပါးသူ အား အရှက်ရစေ မည့် မေးခွန်းမျိုး ကိုမေးခြင်း—မကောင်းကျင့်မကောင်းကြံဖြင့် ပြုမူဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည့် (misconduct) ကို ကျူးလွန်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သက်သေတစ်ဦးအားပြန်လှန်မေးမြန်းရာတွင်သက်သေခံ ဥပဒေက အခွင့်အရေးများ ကျယ်ပြန့်စွာ ပေးထားကြောင်း၊ ဦးတင်ရီက လျှောက်ထားတင်ပြခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သတိချပ်ရန်မှာ သက်သေအား အထိန်းအချုပ်မရှိ၊ အကန့်အသတ်မရှိ၊ မေးလိုရာ မေးမြန်းခြင်း မပြု နိုင်ချေ။ မေးချင်တိုင်း မေးခွင့်ပြုခဲ့လျှင် အမှုနှင့် မသက်ဆိုင်သည့် အချက်အလက်များကို ထည့်သွင်းလာရန် အကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍ တရား ရုံးက အမှန်တရားကို ရှာဖွေသုံးသပ်ရာ၌ အနည်းနှင့်အများ အခက်အခဲ တွေ့ရမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။ သက်သေခံဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ရပ်မှာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေရာ၌ လွယ်ကူစေရန် ဖြစ်မေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရှေ့နေ တစ်ဦးသည် သက်သေခံ ဥပဒေနှင့် စာမှုက်နှာ
ကင်းကွာ၍ မရခေါ်။ ဝါရင့်ရှေ့နေ တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးတင်ရီ အနေဖြင့် အချင်းဖြစ် မေးခွန်းများမှာ အမှုနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် ပုဒ်မ ၁၅၂ တို့တွင် ပိတ်ပင်ထားသော မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းမေးမွန်းများ အမေးခံရသော မိန်းမသားတစ်ဦးအား လူကုံအလယ်တွင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်စေသည်ကိုလည်းကောင်း သိကောင်းသည်။ မမေးသင့် မမေးထိုက်သော၊ သက်သေခံဥပဒေက ပိတ်ပင်ထားသော၊ ထို့ပြင် တပါးသူအား အရှက်ရစေသော မေးခွန်းများကို မေးမြန်းခြင်းဖြင့် ဦးတင်ရီသည် မကောင်းကျိုးမကောင်းကြံဖြင့် ပြုမူဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် (misconduct) ကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေတစ်ဦးကိစ္စ ၈၁

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၂)(၃)(၄)နှင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅—တရားနိုင်သည် အိမ်အပ်ဝရမ်းကို တရားရှုံး၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အပေါ် အတည်ပြုပြီးနောက်မှ ထိုသူမှာ တရားရှုံးမဟုတ် အိမ်ငှားမဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုနိုင်ခွင့်မရှိတော့ခြင်း။

တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးသည် မြို့နယ်တရားရုံး၌ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ)အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုရာတွင် ကွယ်လွန်သူ တရားရှုံး ဦးစိန်အပေါ် အိမ်အပ်ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်။ အယူခံ တရားလို ဒေါ်သန်းကြည်သည် ဦးစိန်၏ အတူနေသမီးဖြစ်၍ ဒီကရီအတိုင်းလိုက်နာဖယ်ရှားပေးခဲ့သည်။နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်နှင်းအေးက အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ)အရ ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် ခံဝန်ချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ငြင်းဆန်သောကြောင့်၊ ဒေါ်သန်းကြည်က ဒေါ်နှင်းအေး အပေါ် အဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၂)(၃)(၄)အရ အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဒေါ်သန်း

ကြည်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုခဲ့သော်လည်း၊ ယင်း အမိန့်ကို စာမျက်နှာ
တိုင်းတရားရုံးက ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သန်းကြည်က တိုင်းတရားရုံး၏
အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးသည် တရားမကျင့်ထုံး အမိန့်
၂၁၊ နည်း ၃'၅ အရ တရားရုံး ဦးစိန်အေ၊ ထုတ်ဆင့်သည့် အိမ်အပ်
ဝရမ်းကို သူ၏သမီးဖြစ်၍ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ အယူခံတရားလို
ဒေါ်သန်းကြည်အပေါ် ချမှတ်အတည်ပြု၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ဖယ်ရှား
ထွက်ခွာစေခဲ့ပြီးနောက် ခံဝန်ချုပ်အရ ဥပစာကို ပြန်လည်ပေးအပ်
ရတော့မည့် ယခုအချိန်တွင်မှ ဒေါ်သန်းကြည်အား တရားရုံးမဟုတ်၊
အိမ်ငှားမဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေ။ ထိုသို့ ငြင်းဆိုခြင်းကို
သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားပေသည်။

ဒေါ်သန်းကြည် နှင့် ဒေါ်နှင်းအေး ၀၀

တရားမပထမအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဦးခင်ဇာမုံ၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးသန့်စင်နှင့်ဦးတင်အုန်း တို့ ပါဝင်သော မဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ရှေ့တွင်

ဦးကျော် ပါ (၂)
နှင့်
ဒေါ်ဝီရာကျော်*

†၁၉၇၅
အောက်တိုဘာလ
၁၅ ရက်

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦး ကွယ်လွန်သောအခါ သေတမ်းစာ မကျန်ရစ်လျှင် အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်ခြင်း— ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်းပြားယွင်းကိုးကားမိရုံမျှဖြင့် အမွေမရသင့်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုနိုင်— ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သားသမီးတစ်ဦးသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၏အမွေကိုဆက်ခံခွင့်မရှိဟု အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေတွင် တားမြစ်ခြင်းမရှိ— အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် ပူးတဲ့အမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုလျှင် တိုက်ရိုက်စွဲဆိုနိုင်ခြင်း— အငယ်ပစ္စည်းတွင် အမွေဝေစု ရခွင့်ရှိကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးရန် သာမန်အားဖြင့် စွဲဆိုရန် အကြောင်းမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်စီသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ သူကွယ်လွန်သောအခါ သေတမ်းစာ ကျန်ရစ်ကြောင်း အထောက်အထား တစုံတရာမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်စီ၏ အမွေကို ဆက်ခံခြင်းကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်၏ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၈ တွင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေရကိုက်ကြောင်း အဆိုပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကွယ်လွန်သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သဖြင့် သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံသည့်ကိစ္စမှာ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်သည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိကြောင်း မှားယွင်း ကိုးကားမိရုံမျှဖြင့် အမွေမရသင့်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

---

* ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ တရားမပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၁၄၃

† ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၆၂၅ တွင် ချမှတ်သော (၁၆-၂-၀၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းဘရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၇၅
ဦးကျော်
၀၁(၂)
နှင့်
ဒေါ်ဗီရာ
ကျော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အယူခံတရားပြိုင်ဒေါ်ဗီရာကျော်သည် ကွယ်လွန်သူ၏ သမီးအရင်းဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ အယူခံ တရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဗီရာကျော်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အမွေရှင်၏ အမွေကို ရခွင့်ရှိသည် ဟု တိုင်းတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်သားသမီးတစ်ဦးသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိဟု အမွေ ဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေတွင် တားမြစ်ထားခြင်း မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် ပူးတွဲအမွေဆိုင် တစ်ဦး အပေါ် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုလျှင် တိုက်ရိုက်စွဲဆိုနိုင်သည်။ အမွေပစ္စည်းတွင် အမွေဝေစုရခွင့်ရှိကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးရန် သာမန်အားဖြင့် စွဲဆိုရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးဘထွန်း၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆၂၅/၂၇(မဂ်လာတောင်ညွှန့်)တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ဗီရာကျော်နှင့် အမှုစွဲဆိုပြီးမှ ရုပ်သိမ်းသွားသော ဒေါ်ရီတာကျော်တို့က အယူခံတရားလို ဦးကျော်နှင့် ဒေါ်တင်မြတို့အပေါ် မိမိတို့နှစ်ဦးသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်စီ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းအရုပ်ရပ်တွင် ထက်ဝက်ဝေစု ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြှက်ဟ ကြေငြာပေးရန်နှင့် အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် တရားစွဲဆိုရာ၊ တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဘက်ကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် ဒေါ်စီ ကျန်ရစ်သောအမွေပစ္စည်းများ၏ ထက်ဝက်ကို ဒေါ်ဗီရာကျော် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သဖြင့် ဦးကျော်တို့က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးတွင် ဤတရားမပထမအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ဗီရာကျော်တို့က မိမိတို့သည် ဦးကျော်နှင့် ဒေါ်ကျိုစီကျော် (ခ) ဒေါ်စီတို့၏ သားသမီးများဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စီသည် ၁၅-၂-၂၄ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း၊ မရှေ့ မပြောင်း နိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် ရှေ့ပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းများ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျော်သည် တရားပြိုင် ဒေါ်တင်မြနှင့် ၂-၂-၂၆ နေ့တွင် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုကာ မိမိတို့သည် ကွယ်လွန်သူ ကျန်ရစ်သော

ပစ္စည်းအရပ်ရပ်တွင် ထက်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြှက်ဟကြေငြာပေးရန်နှင့် အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေရန် တရားစွဲဆိုလေသည်။

ဦးကျော်

ဦးကျော်တို့က ဒေါ်ရီတာကျော်သည် ဦးကျော်နှင့် ဒေါ်စီတို့၏ သမီး မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိထွေးဒေါ်စီ၏ အမွေကို တောင်းခံပိုင်ခွင့်မရှိ ကြောင်း၊ တရားလိုများသည် ဒေါ်စီ၏ အမွေကို မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လျှောက်တားစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ထုချေသည်။

ဦးကျော် ပါ(၂) နှင့် ဒေါ်ဖီရာ ကျော်

ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်စီသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ သူ ကွယ်လွန်သောအခါ သေတမ်းစာ ကျန်ရစ်ကြောင်း အထောက်အထား တစုံတရာမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်စီ၏ အမွေကို ဆက်ခံခြင်း ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေအရ အဆုံး အဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်၏ အဆိုလွှာ အပိုဒ် ၈ တွင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ အမွေရထိုက်ကြောင်း အဆိုပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကွယ်လွန်သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သဖြင့် သူ၏အမွေကို ဆက်ခံသည့်ကိစ္စမှာ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်သည် ကွယ်လွန်သူ၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိ ရလျှင် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိကြောင်း မှားယွင်းကိုးကားမိရုံမျှဖြင့် အမွေမရသင့်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြု နိုင်ပေ။

ဒေါ်ရီတာကျော်သည် အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် တရားလိုအဖြစ် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၃—၁၂—၇၉ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာကို တင်သွင်း၍ သူနှင့်ပတ်သက်သမျှအမှုကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် အမွေစားအမွေခံအားလုံး ပါဝင် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေစားအမွေခံ မစုံလင်လျှင် အမှုထပ်မံပွားများ လာမည်ဖြစ်၍ ဒေါ်ရီတာကျော်အနေဖြင့် မိမိသဘောဖြင့် အမှုမှန်တိုးတက် သွားခြင်းကို တိုင်းတရားရုံးကခွင့်ပြုခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း အကျယ်တဝင့် တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ အယူခံတရားလိုတို့၏ ချေလွှာအပိုဒ် ၈ တွင် ဒေါ်ရီတာကျော်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် မိထွေးဖြစ်သော ဒေါ်စီ၏ အမွေကို တောင်းခံခွင့်မရှိဟု အတည့်အလင်း ငြင်းဆိုထားသည်ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူ၏ အပေစား အမွေခံ မဟုတ်သော ဒေါ်ရီတာကျော်သည် အမွေမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ဖီရာကျော်သည် ကွယ်လွန်သူ၏ သမီးအရင်း ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖီရာကျော်သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အမွေရှင်၏ အမွေကို

၁၉၇၅
ဦးကျော်
ပါ(၂)
နှင့်
ဒေါ်ဗီရာ
ကျော်

ရခွင့်ရှိသည် ဟု တိုင်းတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်ထားသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သားသမီးတစ်ဦးသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိ ဟု အမွေဆက်ခံခြင်း အက်ဥပဒေတွင် တားမြစ်ထားခြင်း မရှိချေ။

ဒေါ်စိုးကွယ်လွန်သောအခါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးကျော်နှင့် သမီးဒေါ်ဗီရာကျော်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၃(က)နှင့် ပုဒ်မ ၃၃ အရ ဦးကျော်သည် ဒေါ်စိုး၏ အမွေ ၃ပုံ၁ပုံကို ဆက်ခံ၍ ကျန် ၃ ပုံ ၂ ပုံကို သမီးဒေါ်ဗီရာကျော်က ရရှိမည် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ဗီရာကျော်သည် မြန်မာဇလေထုံးတမ်းဥပဒေကို ကိုးကား၍ အမွေတဝက်ကိုသာ တောင်းဆိုခဲ့သည်။အမွေ ၃ပုံ ၂ပုံ ရခွင့်ရှိကြောင်း တန်ပြန်အယူခံလွှာ ဖြစ်စေ၊ တန်ပြန် ကန့်ကွက်လွှာဖြစ်စေ တင်သွင်းခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် တရားမကြီးမှုတွင် ချမှတ်ထားသည့် ၂ပုံ ၁ပုံ ထက် ပိုမိုရခွင့်မရှိတော့ချေ။

ဤ စီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ မှတ်ချက် ပြုလိုသည့် အချက်မှာ ဒေါ်ဗီရာကျော်နှင့် ဒေါ်ရီတာကျော်တို့က ကွယ်လွန်သူ၏ပစ္စည်းအရပ်ရပ်တွင် ထက်ဝက်ဝေစု ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ မြှက်ဟကြေငြာပေးစေရန် တောင်းဆိုထားသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် ယင်း တောင်းဆိုချက်ကို ခွင့်ပြုသည် ခွင့်မပြုသည်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာအဆုံးအဖြတ် ပေးထားခြင်း မရှိချေ။ အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် ပူးတွဲအမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုလျှင် တိုက်ရိုက်စွဲဆိုနိုင်သည်။ အမွေပစ္စည်းတွင် အမွေဝေစု ရခွင့်ရှိကြောင်း မြှက်ဟ ကြေငြာပေးရန် သာမန်အားဖြင့် စွဲဆိုရန်အကြောင်းမရှိချေ။ အမှုတွင် ဒေါ်ဗီရာကျော်သည် အမွေစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု တိုက်ရိုက်မစွဲဆိုနိုင်ရန် အတားအဆီး တစုံတရာရှိကြောင်း အဆိုပြုထားခြင်းမရှိသဖြင့် မြှက်ဟဒီဂရီရလိုကြောင်း စွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၁၀၀/–သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဦးသန့်စင်၊အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးတင်အောင်နှင့် ဦးထွန်းရှိန်တို့ ပါဝင်သော ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၈၅
အောက်တိုဘာလ
၂၁ ရက်

ဗဟိုတရားရုံး ရှေနေတစ်ဦး၏ကိစ္စ *

သက်သေခံဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းရခြင်းရည်ရွယ်ချက်—အမှန်တရားကို ရှာဖွေရာ၌ လွယ်ကူစေရန်ဖြစ်ခြင်း—သက်သေများအထိန်းအချုပ်မရှိ၊ အကန့်အသတ်မရှိ၊ မေးလိုရာမေးမြန်းခြင်းမရနိုင်—သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် ပုဒ်မ ၁၅၂ တို့တွင် ပိတ်ပင်ထားသော မေးခွန်းမျိုး၊ တပါးသူအား အရှက်ရစေမည့် မေးခွန်းမျိုးကို မေးခြင်း—မကောင်းကျင့် မကောင်းကြံဖြင့် ပြုမူဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများ ကောင်စီဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၁)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် (misconduct) ကို ကျူးလွန်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သက်သေတစ်ဦးအား ပြန်လှန်မေးမြန်းရာတွင် သက်သေခံဥပဒေက အခွင့်အရေးများ ကျယ်ပြန့်စွာပေးထားကြောင်း ဦးတင်ရီက လျှောက်ထားတင်ပြခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သတိချပ်ရန်မှာ သက်သေအား အထိန်းအချုပ်မရှိ၊ အကန့်အသတ်မရှိ မေးလိုရာ မေးမြန်းခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ မေးချင်တိုင်း မေးခွင့်ပြုခဲ့လျှင် အမှုနှင့်မသက်ဆိုင်သည့် အချက်အလက်များကို ထည့်သွင်းလာရန် အကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍ တရားရုံးက အမှန်တရားကို ရှာဖွေသုံးသပ်ရာ၌ အနည်းနှင့်အများ အခက်အခဲတွေ့ရမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။သက်သေခံဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ရပ်မှာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေရာ၌ လွယ်ကူစေရန် ဖြစ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ရှေ့နေတစ်ဦးသည် သက်သေခံဥပဒေနှင့် ကင်းကွာ၍မရချေ။ ဝါရင့်ရှေနေတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးတင်ရီအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မေးခွန်းများမှာ အမှုနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် ပုဒ်မ၁၅၂ တို့တွင် ပိတ်ပင်ထားသော မေးခွန်းမျိုး ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ယင်းမေးခွန်းများ အမေးခံရသော မိန်းမသားတစ်ဦးအား လူဘုံအလယ်တွင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်စေသည်ကို လည်းကောင်း

---

* ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၂၉။

† ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ အရေးယူပေးရန် လျှောက်ထားမှု။

သိကောင်းသည်။ မမေးသင့်မမေးထိုက်သော၊ သက်သေခံဥပဒေက ပိတ်ပင်ထားသော၊ ထို့ပြင် တပါးသူအား အရှက်ရစေသော မေးခွန်းများကို မေးမြန်းခြင်းဖြင့် ဦးတင်ရီသည် မကောင်းကျင့်မကောင်းကြံဖြင့် ပြုမူဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သော့ကြောင့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် (misconduct) ကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ရုံးတော်သဟာယ — ဦးကြည်ဝင်း၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဗဟိုဥပဒေရုံး

ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများ ကောင်စီ ကိုယ်စား — ဦးကိုယု၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် — ဦးတင်ရီ၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ (ကိုယ်တိုင်)

သက်နှံးကျန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၄၅၅/၃၉ တွင် မခင်ဆွေသန်းက မောင်စိုးစိုးအောင်သည် မိမိ၏ ကာမကို လိမ်လည် ရယူခဲ့ပါသည်ဟု စွပ်စွဲလျက်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ မောင်စိုးစိုးအောင်အပေါ် အရေးယူပေးရန် တိုင်လျှောက်စွဲဆိုခဲ့ရာ၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်ရီသည် တရားခံ မောင်စိုးစိုးအောင်၏ အကျိုးဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ယင်းအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ တိုင်လျှောက်သူ မခင်ဆွေသန်းနှင့် သက်သေမိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မေသိန်းဆွေတို့အား စစ်ဆေးရာတွင် ဦးတင်ရီက အောက်ပါမေးခွန်းများကို မေးမြန်းခဲ့သည်။

မခင်ဆွေသန်းအား "မင်းအဖေနှင့် အမေတို့သည် မင်းတို့အိမ် ဧည့်ခန်းတွင် ကာမစပ်ယှက်တာ မြင်ဘူးသလား" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

ဒေါ်မေသိန်းဆွေအား "ဦးညီညီသန့် နှင့် အိမ်ထောင်မကျမီ ကာမစပ်ယှက်မှုရှိခဲ့ဘူးပါသလား၊ ဦးညီညီသန့်နှင့် လက်ထပ်သည့်ညက ကာမစပ်ယှက်မှုရှိပါသလား၊ ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ထိုညက စပ်ယှက်မှုရှိသလဲ" ဟူ၍ လည်းကောင်း မေးမြန်းခဲ့သည်။

ဖော်ပြပါ မဖွယ်ရာသည့် မေးခွန်းများကို လူဘုံအလယ်တွင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်စေရန် မေးမြန်းခဲ့သည်ဟု အကြောင်းပြကာ ဦးတင်ရီအပေါ် အရေးယူပေးရန် ဒေါ်မေသိန်းဆွေက ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားခဲ့ရာ ယင်းတိုင်ကြားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ (၂) အရ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများကောင်စီအဖွဲ့ဝင် (၃)ဦးပါဝင်သော ခုံအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်း

လျက် နည်းလမ်းတကျ စုံစမ်းစစ်ဆေး အစီရင်ခံစေခဲ့သည်။ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများကောင်စီခုံရုံး၏ အစီရင်ခံစာနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟိုတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့သို့ တင်ပြဆောင်ရွက်ရန် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ (၃ / ၉၄) အစည်းအဝေးတွင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သဖြင့် ဤအမှုကို ဖွင့်လှစ်အရေးယူခဲ့သည်။

ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများကောင်စီ ခုံရုံးက အစီရင်ခံစာတွင် "အဆိုပါမေးခွန်းများသည် ဖော်ပြပါအမှုနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ဆက်စပ်၍လည်း မရသော မေးခွန်းများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤမေးခွန်းများကြောင့် တိုင်တန်းသူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို များစွာ ထိခိုက်ပြီး အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်ရကြောင်း တွေ့ရသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းခြင်းရာ အချက်အလက်များကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပါက တိုင်တန်းခံရသူ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေကြီး ဦးတင်ရီသည် အထက်ဖော်ပြပါ မေးခွန်းများကို သဘောရိုးဖြင့် မိမိ၏ ရှေ့နေတာဝန်ဝတ္တရားအလျောက် မေးမြန်းခဲ့သည်ဟု ယူဆရန် ခဲယဉ်းကြောင်းတွေ့ရသည်" ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်လျက် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင်ရီအပေါ် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၁) အရ လိုအပ်သလို ဆက်လက်အရေးယူသင့်ကြောင်း တင်ပြအစီရင်ခံသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးတင်ရီက အချင်းဖြစ် မေးခွန်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မေးမြန်းသူ မိမိအပေါ် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၁) အရ အရေးယူ အပြစ်မပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြရာတွင် မိမိမေးမြန်းသည့် မေးခွန်းများသည် သက်သေအား ပို့ရာတွင် ဝေးလံလွန်းသည် (far fetched) သို့မဟုတ် လိုရင်းကို ရောက်ရန် အလွန်းဝေးလွန်းသည် (far reaching) ဟု ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ကာမစပ်ယှက်ပါသည် ကိုယ်ဝန်ရရှိပါသည်ဟု သမီးကစွဲသောအမှုတွင် သမီး၏သက်သေ မိခင်အား ကာမစပ်ယှက်ခြင်းနှင့် ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်းဆိုင်ရာ ပြန်လှန်မေးခွန်းများ မေးမြန်းခြင်းသည် သမီး၏ စွပ်စွဲချက်မမှန်ကြောင်း ထင်ရှားစေရန် မိခင်၏ ထွက်ချက်ဖြင့် သာဓကယုတ္တိထုတ်ယူခြင်းသာဖြစ်၍ မေးသူရှေ့နေတွင် လုပ်ငန်းခွင်ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှု (misconduct) ကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြန်လှန်မေးခွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သက်သေခံ ဥပဒေတွင် အခွင့်အရေးများ ကျယ်ပြန့်စွာ ပေးထားကြောင်း၊မိမိမေးမြန်းသည့်မေးခွန်းများသည် သက်သေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ (၂) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ အမှုနှင့်စပ်ဆိုင်သော မေးခွန်းများဟု ယူဆကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မေးခွန်းများကို မေးသဖြင့် မိမိတွင် အပြစ်မရှိကြောင်း၊ (misconduct) မဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့နေအကျင့်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ရာမရောက်၊ ရှေ့နေတာဝန်ကျေသည့်သဘောပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ မမေးသင့်သည့်မေးခွန်းကိုမေး၍ ရှေ့နေ

၁၉၈၅ ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေတစ်ဦး ကိစ္စ

အကျင့်သိက္ခာဖောက်ဖျက်မှုကျူးလွန်သည်ဟု မည်သည့်ဥပဒေတွင်မျှ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၁) တွင် ဖော်ပြထားသည့် အကျင့်သိက္ခာ ပျက်ပြားခြင်း (misconduct) ဟူသော ဝေါဟာရ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ယင်းဥပဒေတွင် ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြထားခြင်းမရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေများ ကောင်စီ ကိုယ်စား လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သူ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးကိုယုက တင်ပြလျှောက်ထားရာတွင်၊ အချင်းဖြစ်မေးခွန်းများမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ အရ စွဲဆိုမှုနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်သည့်ပြင်၊ ဖရှုဆ်ဝါစာစကားပါရှိသဖြင့် ယင်းမေးခွန်းများကို ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာအမျိုးသမီးသက်သေတစ်ဦးအား လူဘုံအလယ်တွင် အရှက်တကဲ့ အကျိုးနည်း၍ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်အောင် မေးမြန်းခဲ့သည့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေဦးတင်ရှိသည် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီဥပဒေပုဒ်မ ၁၀(၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် (Misconduct) အကျင့်သိက္ခာ ဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း၊ ဦးတင်ရီ၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်သည် အရေးယူဟန့်တားသင့်သည့် လုပ်ရပ်ဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံဝါနုသေးသော တက်သစ်ရှေ့နေများ အတွက် "အတုမြင်အတတ်သင်" မဖြစ်သင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေများကောင်စီခုံရုံး၏ အစီရင်ခံစာကို ထောက်ခံတင်ပြသည်။

ရုံးတော်၏ ဝဟာယအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဗဟိုဥပဒေရုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကြည်ဝင်းကလျှောက်လဲတင်ပြရာတွင် ဦးတင်ရီက အချင်းဖြစ်မေးခွန်းများကို မမေးမြန်းခဲ့ပါဟု မငြင်းဆိုကြောင်း၊ ဦးတင်ရီ မေးမြန်းခဲ့သည့် အချင်းဖြစ်မေးခွန်းများသည် အမှုတွင် အငြင်းပွားသည့် အကြောင်းအရာနှင့်အလှမ်းကွာဝေးပြီး မဖွယ်ရာဇသာ၊အသရေယုတ်စေသော မေးခွန်းမျိုးဖြစ်၍ အမှုစစ်သည့်ရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့ကပင် ဟန့်တားပိတ်ပင်ခဲ့ရသဖြင့် ထိုက်သင့်သည့်အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပါရန် လျှောက်ထားတင်ပြသည်။

မခင်ဆွေသန်း စွဲဆိုသောအမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ပြဿနာမှာ မောင်စိုးစိုးအောင်သည် မခင်ဆွေသန်းအား ထိမ်းမြားပါမည်ဟူ၍ အယုံသွင်းကာ ကာမရယူခဲ့ပြီးနောက် လက်ထပ်ရန်ငြင်းဆိုခြင်း ဟုတ် မဟုတ်ဖြစ်သည်။ ဦးတင်ရီမေးသောမေးခွန်းများသည် ယင်းပြဿနာနှင့် တနည်းနည်းဖြင့် ဆက်နွယ်ခြင်းရှိမရှိ၊တရားခံ၏ ရှေ့နေတစ်ဦးအနေဖြင့် မေးသင့်မေးထိုက်သောမေးခွန်းများ ဟုတ် မဟုတ် စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

ဦးတင်ရီက ဒေါ်မေသိန်းဆွေအား မေးမြန်းသော မေးခွန်းများသည် မခင်ဆွေသန်း စွဲဆိုသောအမှု၌ အငြင်းထွက်အကြောင်းခြင်းရာ၊ သို့မဟုတ်

စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာ မဟုတ်သည်မှာ ပေါ်လွင်သည့်အပြင် ဦးတင်ရီကလည်း ထိုအချက်ကို ငြင်းကွယ်ခြင်းမပြု၊ သို့ရာတွင် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁(၂)အရ အမှုနှင့်စပ်ဆိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။ ယင်းပုဒ်မ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်—

"အခြားနည်းဖြင့် မစပ်ဆိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာများသည် စပ်ဆိုင်သည်မှာ၊

(၂) ရင်းတို့ချည်း သက်သက်ဖြစ်စေ၊ အခြားအကြောင်းအရာနှင့် ဆက်စပ်၍ဖြစ်စေ၊ အငြင်းထွက် အကြောင်းခြင်းရာ သို့မဟုတ် စပ်ဆိုင်သော အကြောင်းခြင်းရာ ရှိသည်မရှိသည်ကို ယုံကြည်ရန် ယုတ္တိကောင်းစွာရှိလျှင် သို့မဟုတ် ယုတ္တိမရှိလျှင်"

ဒေါ်မေသိန်းဆွေတို့ လင်မယား ပေါင်းသင်းသည့်ကိစ္စနှင့် အချင်းဖြစ်ကိစ္စမှာ သီးခြားကိစ္စရပ်များ ဖြစ်ပေရာ ဒေါ်မေသိန်းဆွေအား မေးသည့်မေးခွန်းများ၏ အဖြေတို့သည် မခင်ဆွေသန်း၏ စွပ်စွဲချက်များအပေါ် တစုံတရာ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိနိုင်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်မေးခွန်းများသည်သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁(၂)အရ သက်သေခံဝင်သည်ဆိုသောအချက်ကို လက်ခံနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။ ထို့ပြင် မခင်ဆွေသန်း၏ စွပ်စွဲချက်မမှန်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေရန် ရည်ရွယ်မေးရပါသည်ဆိုသော ဖြေရှင်းချက်ကို လက်ခံနိုင်ရန် အကြောင်းလည်းမမြင်ချေ။ သီးခြားဖြစ်ရပ်နှစ်ခုကိုယှဉ်၍ သာဓက ထုတ်ယူရန်ဖြစ်ကြောင်း ဦးတင်ရီက အကြောင်းပြသော်လည်း မည်သို့သာဓက ထုတ်ယူနိုင်သည်ကိုကား လက်ခံနိုင်လောက်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်ခြင်းမရှိချေ။ ဤအခြေအနေတွင် ရရာအကြောင်းကိုရှာ၍ တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ ကောက်ယူရပေမည်။

မခင်ဆွေသန်း စွပ်စွဲသောအမှုသည် မုဒိမ်းမှုမဟုတ်ချေ။ ကာမမှုနှင့်စပ်ဆိုင်သည့် ကိစ္စကို အသေးစိတ်စိစစ်ရမည့် အမှုမျိုးလည်းမဟုတ်သည်ကိုသတိချပ်ရန်လိုပေသည်။သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်မေသိန်းဆွေအား မေးမြန်းသော မေးခွန်းများမှာ အမှုနှင့် စပ်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မဟုတ်ချေ။

သက်သေတစ်ဦးအား ပြန်လှန်မေးမြန်းရာတွင် သက်သေခံဥပဒေက အခွင့်အရေးများ ကျယ်ပြန့်စွာပေးထားကြောင်း ဦးတင်ရီက လျှောက်ထားတင်ပြခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သတိချပ်ရန်မှာ သက်သေအား အထိန်းအချုပ်မရှိ၊ အကန့်အသတ်မရှိ မေးလိုရာမေးမြန်းခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ မေးချင်တိုင်း မေးခွင့်ပြုခဲ့လျှင် အမှုနှင့် မသက်ဆိုင်သည့် အချက်အလက်များကို ထည့်သွင်းလာရန် အကြောင်းရှိသည်ဖြစ်၍ တရားရုံးက အမှန်တရားကို ရှာဖွေသုံးသပ်

၁၉၇၅
ဗဟိုတရားရုံး
ရှေနေတစ်ဦး
ကိုစွ

ရာဌ် အနည်းနှင့် အများ အခက်အခဲ တွေ့ရမည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ သက်သေခံဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ရပ်မှာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေရာဌ် လွယ်ကူစေရန် ဖြစ်ပေသည်။

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် ၁၅၂ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်—

> "ပုဒ်မ ၁၅၁။ မဖွယ်ရာသည် သို့မဟုတ် အသရေယုတ်စေသည်ဟု တရားရုံးကယူဆသော မေးခွန်းများကို သို့မဟုတ် စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းများကို တရားရုံး၏ရှေ့မှောက်ရှိ ပြဿနာများနှင့် အနည်းငယ် သက်ဆိုင်သော်လည်း အငြင်းထွက် အကြောင်းခြင်းရာ များ နှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မဟုတ်လျှင်၊ သို့မဟုတ်အငြင်းထွက်အကြောင်းခြင်းရာ များ ရှိ မရှိ ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် လိုအပ်သောအကြောင်းခြင်းရာများ မဟုတ်လျှင် ၎င်းမေးခွန်းများကို သို့မဟုတ်စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းများကို မေးမြန်းခြင်းမပြုရ။
>
> ပုဒ်မ ၁၅၂။ စော်ကားရန် သို့မဟုတ် စိတ်ပြုံ့ငြင်စေရန် ရည်ရွယ်သည်ဟု ထင်မြင်ရသော မေးခွန်းကိုဖြစ်စေ၊ သင့်လျော်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းမဲ့ မခံချင်စေမည်ဟု တရားရုံးက ထင်မြင်သော မေးခွန်းကိုဖြစ်စေ၊ တရားမှုံးက တားမြစ်ရမည်။"

သက်သေတစ်ဦးအား ပြန်လှန်မေးမြန်းရာဌ် မေးချင်သလို မေးမြန်းခွင့် မရှိကြောင်း ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များက အထင်အရှား ညွှန်ပြလျက်ရှိပေသည်။ ဦးတင်ရီက မိမိသည် ဒေါ်မေယိန်းဆွေ့အား အချင်းဖြစ် ကေးခွန်းများကို မေးမြန်းခြင်းဖြင့် (misconduct) မဖြစ်ကြောင်းတင်ပြ လျှောက်ထားသည်။ ဒေါက်တာဘဟန် ပြုစုသော အင်္ဂလိပ် မြန်မာ အဘိဓါန်တွင် (misconduct) ကို "အကျင့် ဖေါက်ပြန်ခြင်း၊ အကျင့် ဖေါက်ဖျက်မှု၊ ဖေါက်လဲ ဖေါက်ပြန်မှု၊ ဖေါက်လဲဖေါက်ပြန်ပြုခြင်း၊ အလွဲမကောင်းသော အကျင့်အကြံအမူအရာ အပြုအမူ၊မကောင်းကျင့်မကောင်းကြံ" ဟူ၍ ဘာသာ ပြန်ထားသည်။

ရှေ့နေတစ်ဦးသည်သက်သေခံဥပဒေနှင့် ကင်းကွာ၍မရချေ။ ဝါရင့်ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သူဦးတင်ရီအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မေးခွန်းများမှာ အမှုနှင့်သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိသည့်အပြင်သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် ပုဒ်မ ၁၅၂ တို့တွင် ပိတ်ပင်ထားသော မေးခွန်းမျိုးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းမေးခွန်းများ အဓမ်းခံရသော မိန်းမသားတစ်ဦးအားလူကုံအလယ်တွင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်စေသည်ကို လည်းကောင်း သိကောင်းသည်။ မမေးသင့်

မမေးထိုက်သော၊ သက်ဦးဆံပိုပေးကာ ပိတ်ပင်ထားသော၊ ထို့ပြင် တပါး သူအား အရှက်ရစေသော မေးခွန်းများကို မေးမြန်းခြင်းဖြင့် ဦးတင်ရီသည် မကောင်းကျင့်ကျင့် မှင်ကောင်းကြံဖြင့်, ပြုမူဆောင်ရွက်ရာ ရောက်သောကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေမျာကောင်စီ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် (misconduct) ကို ကျူးလွန်ရာရောက်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။

ဗဟိုတရားရုံး ရှေ့နေမျာကောင်စီခုံရုံးက အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်သည်—

"ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်ရီသည် အမျိုးသမီးသက်သေတစ်ဦးအား လူတုံအလယ်၌ အရှက်တကွဲ ဖြစ်စေလိုသော သဘောဖြင့် မိမိ၏အမှုသည်အကြိုက် မေးမြန်းခဲ့သည်။ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေမျာ၏ အခွင့်အရေးကို မတရားအလွဲသုံးစားပြုလုပ်ရာရောက်သည်။ စောင့်ထိန်းအပ်ပြုပြုသည့်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းခြင်းမပြုရှိသာမက ရှေ့နေလော်ကဲတစ်ခု၏ လိုးဇ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိုးသိမ်ဖျိုးယှင်ရောက်ရာ ပြုရာရောက်သည်။"

ကျွန်ုပ်တို့ ဗဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ကလည်း၊ ဤခုံရုံးနည်းတူ သဘောရရှိသည်။ အဖန့ဉ် သမီး၊ မောင်နှင့် နှမတို့ ကြားသင့် နာသင့်သည်မဟုတ်သော ကိစ္စရပ်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြုမူဆောင်ရွက်ကြရသည့် တရားရုံးရှေ့တွင် သက်သေတစ်ဦးအား မဆီမဆိုင် မေးမြန်းခြင်းဖြင့် မွန်မြတ်သောအသက်မွေးမှုအဖြစ် အများလက်ခံထားသော လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတွင် ပါဝင်သော ရှေ့နေတစ်ဦးအနေဖြင့် စောင့်ထိန်းရမည့် ကျင့်ဝတ်ကို ဦးတင်ရီဖောက်ဖျက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ကောက်ယူသည်။

အထက်ပါအကြောင်းတို့ကို ထောက်ရှု၍၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ ဦးတင်ရီသည် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာ ဖေါက်ဖျက် ကျူးလွန်ခဲ့သည့်အတွက်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေမျာကောင်စီ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ (၁) အရ ဤအမိန့်ချမှတ်သည့် နေ့မှ (၂) နှစ်အတွင်း ၎င်း၏ ရှေ့နေလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

တရားမအင်ထွေထွေအယူခံမှု

ဥက္ကဋ္ဌအမြစ် ဗိုလ်ချုပ်ခင်မောင်ဇော်ကျော်၊ အမှုဝင်များအမြစ် ဦးဝင်းမောင်နှင့် ဦးဘမော်တို့ပါဝင်သော မဟိုတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင်

†၁၉၀၅
ဒီဇင်ဘာလ
၂ ရက်

ဒေါ်သန်းကြည်
နှင့်
ဒေါ်နှင်းအေး *

၁၉၆၀ပြည်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနေရမ်းခကြီးကြေးပိုရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၂)(၃)(၄)နှင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅–တရားနိုင်သည့် အိမ်အပ်ဝရမ်းကို တရားရှုံး၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အပေါ် အတည်ပြုပြီး နောက်မှ ထိုသူမှာ တရားရှုံးမဟုတ် အိမ်ငှားမဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုနိုင်ခွင့်မရှိတော့ခြင်း။

တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးသည် မြို့နယ်တရားရုံး၌ ၁၉၆၀ ပြည်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနေရမ်းခကြီးကြေပိုရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုရာတွင် ကွယ်လွန်သူတရားရှုံး ဦးစိန်အပေါ် အိမ်အပ်ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်သန်းကြည်သည် ဦးစိန်၏ အတူနေသမီး ဖြစ်၍ ဒီကရီအတိုင်း လိုက်နာဖယ်ရှား ပေးခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်နှင်းအေးက ဤဆိုပါဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် ခံဝန်ချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ငြင်းဆန်သောကြောင့်၊ ဒေါ်သန်းကြည်က ဒေါ်နှင်းအေးအပေါ် အဆိုပါ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၂) (၃) (၄) အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပေးရန် မြို့နယ် တရားရုံးတွင် လျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ် တရားရုံးက ဒေါ်သန်းကြည်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုခဲ့သော်လည်း၊ ယင်းအမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်သန်းကြည်က တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးသည် တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ တရားရှုံးဦးစိန်အပေါ် ထုတ်ဆင့်သည့် အိမ်အပ်ဝရမ်းကို

---

* ၁၉၀၅ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ် ၄၊

† ၁၉၀၄ ခုနှစ်၊ တရားမအသေးအမွှမှု အမှတ် ၁၉၇ (မင်္ဂလာတောင်ညွှန့်) တွင် ချမှတ်သော (၃–၁၀–၀၄) နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

သူ၏ သမီးဖြစ်၍ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ဒေါ်သန်းကြည်အပေါ် ချမှတ်အတည်ပြု၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ဖယ်ရှားထွက်ခွာစေခဲ့ပြီးနောက်၊ ခံဝန်ချုပ်အရ ဥပစာကို ပြန်လည် ပေးအပ်ရတော့မည့် ယခုအခါနိုင်တင်မှ၊ ဒေါ်သန်းကြည်အား တရားရှုံးမဟုတ်၊ အိမ်ငှားမဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေ။ ထိုသို့ ငြင်းဆိုခြင်းကို သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၅ အရ တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးထန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် — ဒေါ်ခင်လေး၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးက ကွယ်လွန်သူ တရားရှုံး ဦးစိန်အမည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေမမိန်ခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဇ)အရ ဒီကရီအတည်ပြုပေးရန် မဂ်လာဒေတာင်ညွှန့်မြို့နယ်တရားရုံး၊ တရားမစာရင်းမှတ်တမ်း ၃၃/ဂ၃ အရ ဆောင်ရွက်ရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက တရားရှုံး ဦးစိန်အမည်ပေါ် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမှတ် ၅၂၊နည်း ၃၅ အရ အိမ်အုပ်ခရမ်း ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်သန်းကြည်က ကွယ်လွန်သူ တရားရှုံး ဦးစိန်၏ အတူနေသမီးဖြစ်၍ ဒီကရီအတိုင်း လိုက်နာဖယ်ရှားပေးရန် တာဝန်ရှိသည့် အားလျော်စွာ၊ ၁၂-၄-၀၀ ရက်နေ့တွင် အချင်းဖြစ်အိမ်မှ ထွက်ခွာ၍ တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးလို လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ထိုရက်မတိုင်မီ ၁-၃-၈၀ ရက်နေ့တွင် တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးက အခြားဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဇ)အရ လိုအပ်သည့် ခံဝန်ကို မြို့နယ်တရားရုံး၌ ချုပ်ခိုလိုရာ၊ အဆိုပါခံဝန်ချုပ်တွင် တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးက အချင်းဖြစ် ဥပစာကို တရားရှုံးများ ပြေဝင်းလွှင်ထွက်ခွာသည့်နေ့မှ ၉ လအတွင်း ပြီးစီးအောင် ဖြူပြင်မည့်အကြောင်း၊ ဖြူပြင်ပြီးသည့်အခါ ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးရသော အိမ်ငှားက ပြန်လည်ရယူလိုက ဥပစာကို ပြန်လည်ပေးအပ်မည့်အကြောင်းနှင့်၊ ထိုခံဝန်ကို ဖေဖော်ဝါရီ ၁၆ ၀ ၀ ၀/—ကို အစီးရတက္ကသိုလ်အဖြစ် ပေးလျော်မည့်အကြောင်း ဖော်ပြပါရှိသည်။ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ပြီးစီး၍ အာဆိပ္ပါ ခံဝန်ချုပ်ပါအတိုင်း ပြန်လည်နေရာချထားပေးရန် ဒေါ်သန်းကြည်က တောင်းဆိုသောအခါ တရားနိုင် ဒေါ်နှင်းအေးက လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရန် ငြင်းဆန်လာသောကြောင့် ဒေါ်သန်းကြည်တ ဒေါ်နှင်းအေးအပေါ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေမမိန်ခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(ခ)(ဇ)အရ ဘဏ္ဍာရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် မဂ်လာဒေတာင်ညွှန့်မြို့နယ် တရားရုံး၊ တရားမ အတွဲတွေ့ဖွယ်အမှတ် ၇/ဂ၃ တွင် လျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဒေါ်သန်းကြည်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးစိန်၏ အတူနေ သမီးဖြစ်၍ မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနေမမိန်ခ

၁၉၇၅ ခေါ်သန်းကြည် နှင့် ရွှေနှင်းအေး

ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဆ)အရ အိမ်ငှားပင်ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကေဒိုက်ယူကာ ခေါ်သန်းကြည်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုခဲ့သော်လည်း၊ ယင်း အမိန့်ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ပယ်ဖျက်လိုက်သောကြောင့်၊ ခေါ်သန်းကြည်က မကျေနပ်၍ ဗဟိုတရားရုံးခုံ ဤအထွေထွေအယူခံကိုတင်သွင်းသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ခေါ်သန်းကြည်သည်း တရားရှုံး ဦးစိန်၏ သမီးသာဖြစ်၍ အိမ်ငှားမဟုတ်ကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ကာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အုပ်မိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလို၏ အကျိုးဆောင်က အယူခံတရားလို ခေါ်သန်းကြည်သည် ကွယ်လွန်သူ အိမ်ငှား ဦးစိန်၏ သမီးဖြစ်၍ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)အရ အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်းတင်ပြ၍၊ အယူခံ တရားပြိုင်၏ အကျိုးဆောင်ကလည်း ဦးစိန်သားလျှင် အိမ်ငှားဖြစ်၍ ခေါ်သန်းကြည်သည် အိမ်ငှားမဟုတ်ကြောင်းနှင့်၊ ဦးစိန် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကာလ စည်းကမ်းသတ်ရက် ၉၀ အတွင်း တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အိမ်ရှားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ခ)တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားရာ မူလအိမ်ငှား၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ပါဝင်ကြောင်း ဖော်ပြရသည်။ အယူခံ တရားထိုးခေါ်သန်းကြည် မှာလည်း ကွယ်လွန်သူ အိမ်ငှား ဦးစိန်၏ အစဉ်နေသမီးဖြစ်၍၊ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်ကြောင်းမှာလည်း အမှတ်ပြု ပေါ်ပေါက်သည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ နှင့် ၁၄ ဖြင့်ပြု ဖြဉ္ဇာန်းချက်မျှားအရဆိုလျှင်လည်း ကွယ်လွန်သူ တရားရှုံး၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အပေါ် ဒီကရီ အတည်ပြုရန် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၂ နည်း ၁ နှင့် ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်မျှားသည်ခဲ့ နည်း ၁၂ အရ တရားမဇာရီမှုမျှားနှင့် အကျိုးမဝင်ရောက်ကြောင့်၊ ကွယ်လွန်သူ တရားရှုံး ဦးစိန်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဇာရီမှုခ်ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက်၊ ကာလစည်းကမ်းသတ်ရက် ၉၀ အတွင်း လျှောက်ထားရန်ပင် လိုသည်မဟုတ်ပေ။ တရားနိုင်ခေါ်သန်းကြည်ခေါ်ဆိုထားခဲ့သည် ဇာရီမှုတ်ကျင့်ထုံး အမိန့် ၂၂ နည်း ၁၂ အရ တရားရှုံး ဦးစိန်အပေါ် ဒုတိယဆင့်ခေါ်သည့် အိမ်အပ်ဝရမ်(ကိုယ်)ဝှ၏သမီးဖြစ်၍ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ခေါ်သန်းကြည်အပေါ် ချမှတ်အာဏာပြု၍ အချင်းဖြစ် ဥပဓိဘဏ္ဍာ ဖယ်ရှားထုတ်ခွင့်ပြုနေကာ ခံဝန်ချုပ်အရှေ့ ဥပစာဒီကရီပြန်လည်ခြေမှုးအာမိုရ်ရှာဖွေမှုထုံးယခုအခါနိုင်ငံမှုခ်ခေါ်သန်းကြည်အားလ

တရားရှုံးမဟုတ်၊ အိမ်ငှားမဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပေ။ ထိုသို့ ငြင်းဆိုခြင်းကို သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ တားမြစ်ပိတ်ပင် တားပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မင်းလာတောင်ညွှန့်မြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်ကို အယူခံ တရားပြိုင်က ကျခံစေရမည်။ ရှေ့နေခကို ကျပ် ၅၀/—သတ်မှတ်သည်။

အထွေထွေကဏ္ဍ

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့မှ ထုတ်ပြန်သော

ညွှန်ကြားချက်များနှင့် ညွှန်ကြားစာများ

(၁၉၈၅ ခုနှစ်)

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂၅)။ ။ပြည်နယ်/တိုင်းတရား စီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ၊ မြို့နယ်ဘရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များက သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတန်းများတွင် လက်မှတ် ပြည့်စုံစွာ ရေးထိုးရန် ညွှန်ကြားချက်	၁
၂။	ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂၆)။ ။တရား စီရင်ရေ းအဖွဲ့ များက အမိန့်နှင့် စီရင်ချက်များကို နည်းလမ်းတကျ ရေး သားချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားချက်	၂
၃။	ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂၇)။ ။ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံး များတွင် ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ အား နည်းလမ်းတကျ ဖျက်သိမ်းရန် ညွှန်ကြားချက်	၈
၄။	ညွှန်ကြားချက် အမှတ် (၂၈)။ ။အကျဉ်း ထောင်များ သို့ ပေးပို့သည့် ထောင်ပို့ဝရမ်းများကို နည်းလမ်းတကျ ရေးသွင်းရန် ညွှန်ကြားချက်	၁၂
၅။	ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂၉)။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ တွင် ပြစ်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်းကျခံစေခြင်းကိစ္စ	၄၅
၆။	ပြစ်မှုနှင့် လျော်ညီစွာ ထိရောက် ဟန့်တားစေသည့် ပြစ်ဒဏ် များ ချမှတ်ရေးကိစ္စ	၄၉
၇။	သစ်မွှေးခိုးထုတ်သူများအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အခါ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားစေသည့်ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရန်ကိစ္စ	၁၃
၈။	အမှုတွဲများကို အမှုသည်များနှင့် အကျိုးဆောင်များက ကြည့်ရှုခြင်းကိစ္စ	၁၅
၉။	ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်၌ အမှုများ စီရင်ဆုံးဖြတ် ရာတွင် တည်ဆဲဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညွှန်ကြားချက်များနှင့် ညီညွတ်မှုနှင့်ကန်ပြီး အဂတိကင်းစွာ ဆောင်ရွက်ရေးကိစ္စ	၉၅

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ-မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

ညွှန်ကြားချက် အမှတ် (၂၅)

နေ့စွဲ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်။

ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ၊ မြို့နယ်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များက သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများတွင် လက်မှတ်ပြည့်စုံစွာ ရေးထိုးရန် ညွှန်ကြားချက်။

၁။ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသော ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးများနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးများ၏ အမှုတွဲများတွင်လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရုံးစစ်ဆေးရေး အဖွဲ့ဝင်များက စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုတွဲများတွင်လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက တရားရုံးများကို စစ်ဆေးရာ၌ ကြည့်ရှုသော အမှုတွဲများတွင် လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များသည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအမိန့်၊ စွဲချက်၊ ငြင်းချက်ထုတ်သောပုံစံ၊ သက်သေထွက်ချက်၊ အမိန့်နှင့် စီရင်ချက်၊ ထောင်ပို့ဝရမ်းနှင့် ချုပ်မိန့်တို့တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ ပြည့်စုံစွာလက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များက လက်မှတ်အပြည့်အစုံ ရေးထိုးခြင်း မရှိသည့်အတွက် တရားစီရင်ရာ၌ အဖွဲ့ဖြင့်စီရင်ခြင်းပြုမပြု သံသယ ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

၂။ ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၉၇ ၌ တရားစီရင်ရာဘွင် အဖွဲ့ဖြင့်သာ စီရင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေပုဒ်မ ၇ တွင်လည်း တရားစီရင်ရာတွင် အဖွဲ့ဖြင့်သာ စီရင်ရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၃၂ တွင် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် တစ်ဖွဲ့လျှင် အနည်းဆုံးအဖွဲ့ဝင် ၃ ဦး ပါဝင်သော အဖွဲ့ဝင်များဖြင့် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များကိုဖွဲ့စည်းရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၄၄ တွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် တစ်ဖွဲ့လျှင် အဖွဲ့ဝင် အနည်းဆုံး ၃ ဦးပါဝင်သော မြို့နယ်တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ထားပါသည်။ ထို့ပြင် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၁ တွင် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့က ဖွဲ့စည်းပေးသော ပြည်နယ်နှင့်တိုင်း တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ပြည်နယ်နှင့် တိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၄၃ တွင် မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့က ဖွဲ့စည်းပေးသော မြို့နယ်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး

ရမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေနှင့် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးများနှင့် မြို့နယ်တရားရုံးများ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များ အနေဖြင့်သာ ကျင့်သုံးပိုင်ခွင့်ရှိသဖြင့် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် နှစ်ဦးတည်းဖြင့်စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိပဲ အနည်းဆုံးအဖွဲ့ဝင် ၃ ဦးပါဝင်သော တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ရုံးထိုင်တရားစီရင်မှုသာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်၍ တရားဝင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

၃။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များက စီရင်ချက်များ ရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၁၅) နှင့် (၁၆) တို့၏ အပိုဒ် ၆ တို့တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များအားလုံးကစီရင်ချက်နှင့် အမိန့်၏အောက်ဆုံးတွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ကြရပါမည် ဟု အတည့်အလင်း ညွှန်ကြားထားပါသည်။ ထို့ပြင် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားသူကြီးအဖွဲ့ အားလုံးသို့ လိပ်မူပေးပို့ပြီး မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ အားလုံးသို့ မိတ္တူပေးပို့ခဲ့သော ၁၉၈၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၉ ရက် နေ့စဲ့ပါ စာအမှတ် ၂၂၃/၈၄ ပတဖ တွင်လည်း ဒေသဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များသည် တရားစီရင်ရာ၌ အဖွဲ့ဝင်များစုံညီစွာဖြင့် တရားစီရင်ကြရန်အတွက် ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

၄။ ဗဟိုတရားရုံး၏ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၈၀ တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးတည်းက စီရင်ချက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်သဖြင့် ညောင်တုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၂၀/၇၉ တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦးတည်းက လက်မှတ်ရေးထိုးချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ညောင်တုန်းမြို့နယ် တရားသူကြီးအဖွဲ့က ဥပဒေနှင့်အညီ ဖွဲ့ဝင်းသော အခြားတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က အချင်းဖြစ်အမှုကို အစမှနေ၍ ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။ ဗဟိုတရားရုံး၏ စီရင်ချက်ကို ပူးတွဲထားပါသည်။

၅။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားသူကြီး အဖွဲ့များနှင့် မြို့နယ်တရားသူကြီး အဖွဲ့များအားလုံးသို့ ဖြန့်ချီသော အမှုများကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာတွင် မြန်ဆန်ထိရောက်ရေး အထေ့ထေ့လမ်းညွှန်ချက် စာအုပ်၏ အပိုဒ် ၁၅၈ ၌ တရားရုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် အမိန့်တခုခု ချမှတ်ခြင်းဖြစ်လျှင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင် အားလုံးက လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုကြောင်းညွှန်ပြထားသည်။

၆။ သို့ပါ၍ တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များသည် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၊ အမိန့်၊ စွဲချက်၊ ငြင်းချက်ထုတ်သောပုံစံ၊ သက်သေထွက်ချက်၊ အမိန့်နှင့် စီရင်ချက်၊ ထောင်ပို့ဝရမ်း၊ လွှတ်ဝရမ်း၊ ချုပ်မိန့် စသည့် သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများတွင် အဖွဲ့ဝင်အားလုံး ပြည့်စုံစွာ လက်မှတ်ရေးထိုးကြရန် ထပ်လောင်း ညွှန်ကြားလိုက်သည်။ ယင်းသို့ လက်မှတ်

ပြည်စုံစွာ ရေးထိုးရန် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များတွင် တာဝန်ရှိကြသည့် အလျောက်သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက တာဝန်ယူ ကြီးကြပ် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

၂။ ပြည်နယ်၊ တိုင်းနှင့် မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌများသည် ဤညွှန်ကြားချက်များပါ အချက်များကို တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်များက မပျက်မကွက် လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း ရှိစေရန်အတွက်၊ လိုအပ်သောကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှုများ ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်သည်။

ပုံ—တင်အောင်ဟိန်း
(ဦးတင်အောင်ဟိန်း)
ဥက္ကဋ္ဌ

ဗဟိုတရားရုံး

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၈၀

၁၉၇၉ခုနှစ်၊ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြစ်မှုကြီးမှုအမှတ် ၁၂၀ တွင် ချမှတ်သော ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့စွဲပါ ညောင်တုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အယူခံမှု။

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ နှင့် ဦးမြင့်မောင်-
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလို အယူခံတရားခံ

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး (လတ်တလောပြဋ္ဌာန်းချက်) ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ စွဲဆိုမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် — ဦးအောင်စိန်၊ ဥပဒေဝန်ထမ်း အဆင့်(၁)
အယူခံတရားခံအတွက် — ဦးသန်းအောင်၊ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေ

စီရင်ချက်

နေ့စွဲ၊ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၁၀ ရက်

ညောင်တုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၁၂၀/၇၉ တွင် မောင်မြင့်မောင်အပေါ် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး (လတ်တလောပြဋ္ဌာန်းချက်များ) ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ တင်ပို့ခဲ့ရာ မောင်မြင့်မောင်အားအမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဗဟိုတရားရုံးသို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ညောင်တုန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ကောင်စီ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ညောင်တုန်း မြို့နယ်၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် ပြည်သူ့အင်အား ဦးစီးဌာန၊ မြို့နယ်ဦးစီးမှူး ဦးကျော်ညွန့်သည် အလယ်ချောင်းကျေးရွာအုပ်စု၊ သရက်ပင် ဝိုင်းကျေးရွာသို့သွားရောက် စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့ရာ ညောင်တုန်းမြို့၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်နေ ဒေါ်ထွန်းရင်နေအိမ်၌ အိမ်ထောင်စု စာရင်းတွင် မပါဝင်သည့် တရုတ်အမျိုးသား မောင်မြင့်မောင်အား တွေ့ရှိရ၍ မောင်မြင့်

မောင်က မေ့ားရပ်ဇာတိနှင့်မိမိ၏ မိဘရင်းမျှားမှာ မည်သူဖြစ်ကြောင်းထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုသဖြင့် ဦးကျော်ညွှန့်က မောင်မြင့်မောင်အပေါ် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး (လတ်တလော ပြဋ္ဌာန်းချက်မျှား)ဥပဒေပုဒ်မ၁၃ (၁) အရ တိုက်ရိုက်တိုင်လျှောက်သော အမှုဖြစ်သည်။

ဗဟိုဥပဒေရုံးက အဓိက အကြောင်းပြချက်မျှားအဖြစ် တင်ပြရာတွင်ညောင်တုန်းမြို့နယ်၊ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့်ပြည်သူ့အင်အားဦးစီးဌာနမှူး ဦးကျော်ညွှန့်၏ ထွက်ချက်အရ မောင်မြင့်မောင်သည် ခုမြို့နယ်ဦးစီးမှူးသိန်းအောင်၏အကူအညီဖြင့်၊ အမျိုးသား မှတ်ပုံတင်,လက်မှတ်အမှတ်၊ ဝိုင် ဒီ အင်—၁၁၅၆၀၉ ကို မတရားသောနည်းလမ်းဖြင့် ရယူခဲ့၍ ဦးဟုတ်ရွှေ၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းအသစ်တွင် မယားကြီးနှင့်ရသော သားအဖြစ် အမည်ထည့်သွင်းထားကြောင်း၊ ဦးဟုတ်ရွှေ၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်း အဟောင်းတွင် မောင်မြင့်မောင်၏ အမည်စာရင်း မပါရှိကြောင်း၊ ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၃ ခုနှစ် သန်းခေါင်စာရင်းများ ပြုလုပ်စဉ် မည်သည့်အရပ်ဒေသတွင် သူ၏အမည် ပါဝင်ခဲ့သည်ကို မောင်မြင့်မောင်က မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ဦးဟုတ်ရွှေ၏ အိမ်ထောင်စု စာရင်းတွင် မောင်မြင့်မောင်၏ အမည်ကို ဦးဟုတ်ရွှေ၏ညီမ မကျင်သိန်းနှင့် မှတ်ပုံတင်အရာရှိတစ်ဦးတို့က လာရောက်ထည့်သွင်းသွားသည်ကို နိုင်ငံ့သားစိုစစ်ရေးဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်တိတ် (လိုပြ—၂)နှင့် အတွင်းရေးမှူး ဦးမြမောင် (လိုပြ—၃) တို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ မောင်မြင့်မောင်သည် ဦးဟုတ်ရွှေ၏သားဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံအောင် မတင်ပြနိုင်သည့်ပြင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ တရားဝင် ဝင်ရောက်နေထိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေမထူနိုင်ကြောင်း၊ မူလတရားရုံး တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦးတည်းက , စီရင်ချက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး အမိန့် ချမှတ်ခဲ့၍ မောင်မြင့်မောင်အား အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် စီရင်ချက်တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးတည်းက လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ၂၀-၈-၈၀ ရက်နေ့စဉ်ပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် နောက်ဆုံးလျှောက်လဲချက်မျှားကို လက်ခံကြားနာပြီး စီရင်ချက်အမိန့် ချမှတ်ရန် ၂-၉-၈၀ ရက်နေ့သို့ ချိန်းဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရသော်လည်း၊စီရင်ချက်အမိန့် ချမှတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျှဉ်း၍ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ရေးမှတ်ထားသည်ကို မတွေ့ရှိရပေ။ စီရင်ချက်တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးတည်းက လက်မှတ်ရေးထိုး၍ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေပုဒ်မ ၇ တွင် တရားစီရင်ရာတွင် အဖွဲ့ဖြင့်သာ စီရင်ရမည်ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၄၄ တွင်လည်း မြို့နယ် တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် တစ်ဖွဲ့လျှင် အဖွဲ့ဝင် အနည်းဆုံး (၃)ဦးပါဝင်သော မြို့နယ်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းရမည်ဟုလည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ထားပေသည်။

ညောင်တုန်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (၁)ဦးတည်းက လက်မှတ်ရေးထိုး၍ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မျှားနှင့် ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ညောင်တုန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်၁၂၀/၇၉ တွင် ၂-၉-၈၀ ရက်နေ့စွဲဖြင့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦးတည်းက လက်မှတ်ရေးထိုးချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ညောင်တုန်းမြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့က ဥပဒေနှင့်အညီ ဖွဲ့စည်းသော အခြားတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က အချင်းဖြစ်အမှုကို အစမှနေ၍ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပုံ — မြကျော်	ပုံ — သန့်စင်	ပုံ — လှဘုန်း
(ဦးမြကျော်)	(ဦးသန့်စင်)	(ဦးလှဘုန်း)
အဖွဲ့ဝင်	ဥက္ကဋ္ဌ	အဖွဲ့ဝင်

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့
ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂၆)

နေ့စွဲ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်။

တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များက အမိန့်နှင့် စီရင်ချက်များကို နည်းလမ်းတကျရေးသားချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားချက်

၁။ ။ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များက စီရင်ချက်များနှင့် အမိန့်များ ရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ပြည်သူ့တရားသူကြီး အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၁၅) တွင် လည်းကောင်း၊ တရားမမှုများတွင် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များက စီရင်ချက် ရေးသားခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၁၆) တွင် လည်းကောင်း အသေးစိတ်ဖော်ပြထားပါသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် စီရင်ချက်ရေးသားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၇ တွင် လည်းကောင်း၊ တရားမမှုများတွင် စီရင်ချက်ချမှတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးအမိန့် ၂၀၊ အမိန့် ၄၁၊ နည်းဥပဒေ ၃၁ နှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၁၇၂ နှင့် ၃၀၆ တို့တွင် လည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၊ လမ်းညွှန်ချက်များ ပါရှိပါသည်။

၂။ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသော အမှုတွဲများတွင်လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရုံးစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့များက စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုတွဲများတွင် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌက တရားရုံးများကို စစ်ဆေးရာ၌ ကြည့်ရှုသော အမှုတွဲများတွင်လည်းကောင်း၊ အချို့သော တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များသည် အထက်အပိုဒ် ၁ တွင် ဖော်ပြမျှ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ထုတ်ပြန်ထားသော ညွှန်ကြားချက်များ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေနှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တို့နှင့်အညီ စီရင်ချက်နှင့် အမိန့်များကို နည်းလမ်းတကျ ပြည့်စုံစွာရေးသားခြင်း မပြုကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အချို့သောတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များသည် စီရင်ချက်နှင့် အမိန့်များ ရေးသားခြင်းမပြုပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်များချမှတ်ကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အချို့သော တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များသည် ပြည်သူ့တရားစီရင်ရေးစနစ်ကို လေ့ကျင့်စဉ်အခါက အသုံးပြုခဲ့သည့် ပုံစံများဖြင့် စီရင်ချက်နှင့်အမိန့်များ ချမှတ်ကြသည်ကို လည်းကောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

၃။ သို့ပါ၍ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များသည် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ထုတ်ပြန်ထားသည့် ညွှန်ကြားချက်များနှင့် ရှိရင်းစွဲ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ၊ လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများနှင့်အညီ စီရင်ချက်နှင့်အမိန့်များကို နည်းလမ်းတကျ ပြည့်စုံစွာရေးသား၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ကြရန် ထပ်လောင်းညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပုံ/တင်အောင်ဟိန်း
(ဦးတင်အောင်ဟိန်း)
ဥက္ကဋ္ဌ

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂၇)

ရက်စွဲ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်။

ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးများတွင် ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများအား နည်းလမ်းတကျဖျက်သိမ်းရန် ညွှန်ကြားချက်

၁။ ရုံးခွန်အက်ဥပဒေအရ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ထိုက်သည့်စွဲဆိုလွှာ၊လျှောက်လွှာ၊စာမှတ်စာတမ်းများကို တရားရုံးသို့ တင်သွင်းသည့်အခါတွင်သော်လည်းကောင်း၊ ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ထိုက်သည့် စာမှတ်စာတမ်းများကို တရားရုံးက ထုတ်ပေးသည့်အခါတွင်သော်လည်းကောင်း ထိုက်သင့်သည့် ရုံးခွန်ကို နှိပ်တံဆိပ်ခေါင်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကပ်တံဆိပ်ခေါင်းဖြင့် ဖြစ်စေ ထမ်းဆောင်ကြရပါသည်။ ထိုသို့ရုံးခွန်များထမ်းဆောင်သည့်အခါ ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို မသမာသူများက အခြားကိစ္စတွင် ပြန်လည်အသုံးပြုခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေနှင့် တရားရုံးများလက်စွဲတို့တွင် တံဆိပ်ခေါင်းများ ဖျက်သိမ်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လိုက်နာရန်အချက်များကို ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။

၂။ သို့ရာတွင် အချို့သောဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးများတွင် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေနှင့် တရားရုံးများလက်စွဲပါ ညွှန်ကြားချက်ကို တိကျစွာလိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသဖြင့် ဆောင်ရွက်ပြီးမှုခင်းများမှ ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းအချို့ကို မသမာသူများက ခွါယူပြီး အခြားမှုခင်းကိစ္စများ၌ ပြန်လည်အသုံးပြုနေကြကြောင်း ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က သိရှိရပါသည်။ ထိုသို့မသမာမှုများ ပြုလုပ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးရရှိနေသောကြောင့် နိုင်ငံတော်အတွက် အခွန်ဘဏ္ဍာငွေများ နစ်နာစေသည်သာမက ပြစ်မှုမြောက်သော ပြုလုပ်မှုများကိုပါ ဖြစ်ပွားစေခြင်း၊ အမှုတွဲများကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်းစသည်အထိ မလိုလားအပ်သည်များ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ တရားရုံးများတွင် ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို မသမာသူများက အလွဲသုံးစားပြုလုပ်ခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ရှိရင်းစွဲဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲပါညွှန်ကြားချက်တို့ကို ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးများကတိကျစွာလိုက်နာဆောင်ရွက်ကြရန် ဤညွှန်ကြားချက်ကိုထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

ရှိရင်းစွဲပြဋ္ဌာန်းချက်၊ ညွှန်ကြားချက်များ

၃။ ရုံးခွန်အက်ဥပဒေအရ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရန် ထိုက်သင့်သော စာမှတ်စာတမ်းများကို ယင်းစာမှတ်စာတမ်းပေါ်တွင် ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းကို

ဖောက်ဖျက်ခြင်းမပြုပဲ မည်သည့်တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် မည့်သည့်ရုံးရှိ အမှုတွဲတွင်မျှ တင်သွင်းခြင်း၊ အရေးယူခြင်းမပြုရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ ရုံးခွန်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို နောက်ဆက်တွဲ (က) တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

၄။ ရုံးခွန်အဖြစ် ထမ်းဆောင်ထားသော တံဆိပ်ခေါင်းများကိုဖျက်သိမ်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၂၉နှင့် ၈၀ တို့တွင် လည်းကောင်း၊ တရားရုံး၏တာဝန်ရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများအပေါ် ဖြတ်၍ နေ့စွဲတပ် အမည် ရေးထိုးခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၈၁ တွင် လည်းကောင်း၊ တရားရုံးများတွင် တံဆိပ်ခေါင်းများဖြင့် ရုံးခွန် ထမ်းဆောင်လာသည့်အခါ ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို စစ်ဆေးခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၈၂ တွင် လည်းကောင်း၊ ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ ပြည့်စုံမှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိနှင့် ဖျက်သိမ်းပြီးမပြီး ကြည့်ရှုရန်တရားသူကြီး၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၈၅ တွင် လည်းကောင်း ညွှန်ကြားထားပါသည်။ တရားရုံးများလက်စွဲပါ ယင်း ညွှန်ကြားချက်များကို နောက်ဆက်တွဲ (ခ) တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဒေသဆိုင်ရာတရားသူကြီးအဖွဲ့များက လိုက်နာရန်အချက်များ

၅။ ဒေသဆိုင်ရာ တရားသူကြီးအဖွဲ့များသည် မိမိတို့တရားရုံးတွင်ထမ်းဆောင်ထားသည့် ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ ပြည့်စုံမှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိနှင့် ယင်းတံဆိပ်ခေါင်းများကိုနည်းလမ်းတကျ ဖောက်ဖျက်ပြီးမှ ဆိုင်ရာစာမှတ်စာတမ်းအပေါ် တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်ထားခြင်း ဟုတ် မဟုတ်ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကြီးကြပ်ရန် တာဝန်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေသဆိုင်ရာတရားသူကြီးအဖွဲ့များသည် အောက်ပါအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်။

(က) တရားရုံးများသို့ တင်သွင်းစွဲဆိုလွှာများ၊ လျှောက်လွှာများ၊ စာမှတ်စာတမ်းများ စသည်တို့ကို လက်ခံရန်အတွက် သင့်တော်သော တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးဦးကိုဖြစ်စေ၊ သင့်တော်သော တရားရေးဝန်ထမ်း တစ်ဦးဦးကိုဖြစ်စေ ရုံးတွင်းအမိန့်ထုတ်ပြန်၍ တာဝန်ပေးသတ်မှတ်ထားရန်။

(ခ) အထက် အပိုဒ်ခွဲ (က) အရတာဝန် ပေးအပ်ခြင်းခံရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် နောက်ဆက်တွဲများတွင် ဖော်ပြထားသော ရှိရင်းစွဲဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များ၊ တရားရုံးများလက်စွဲပါ ညွှန်ကြားချက်များနှင့်အညီ ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖျက်သိမ်းခြင်းပြုမပြု၊ ထိုသို့ဖျက်သိမ်းခြင်းပြုပြီးမှ ယင်းစာမှတ်စာတမ်းအပေါ် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်း ဟုတ်မဟုတ် ကြီးကြပ်ကြည့်ရှုရန်။

(ဂ) အထက်အပိုဒ်ခွဲ (ခ) ပါ ကြီးကြပ်ကြည့်ရှုခြင်းလုပ်ငန်းကို ပုံမှန်ဆောင်ရွက်သွားရန်အတွက် စစ်ဆေးခြင်းလုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို သတ်မှတ်တာဝန်ပေးထားရန်။

၆။ အထက် အပိုဒ် ၅ ပါ တရားသူကြီးအဖွဲ့ကဆောင်ရွက်ရန်တာဝန်များကို သက်ဆိုင်ရာ တရားသူကြီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌက ကြေပ်မတ်ရန်ဖြစ်သည်။

တရားရုံးသို့ တင်သွင်းသည့် စွဲဆိုလွှာ၊ လျှောက်လွှာနှင့် စာမှတ်စာတမ်း စသည်များကို လက်ခံရန် တာဝန်ပေးအပ်ထားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်က လိုက်နာရန် အချက်များ

၇။ တရားရုံးသို့ တင်သွင်းသည့်စွဲဆိုလွှာ၊ လျှောက်လွှာနှင့်စာမှတ်စာတမ်း စသည်ကို လက်ခံရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ လက်ခံရရှိသော စွဲဆိုလွှာ လျှောက်လွှာ၊ စာမှတ်စာတမ်းစသည်တို့တွင် ရုံးခွန် အက်ဥပဒေအရ ထမ်းဆောင်ထိုက်သည့် အတိုင်း ရုံးခွန် တံဆိပ်ခေါင်းများ ထမ်းဆောင်ထားခြင်း ရှိ မရှိ စိစစ်ရန်နှင့် ထိုသို့ ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖျက်သိမ်းရန် တာဝန်ရှိသည်။ထို့ကြောင့် ယင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် အောက်ပါအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်။

(က) တရားရုံးသို့တင်သွင်းသည့်စွဲဆိုလွှာ၊ လျှောက်လွှာနှင့် စာမှတ်စာတမ်းစသည်တို့တွင် ရုံးခွန် အက်ဥပဒေအရ ထမ်းဆောင်ထိုက်သည့် ရုံးခွန်အတိုင်း တံဆိပ်ခေါင်းများ ပြည့်စုံစွာ ထမ်းဆောင်ထားခြင်း ရှိမရှိစိစစ်ရန်၊

(ခ) ထမ်းဆောင်ထားသည့် ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၈၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း စိစစ်အရေးယူရန်၊

(ဂ) ပြည့်စုံလုံလောက်၍ နည်းလမ်းတကျ ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများဖြစ်ကြောင်း ကျေနပ်လက်ခံလျှင် တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၇၉ (၁) နှင့် (၂) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ ဖောက်ဆုံးဝိုင်းဖြင့် ဖောက်ရန်၊

(ဃ) အထက်အပိုဒ်ခွဲ (ဂ)ပါ အတိုင်း တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖောက်ပြီးနောက် ယင်းတံဆိပ်ခေါင်းဖြင့် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ထားသော စွဲဆိုလွှာ လျှောက်လွှာ စာမှတ်စာတမ်း စသည်တို့အပေါ် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုမီ တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၈၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဆန္ဒစွဲတပ်၊ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ တံဆိပ်ခေါင်းများကို ပယ်ဖျက်ရန်၊

(င) အထက်ပါအတိုင်းတံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖျက်သိမ်းပြီးကြောင်း စိတ်ကျေနပ်မှုယင်းတံဆိပ်ခေါင်းနှင့် ရုံးခွန်ထမ်းဆောင်ထားသည့် စွဲဆိုလွှာ၊လျှောက်လွှာနှင့် စာမှတ်စာတမ်း စသည်တို့အပေါ် အရေးယူဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အခွင့်အာဏာရှိသူထံ တင်ပြရန်၊

ဦးစီးမှူးက လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အချက်များ

၈။ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ ဦးစီးမှူးသည် တရားရုံးတွင် ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများအပေါ် မသမာသူများက အလွဲသုံးစားပြုမှုများ မရှိစေရန်အတွက် တာဝန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏တရားမှုံး အမှုထမ်းများအား မဖျက်သိမ်းသေးသော ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းပါရှိသည့် စွဲဆိုလွှာ၊ လျှောက်လွှာနှင့် စာမှတ်စာတမ်း စသည်တို့အပေါ် သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုမီစေရန် လိုအပ်သော စီမံမှုများနှင့်အခါအားလျော်စွာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။

အမှုတွဲထိန်းက လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် အချက်များ

၉။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသောအမှုတွဲများတွင် ရုံးခွန်အဖြစ် တံဆိပ်ခေါင်းများကပ်ထားသည့် စာမှတ်စာတမ်းများ ပါရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ပြီး အမှုတွဲများ မိမိလက်ဝယ် ရရှိလျှင် တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၂၉ (၄) နှင့် အပိုဒ်၈ဝတို့နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရန်နှင့် ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ အားလုံးအထက်စာပိုဒ်များတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း တာဝန်ရှိသူများက ဖောက်ဖျက်ထားပြီး ရှိမရှိ စိစစ်ကြည့်ရှုရန်နှင့် ဖောက်ဖျက်ခြင်းမပြုရသေးသည့် ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ တွေ့ရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ အလွဲသုံးစား ပြုထားသည် ဟု မသက်သာဖွယ်ရာ အချက်များ တွေ့ရှိလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင် ရာဦးစီးမှူးထံ ချက်ခြင်းတင်ပြ၍ ဦးစီးမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။

အထွေထွေ

၁၀။ ဤညွှန်ကြားချက်တွင် ကရားသူကြီးအဖွဲ့က လိုက်နာရန်အချက်များကို ဖော်ပြ ထားပြီးဖြစ်ရာ တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ကရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင် တဦးချင်းအနေဖြင့်လည်း လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသည့်အလျောက် ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အဖွဲ့ဝင်အသီးသီးတို့သည် တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များကို ဦးဆောင်၍ အမှုများ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ညွှန်ကြားချက်ပါ အချက်များကို မပျက်မကွက်လိုက်နာရန် ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ—တင်အောင်ဟိန်း
(ဦးတင်အောင်ဟိန်း)
ဥက္ကဋ္ဌ

ရုံးခွန်အက်ဥပဒေမှ ကောက်နုတ်ချက်

THE COURT FEES ACTS.

XX XX XX XX XX
XX XX XX XX

30. No document requiring a stamp under this Act shall be filed or acted upon in any proceeding in any Court or office until the stamp has been cancelled. *Cancellation of stamp.*

Such officer as the Court or the head of the office may from time to time appoint shall, on receiving any such document, forthwith effect such cancellation by punching (* * * *)[1] so as to leave the amount designated on the stamp untouched, and the part removed by punching shall be burnt or otherwise destroyed.

XX XX XX XX XX
XX XX XX XX

TRUE EXTRACT COPY

1. Deleted by Burma Act XXXIX, 1946.

နောက်ဆက်တွဲ(၁)

တရားရုံးများလက်စွဲပါ ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ ဖျက်သိမ်းခြင်းနှင့် ဆိုင်သော ညွှန်ကြားချက်များ

(တရားရုံးများ လက်စွဲမှ ကောက်နုတ်ချက်)

× × × ×

ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း ။

၃၉။ အောက်ပါတို့မှာ ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများနှင့် နှိပ်တံဆိပ်ခေါင်းများကိုဖောက်၍ ဖျက်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော တရားဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေ အကျဉ်းချုပ်ဖြစ်သည်။

(၁) ရုံးခွန်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်—
ဤအက်ဥပဒေအရ တံဆိပ်ခေါင်းပါရှိရမည့် မည်သည့် စာမှတ်စာတမ်းကိုမျှ တံဆိပ်ခေါင်းကို မဖျက်မီ၊ မည်သည့်တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် မည်သည့်ရုံးကမဆို ဆောင်ရွက်သည့် မည်သည့် မှုခင်းတွင်မျှ တင်သွင်းထားခြင်းသော်လည်း ကောင်း၊ အရေးယူခြင်းသော်လည်းကောင်း မရှိစေရ။

ဆိုခဲ့သည့်တရားရုံးက၊ သို့မဟုတ် ရုံးအကြီးအကဲက အခါကာလအားလျော်စွာ ခန့်ထားသည့် အရာရှိမှာ၊ ထိုစာမှတ်စာတမ်းမျိုးကို လက်ခံရရှိသည့်အခါ၊ ထိုတံဆိပ်ခေါင်းတွင် ငွေသင့်မည်မျှဆို၍ ပြုလျက်ပါသည် အပိုင်းကို မထိ မခိုက်စေပဲ ချန်လှပ်၍ နှိပ်တံဆိပ်ခေါင်းဖြစ်သည့် အချက်တွင် ဒေါင်းပုံကို၊ ကပ်တံဆိပ်ခေါင်းများဖြစ်သည့်အချက်တွင် ခြေသော့ပုံကို ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဖောက်ခြင်းအားဖြင့် ဖျက်သိမ်းရမည်။ သည်ကဲ့သို့ ဖောက်၍ ထွက်လာသည့် အပိုင်းအစကို မီးရှို့၍သော်လည်းကောင်း၊ အခြားနည်းသော်လည်းကောင်း ဖျက်သိမ်းလိုက်ရမည်။

(၂) ရုံးခွန်အမှတ် အသုံးပြုသည့် နှိပ်တံဆိပ်ခေါင်းများကို ရုံးခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ အရ လိုအပ်သည့်အတိုင်းမှတပါး၊ အခြားနည်း ဖျက်သိမ်းရန်၊ သို့မဟုတ် ဖောက်ရန်ဖျက်ရန်မလို၊ ထိုသို့ဖျက်သိမ်းရန်အလို့ငှာ ဖောက်စွဲ ဝိုင်းကို ပေးထားသည်။

(၃) တရားရုံးက ရုံးခွန်အက်ဥပဒေအရ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရန် ထိုက်သင့်သည့် မိတ္တူများ၊ ဘက်သေခံလက်မှတ်များ၊ သို့မဟုတ် ထိုကဲ့သို့သော အခြားစာမှတ်စာတမ်းများကို ထုတ်ပေးသည့်အခါ မထုတ်မပေးမီ ၎င်းတို့တွင် ကပ်ထားသည့် တံဆိပ်ခေါင်းများကို ရုပ်ပုံနှင့် တန်ဖိုးနှိပ်လျက်ပါသည့် အဝိုင်းမျှားမပါဝင်အောင် လေးထောင့်ဖောက်စူးနှင့် ဖောက်ခြင်းအားဖြင့် ဖျက်ရမည်။ ထို့ပြင် ထပ်မံကြိုတင်စီမံမှုပြုသည့် အနေဖြင့် စာမှတ်စာတမ်း မှန်ကြောင်း သက်သေခံသည့်အရာရှိ တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင်ဖြတ်၍ တဘက်တချက်စက္ကူပေါ် သို့ရောက်အောင် မိမိ၏လက်မှတ်ကို ရေးထိုး၍ နေ့စွဲတပ်ရမည်။

(မှတ်ချက်။ ။မိတ္တူများ၊ သက်သေခံလက်မှတ် စသည်တို့တွင် ကပ်လျက်ပါသည့် တံဆိပ်ခေါင်းများကို ထုတ်ပေးရင်း တရားရုံးက ဤနည်းဥပဒေအရ ဖောက်လိုက်သော်လည်း ထိုမိတ္တူများ၊ သက်သေခံလက်မှတ်စသည်များကိုတင်ပြလက်ခံရာ တရားရုံးက ရုံးခွန်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ အရ ရုပ်ပုံကို ဖောက်ဖျက်ရန် မလိုသည် မဟုတ်ပေ။)

(၄) တရားရုံးအသီးသီးဆိုင်ရာ အမှုတွဲထိန်းစာရေးမှာ အမှုဆုံးပြတ်ပြီး နောက်အမှုတွဲများကို မိမိလက်သို့လွှဲအပ်သည့်အခါ ရုံးခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀ အရ ဖောက်ဖျက်သည့်အပေါက်နှင့် ခြားနားအောင် တံဆိပ်ခေါင်းအသီးသီးတွင် အပေါက်တခုစီသုံးထောင့်ပုံတြိဂံ ဖောက်စူးဖြင့်ဖောက်၍၊ဖောက်သည့် နေ့စွဲလည်းမှတ်သားထားရမည်။ ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ရာတွင် တံဆိပ်ခေါင်းတန်ဘိုးကို ဖြစ်စေ၊ အမျိုးအစားကို ဖြစ်စေ မသိနိုင်လောက်အောင်သော်လည်းကောင်း၊ သိရန်ခဲယဉ်းလောက်အောင်သော်လည်းကောင်း တံဆိပ်ခေါင်း၏ အစိတ်အပိုင်းကို မထုတ်ပယ်ရ။

(မှတ်ချက်။ ။ဤ နည်းဥပဒေအရ ရုံးခွန်တံဆိပ်အားလုံးကို အမှုတွဲခန်းသို့ ရောက်လျှင် အနည်းဆုံးနှစ်ကြိမ်ဖောက်ဖျက်ရမည်။ (၁)တကြိမ်မှာအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ၊ (၂) အခြားတကြိမ်မှာ အမှုတွဲထိန်းစာရေးက ဖောက်ဖျက်ရမည်၊ သို့သော်လည်း တရားဘက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲတွင် တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်လျက်ပါသည့် စာမှတ်စာတမ်းမိတ္တူတခုကို အမှုတွဲနှင့်တွဲထားလျှင် (၁)ထိုစာမှတ်စာတမ်းမိတ္တူထုတ်ပေးသည့်တရားရုံးကတကြိမ်၊ (၂) ထိုမိတ္တူတင်သွင်းရာ တရားရုံးကတကြိမ်၊ (၃) အမှုတွဲထိန်းစာရေးကတကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ဖောက်ဖျက်ရမည်။)

၈၀။ အမှုတွဲထိန်းစာရေးအား အောက်ပါ ပုံစံအတိုင်း ရော်ဘာတံဆိပ်တုံးတစ်ခုကို ပေးထားရမည်။

ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖောက်ခြင်း။

ဤတံဆိပ်ကိုအမှုတွဲထိန်း စာရေးက စာပိုဒ် ၇၉ (၄) အရမိမိဖောက်ဖျက်ပြီးဖြစ်သော တံဆိပ်ခေါင်းများပါသည့် စာမှတ်စာတမ်းများအားလုံးအပေါ်တွင် တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖောက်သည့်အခါ၌ ရိုက်နှိပ်ရမည်။ တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် ဤတံဆိပ်ကို ရိုက်နှိပ်ခြင်းမပြုရ၊ လွယ်လင့်တကူဖတ်နိုင်သည့် စာမှတ်စာတမ်း၏ သင့်လျော်သောအပိုင်းပေါ်တွင် ရိုက်နှိပ်ရမည်။ အမှုတွဲတရပ်တွင် တံဆိပ်ခေါင်းများပါသည့် စာမှတ်စာတမ်း အားလုံးအပေါ်တွင် ဤနည်းအတိုင်း တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ပြီးဖြစ်သောအခါ ဖောက်ဖျက်ခြင်းများပြည့်စုံပြီးစီးကြောင်း ဖော်ပြရန်အလို့ငှာ အမှုတွဲမျက်နှာဖုံးပေါ်တွင်လည်း ထိုတံဆိပ်ကို ရိုက်နှိပ်လိုက်ရမည်။

ရုံးခွန် တံဆိပ်ခေါင်းများ အပေါ်၌ ဖြတ်၍ အမည်ရေးခြင်း။

၈၁။ တရားရုံးများ၏ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိတို့သည် မိမိတို့ထံ တင်သွင်းသော စာမှတ်စာတမ်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာ အရေးမယူမီ ထို စာမှတ်စာတမ်းများအပေါ်၌ပါရှိသော ရုံးခွန် တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖောက်ဖျက်ကြောင်း ဂရုပြု၍ ကြည့်ရှုရမည်။

ထို့ပြင် ထပ်မံကြိုတင်စီမံမှုပြုသည့်အနေဖြင့် စာမှတ်စာတမ်းကို တင်သွင်းရာ လက်ခံသည့် အရာရှိက မိမိ၏လက်မှတ်နှင့် တင်သွင်းသည့် နေ့စွဲတို့ကို တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင်တပိုင်း၊ ထိုတံဆိပ်ခေါင်းကပ်ထားသည့် စက္ကူပေါ်တွင် တပိုင်းကျအောင် တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ကျော်၍ ရေးသားရမည်။ သို့ရာတွင် တံဆိပ်ခေါင်းရှိ ခေါင်းဝေါင်းသူ၏ ထပ်ဆင့်ရေးသားချက်ကို ဖတ်ရန်ခဲယဉ်းအောင် လက်မှတ်နှင့် နေ့စွဲတို့ကို မရေးသားရ။ တံဆိပ်ခေါင်းများကို မဖောက်မဖျက်ခြင်းသည် မရိုးဖြောင့်သောသူများအား မဖျက်သိမ်းသေးသော တံဆိပ်ခေါင်းများနှင့် တံဆိပ်ခေါင်းစက္ကူများကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် လွယ်ကူစေပေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တရား မတရားသူကြီးနှင့် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးအားလုံးတို့သည် မိမိတို့ထံသို့ စာမှတ်စာတမ်းများ တင်သွင်းလျှင် တင်သွင်းခြင်း၊ ထိုစာမှတ်စာတမ်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစုံတရာ အရေးမယူမီ တံဆိပ်ခေါင်းများကို ဖောက်၍ဖျက်ထားကြောင်းမိမိတို့ကိုယ်တိုင် စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြုရမည်။

ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများတွင် ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်း ရောင်းချခြင်း နည်းဥပဒေများ အနက် နည်းဥပဒေ ၂၄ သို့မဟုတ် ၂၅ ၌ ရည် ညွှန်း သည့် အကြောင်း အချက်များ ပါရှိစေရမည်။

၈၂။ ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများ ရောင်းချခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ရုံးခွန်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄အရ နည်းဥပဒေများအနက် နည်းဥပဒေ ၂၄ ၌ သော်လည်းကောင်း၊ နည်းဥပဒေ ၂၅ ၌ သော်လည်းကောင်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ရည်ညွှန်းထားသည့် အကြောင်းအချက်များ မပါမရှိသောရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းများကို တဦး တယောက်သောသူက တရားရုံးတရုံတွင် သို့မဟုတ် ရုံးတံခုံတွင် တင်သွင်းသောအခါတိုင်းထိုတံဆိပ်ခေါင်းများကို လက်ခံခြင်းမပြုရ၊ ထို့ပြင် သက်ဆိုင်သည့် ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်း ရောင်းချသူ၏ပျက်ကွက်မှုကို ထိုတံဆိပ်ခေါင်းများ တင်သွင်းခြင်းခံရသည့်အရာရှိက ကော်လိတ်ကော် အရာရှိထံ အစီရင်ခံရမည်။

တရားသူကြီး၏ တာဝန်ဝတ္တရား။

၈၃။ တရားသူကြီးတို့သည် စက္ကူရုပ်များအပေါ်၌ ကပ်သည့် တံဆိပ်ခေါင်းများ မှန်မမှန်၊ ထို့ပြင် ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း ဖျက်သိမ်းပြီးကြောင်း ကြေနပ်အောင်ကြည့်ရှုရမည်။

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်၏

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၂၀)

ရက်စွဲ၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ရက်၊

အကျဉ်းထောင်များသို့ပို့ပေးသည့် ထောင်ပို့ဝရမ်းများကို နည်းလမ်းတကျ ရေးသွင်းရန် ညွှန်ကြားချက်၊

၁။ ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသော မြို့နယ် တရားရုံးများ၏ အမှုတွဲများတွင် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ရုံးစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့များက စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုတွဲများတွင်လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက တရားရုံးများကို စစ်ဆေးရာ၌ ကြည့်ရှုသောအမှုတွဲများတွင်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များသည် ထောင်ပို့ဝရမ်းများကို နည်းလမ်းတကျ ရေးသားခြင်း၊ လက်မှတ်အပြည့်အစုံ ရေးထိုးခြင်း၊ ချုပ်ရက်များနှင့် အခြား အရေးကြီးသည့် အချက်အလက်များ ပြင်ဆင်ရာတွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း၊ တရားရုံးတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ထောင်ပို့ဝရမ်းပေါ်တွင် တရားရေးဦးစီးမှူးမှ ထပ်ဆင့်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း မပြုကြသည့်အပြင်၊ ထောင်ပို့ဝရမ်း မှုရင်းခွဲများအား အမှုတွဲများတွင် တွဲထားခြင်း၊ ထောင်ပို့ဝရမ်း မှုရင်းခွဲများကို အချိန်တန်သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည်မရရှိလေးပါက၊ နှိုးဆော်စာထုတ်၍ တောင်းခေါ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ယင်းသို့ ထောင်ပို့ဝရမ်းများကို တရားရုံးများက နည်းလမ်းတကျ မရေးသားပဲ အကျဉ်းထောင်များသို့ ပေးပို့ခြင်းဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခံရသော တရားခံများ၏ ရသင့်ရထိုက်သော အချုပ်ရက်ကိစ္စ၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်အရ ခံစားခွင့်ရှိသည့်ကိစ္စ၊ ထောင်ဒဏ်ကို တပေါင်းတည်းကျခံရမည့်ကိစ္စ စသည့် ကိစ္စရပ်များကို သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်များက ဆောင်ရွက်ပေးရန် အခက်အခဲများတွေ့ကြုံရကြောင်း၊ နည်းလမ်းတကျရေးသားခြင်းမရှိသော ထောင်ပို့ဝရမ်းများကို ရရှိသောအခါ သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင် တာဝန်ခံအရာရှိများအနေဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးသို့ပြန်လည်မေးမြန်းနေကြရသဖြင့် ကြန့်ကြာရကြောင်း သိရှိရပါသည်။

၂။ သို့ပါ၍ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များသည် ထောင်ပို့ဝရမ်းများကို နည်းလမ်းတကျ ရေးသားဆောင်ရွက်ရေး၊ အကျဉ်းထောင်မှ ပြန်လည်ရရှိသောထောင်ပို့ဝရမ်း မှုရင်းခွဲများကို အမှုတွဲတွင် ထည့်သွင်းတွဲထားနိုင်ရေးတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နည်းလမ်းတကျ ဆောင်ရွက်ကြရန် ဤညွှန်ကြားချက်ကို ထုတ်ပြန်လိုက်ပါသည်။

F.8

၃။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က တရားခံတစ်ဦးအား ထောင်ဒဏ် ချမှတ်သောအခါ ထို တရားခံအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ထောင်ပို့ဝရမ်းဖြင့် သက်ဆိုင်ရာအကျဉ်းထောင်သို့ ချက်ချင်းပို့ရပါသည်။ တရားခံအား သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်သို့ ထောင်ပို့ဝရမ်းပို့နှင့်ရာတွင် အောက်ပါ အချက်များကို ဂရုပြုလိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည် —

(က) ထောင်ပို့ဝရမ်း(ပြစ်မှုပုံစံ ၁၅)၌ သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး၏အမည်၊ လက်မှတ်နှင့် တရားရုံးတံဆိပ်ပါရှိရမည်။

(ခ) ထောင်ပို့ဝရမ်းပေါ်တွင် ပြစ်ဒဏ်ကာလအပိုင်းအခြားကို ဂဏန်းဖြင့်လည်း ကောင်း၊ စာဖြင့်လည်းကောင်း တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင်များကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် ရေးသွင်းရမည်။

(ဂ) တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ချမှတ်သောအမိန့်နှင့်အညီထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် ထောင်ဒဏ်အမျိုးအစားကို ခွဲခြားဖော်ပြရမည်။

(ဃ) တရားခံသည် အမှုအတောအတွင်း အချုပ်ခံရနေရသူ ဖြစ်ပါကထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် တရားရုံးများညွှန်ကြားလွှာ ၆/၆၇ နှင့် ဂ/၆၇ တို့နှင့်အညီ ထောင်ဒဏ်မှ ထုတ်နှုတ်ရမည့်အချုပ်ရက်များကို မှန်ကန်စွာ ဖော်ပြရမည်။

(င) နိုင်ငံတော်ကောင်စီ၏ အမိန့်အမှတ် ၂/ဂ၀ (လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်) နှင့် အကျုံးဝင်သည့်အမှုများတွင် ထောင်ပို့ဝရမ်း၌ ပြည်သူ့တရားသူကြီး အဖွဲ့၏ ၁၃-၁-ဂ၁ ရက်စွဲပါ စာအမှတ်၊ ၁၀၆/၃ဂ/ပတဖ နှင့် အညီ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ပါ အကျိုးခံစားခွင့်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစား ပြီး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မင်နီဖြင့်ရေးသား ဖော်ပြရမည်။

(စ) တသက်တကျွန်း ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသော တရားခံ၏ ထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် တရားရုံးများညွှန်ကြားလွှာ ၁၆/၅၇၊ အကျဉ်းထောင်များလက်စွဲအပိုဒ် ဂ၃၃၊ တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၃၃ဂ တို့နှင့်အညီ အကျဉ်းသား အမျိုးအစားကို ခွဲခြားရေးသား ဖော်ပြရမည်။

(ဆ) အမှုတစ်မှုထဲတွင် ထောင်ဒဏ်တစ်ခုထက်ပိုမို၍ ချမှတ်ခံရသော တရားခံတစ်ဦး အတွက် ထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် ယင်းထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ချမှတ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် ထောင်ဒဏ်တစ်ခုပြီးမှ နောက်ထပ်ထောင်ဒဏ် တစ်ခုကို ဆက်လက်ကျခံရမည် ဖြစ်ကြောင်းကို တိကျစွာဖော်ပြရမည်။

(ဇ) ထောင်ဒဏ်ကျခံလျက် ရှိနေသော တရားခံတစ်ဦးအား နောက်ထပ်ပြစ်မှု တစ်ခုအတွက် ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ပါက ယခင်ကျခံလျက်ရှိသော ထောင်ဒဏ် နှင့် တပေါင်းတည်းကျခံစေရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ်

ယခင်ထောင်ဒဏ်ပြီးမှ နောက်ထပ်ချမှတ်သော ထောင်ဒဏ်ကို ဆက်လက်ကျခံစေရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခြင်း ပြုနိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံ၏ ထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် တရားရုံးများ လက်စဲ့အပိုဒ် ၂၀၇ နှင့် အညီ "ယခင်အမှုအမှတ် ..... တွင် ချမှတ်သည့်ပြစ်ဒဏ် စီရင်ချက် (နှင့် တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန်- သို့မဟုတ်) စေ့ကုန်ပြီးမှ အစပြုရန်" ဟု ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ခေါင်းစဉ်တပ် ရေးသားရမည်။

(စျ) အမှုတစ်မှုတည်းတွင် တရားခံနှစ်ဦး၊ သို့မဟုတ် နှစ်ဦးထက်ပိုသော တရားခံများကို ထောင်ဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ပါက တရားရုံးများ လက်စဲ့အပိုဒ် ၂၀၉ နှင့်အညီ တရားခံတစ်ဦးအတွက် သီးခြားထောင်ပို့ဝရမ်းတစ်ခုစီ ရေးသားပေးပို့ရမည်။

(ည) ထောင်ပို့ဝရမ်း (ပြစ်မှုပုံစံ ၁၅) တွင် ပြည့်စုံစွာ ရေးသွင်းထားခြင်းရှိမရှိ၊ ရေးသွင်းချက်များ မှန်ကန်မှုရှိမရှိ၊ တရားရုံးတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ခြင်းရှိမရှိတို့ကို ရှေးဦးစွာ သက်ဆိုင်ရာ တရားရေးဝန်ထမ်းနှင့် ထောင်ပို့ဝရမ်း ပြုစုတင်ပြရသော တရားရုံးဝန်ထမ်းများက စိစစ်ကြည့်ရှုပြီးမှ တရားစီစစ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များအား လိုအပ်သည်များကို ကိုယ်တိုင်ရေးသွင်း လက်မှတ်ရေးထိုးရန် အတွက် တင်ပြရမည်။ သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များက ထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသောအခါ သက်ဆိုင်ရာတရားရေးဦးစီးမှူးက ထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် ပြည့်စုံခြင်းရှိမရှိ စိစစ်ပြီး ပြည့်စုံမှသာ ထောင်ပို့ဝရမ်းပေါ်တွင် ထပ်ဆင့်လက်မှတ်ရေးထိုး၍ သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်သို့ ပေးပို့ရမည်။ တရားရေး ဦးစီးမှူးသည် အကြောင်းတစ်ရပ်ရပ်ကြောင့် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် တရားရုံးတွင် မရှိပါက တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့က လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသော ဝရမ်းစာကို သက်ဆိုင်ရာတရားသူကြီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌက စိစစ်ပြီး ထပ်ဆင့်လက်မှတ်ရေးထိုး၍ သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်သို့ပေးပို့ရမည်။

(ဋ) သက်ဆိုင်ရာတရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ထောင်ပို့ဝရမ်းကိုလက်မှတ်ရေးထိုးသည့်အခါ၌ အမှုတွဲနေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် တရားခံကိုပို့လိုက်သော အကျဉ်းထောင်အမည်ကို ရေးသွင်းထားရမည်။ ထိုသို့ရေးသွင်းခြင်းအားဖြင့် အကျဉ်းထောင်မှ မူရင်းခွဲဝရမ်း ပြန်မရောက်မီ အမှုတွဲကို အယူခံမှု၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုအတွက် တောင်းသည့်အခါ တရားခံသည် မည်သည့်နေရာတွင် ရှိကြောင်း အဆင့်မြင့်သောတရားရုံးက သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

(ဌ) အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိထံသို့ ထောင်ပို့ဝရမ်းမူရင်းနှင့်အတူ မူရင်းခွဲတစ်စောင်ကိုပါ ပေးပို့ရမည်။ ထိုမူရင်းခွဲဝရမ်းပေါ်တွင် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက မူရင်းဝရမ်းကိုရကြောင်းနေ့စွဲနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ထပ်ဆင့်ရေး

မှတ်ချက်နှင့်တကွ ထုတ်ပေးသည့် တရားရုံးသို့ ချက်ခြင်း ပြန်ပို့ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိထံမှ မူရင်းခွဲဝရမ်းပြန်ရောက်သည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲတွင် တွဲထားရမည်။

(၃) သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိထံမှ မူရင်းခွဲဝရမ်းကို ပြန်လည် မရရှိပါက မည်သည့်အတွက် ကြန့်ကြာရကြောင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးပေးပါ ရန်နှင့် ဆောလျင်စွာပေးပို့ပါရန် သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိထံသို့ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးက စာဖြင့်အကြောင်းကြား ရမည်။ ယင်းဆောင်ရွက်ချက်များကို အမှုနေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွင် ရေးသွင်းထား ရမည်။

(၄) ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံး၊ မြို့နယ်တရားရုံးက မူလတရားရုံး၏ ပြစ်ဒဏ် စီရင် ချက်ကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လျှင် ချမှတ်သောအမိန့်နှင့်အညီ ဝရမ်းစာအသစ် တစ်စောင်ကို ထိုတရားခံအား ချုပ်ထားရာ အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိ ထံသို့ တိုက်ရိုက် ပေးပို့ရမည်။ ဗဟိုတရားရုံးက လက်အောက် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ချက်ကိုဖြစ်စေ၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကိုဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ချက်နှင့် ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်သည့်အခါ ဗဟိုတရားရုံးသည် နှည်းလမ်းတကျ ထုတ်ဆင့်သော ပုံစံကျ အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်ပြီး မူလတရားရုံးသို့ ဆောင်ရွက်ရန် ဆင့်ဆိုမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆင့်ဆိုသည့်အခါ မူလတရားရုံးသည် ဗဟိုတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြု ဆောင်ရွက်သည့် ဝရမ်းစာ အသစ်တစောင်ကို အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံ အရာရှိထံ ပေးပို့ရမည်။

(၅) ထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် ရေးသွင်းချက် ကစုံတရာမှားယွင်း၍ ပြင်ဆင်ပေးရ သည်များ ရှိလျှင် ပြင်ဆင်ရေးသားချက်နှင့်ယှဉ်လျက် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက စိစစ်ပြီး လတ်မှတ်ရေးထိုးရမည်။

၄။ အထက်အပိုဒ် ၂ တွင် ဖော်ပြပါ လမ်းညွှန်ချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လိုအပ်သည် များကို လိုက်နာကျင့်သုံးဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အောက်တွင် ဖော်ပြပါ သက်ဆိုင်ရာ ဥပဒေ လက်စွဲနှင့် ညွှန်ကြားချက်များကို ပူးတွဲများအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်သည်။

(က) ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၃ ပူးတွဲ (၁)

(ခ) အကျဉ်းသားများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ပူးတွဲ (၂)

(ဂ) အကျဉ်းထောင်များ လက်စွဲ၏ အပိုဒ် ၃၇၀၊ ၃၇၉၊ ၃၀၀၊ ၃၀၁၊ ၀၃၃၊ ပူးတွဲ (၃)

(ဃ) တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၂၀၂၊ ၂၀၃၊ ၂၀၄၊ ၂၀၇၊ ၂၀၉၊ ၂၁၀၊ ၂၁၁၊ ၂၁၂၊ ၂၁၆၊ ၂၁၇၊ ၂၃၇၊ ၂၃၀၊ ၂၉၅၊ ၂၉၆ နှင့် ၂၉၀၊ ပူးတွဲ (၄)

(c) တရားရုံးများ ညွှန်ကြားလွှာ ၁၁/၅၀၊၁၆/၅၇၊၆/၆၇၊ ၀/၆၇ နှင့် ၁၀/၆၇၊ ပူးတွဲ (၅)

(စ) ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ၇-၆-၀၃ ရက်စွဲပါ စာအမှတ်၊ ၁၀၇/၁၄/ပတဖ ဖြင့် ထုတ်ပြန်သော ထောင်ပို့ဝရမ်းဘွင် ထပ်ဆင့် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းသော ညွှန်ကြားချက်၊ ပူးတွဲ (၆)

(ဆ) တက္ကျန်းပို့ဒဏ်၊သို့မဟုတ် ထောင်ဒဏ်ကို အတည်ပြုရန် ထောင်သို့ပို့အပ်သည့် ထောင်ပို့ဝရမ်း (ပြစ်မှုပုံစံ ၁၅)။ ပူးတွဲ (၇)

ပုံ—တင်အောင်ဟိန်း

(ဦးတင်အောင်ဟိန်း)

ဥက္ကဋ္ဌ

JJ

ပူးတွဲ (၁)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ၊ ပုဒ်မ ၃၀၃ ၏ ကောက်နုတ်ချက်

Extract from the Criminal Procedure Code, 1898.

Chapter XXVIII

× × × ×

S.383 Where the accused is sentenced to transportation or imprisonment in cases other than those provided for by section 381, the court passing the sentence shall forthwith forward a warrant to the jail in which he is, or is to be, confined, and, unless the accused is already confined in such jail, shall forward him to such jail, with the warrant.

× × × ×

အာဏာခိုင်းသားများ အက်ဥပဒေမှ ကောက်နုတ်ချက်

Extracts from the PRISONERS ACT, 1900

PART (IV)

15. Officers in charge of prisons may give effect to any sentence or order or warrant for the detention of any person passed or issued by any court or tribunal acting, whether within or without the Union of Burma, under the general or special authority of the president of the Union.

Power for officers in charge of prisons to give effect to sentences of certain courts.

16. A warrant under the official signature of an officer of such court or tribunal as is referred to in section 15 shall be sufficient authority for holding any person in confinement, or for sending any person for transportation, in pursuance of the sentence passed upon him.

Warrant of Officer of such court to be sufficient authority.

17.(1) Where an officer in charge of a prison doubts the legality of a warrant or order sent to him for execution under this part, or the competency of the person whose official seal or signature is affixed thereto to pass the sentence and issue the warrant or order, he shall refer the matter to the President of the Union, by whose order on the case he and all other public officers shall be guided as to the future disposal of the prisoner.

Procedure where officer in charge of prison doubts the legality of warrant sent to him for execution under this part.

(2) Pending a reference made under sub-section(1), the prisoner shall be detained in such manner and with such restrictions or mitigations as may be specified in the warrant or order.

× × × ×

အကျဉ်းထောင်များ လက်စွဲမှ ကောက်နုတ်ချက်

Extracts from the Jails Manual

CHAPTER VIII

PRISONERS.

Section 1. - Admission of Prisoners

× × × ×

Warrants to accompany prisoners on admission

378. No prisoner shall be admitted into jail, except on a warrant signed by competent authority. There should be a separate warrant for every prisoner, even though two or more prisoners have jointly charged or convicted. If a prisoner is brought to a Jail without a warrant, the jailor shall refuse to admit the prisoner, and shall report the matter to the Superintendent at his next visit. Before axmitting a prisoner the jailor shall question him and ascertain that his name and other particulars correspond with those entered in the warrant and descriptive roll attached (see paragraph 432.)

Note - A descriptive roll shall be attached to the warrants of imprisonment, in the case of all prisoners sentenced to imprisonment for a term of over one month, the descriptive roll being dispensed with in the case of prisoners sent to jail for less than one month.

Scrutiny of warrants.

379. All warrants shall be examined to ascertain whether they conform to the Criminal Procedure Code and the orders of the High Court. If a warrant is not correct it may, in the case of minor irregularities, be returned, for correction, to the officer who issued it. If the Superintendent doubts the legality of any warrant sent to him for execution he shall follow the procedure laid down in section 17 (1), Act III of 1900, but the reference therein prescribed shall be made to Government, through the Inspector-General.

Illustration 1. A warrant, ordering imprisonments without specifying whether it is to be simple or rigorous, shall be returned for correction. Where a recommendation for inclusion in Class A or B has been made by the convicting Court, it should be specified in the warrant that the prisoner is to be placed provisionally in Class B.

ပုံးတဲ့ (၃)။ ။အာဆက်

ILLustration 2. If a warrant, purporting to have been issued by a Magistrate of the third Class, directs that a prisoner be subject to rigorous imprisonment for a single offence for over one month, the orders of Government shall be taken, through the Inspector-General, whether the sentence shall be carried out.

ILLustration 3. A sentence of flogging is irregular(a) in the case of a prisoner also sentenced to death or transportation or penal servitude, (b) in the case of a prisoner whom the Court considers to be more than 45 years of age, (c) in the case of a woman, (d) in the case of a prisoner who is also sentenced to imprisonment on an aggregate term of imprisonment exceeding seven years if the sentence are passed in the same trial, and (e) if a prisoner is sentenced to imprisonment and whipping, when the law lays down that, for such an offence as the prisoner was convicted of, the punishment is whipping in lieu of imprisonment; in this connection attention as drawn to the whipping Act. (Act IV of 1909)

Cases of importance represented to Court and not attended to, by Court addressed, to be reported to the Inspector-General.

380. Any case of importance, in which the Superintendent's representations have not been attended to by the Court addressed, shall be reported by the Superintendent to the Inspector-General, who may refer the matter to Government, if necessary.

Copies of warrants returned to be kept. Receipt of revised warrants to be acknowledged.

381. When a warrant is returned for Correction, a copy shall be retained, in the appropriate compartment of the warrant almirah, until the Original is returned. Blank forms of warrants shall be kept for this purpose. The receipt of the revised warrant shall be acknowledged by the jail authorities by special letter, and until such letter is received, the Court issuing the warrant shall be held responsible by Government for any mistakes that may occur.

× × × ×

CHAPTER XI.

REMISSIONS AND REWARDS

× × × ×

Definitions.

833. In these Rules-

(a) "Prisoner" includes a person committed to prison in default of furnishing security to keep the peace or be of good behaviour.

ပုံးတဲ့ (၃)။ ။အာဆက်

(b) "Class 1 prisoner" means a thug, a robber by administration of poisonous drugs, or a professional, hereditary, or specially dangerous criminal convicted or heinous organized crime, such as dacoity.

(c) "Class 2 prisoner" means a dacoit or other person convicted or heinous organized crime, not being a professional, hereditary, or specially dangerous criminal.

(d) "Class 3 prisoner" means a prisoner other than a class 1 or class 2 prisoner.

(e) "Sentence" means a sentence as finally fixed on appeal, revision or otherwise, and includes an aggregate of more sentences than one and an order of committal to prison in default of furnishing security to keep the peace or be of good behaviour.

Note 1. — In every case of a life sentence the convicting Court shall endorse on the warrant of commitment, for the information of the jail authorities, the class to which the prisoner belongs. If, in any case, the classification is not made, the jail authorities should refer the warrant to the Court to supply the omission. If there is any doubt as to the entry to be made, the Court will decide the question by a reference to the records of the case, or by further enquiry, if necessary.

Note. 2. — The cases of all life convicts and of all prisoners sentenced to more than 14 years imprisonment for terms exceeding in the aggregate 14 years shall, when the terms of imprisonment undergone, together with any remission earned under the rules, amounts to 14 years, be submitted for the orders of Government in accordance with the instructions contained in Home Department No. 159-69 (Jails), dated the 6th September 1905. When such cases are submitted Jail form No. 32 A or 32 B, as the case may be, should be submitted.

(f) "Life convict" means—

(i) a class 1 or class 2 prisoner whose sentence amounts to 25 years' imprisonment; or

(ii) a class 3 prisoner whose sentence amounts to 20 years' imprisonment.

× × ×

ပူးတွဲ (၄)

တရားရုံးများလက်စွဲမှ ကောက်နုတ်ချက်

× × ×

၃၀၂။ ထောင်ပိုင်ဝန်တို့ထံ ညွှန်ကြားသည့် ထောင်ချဝရမ်းစာများနှင့် နယ်ပိုင်နယ်၊ သို့တည်းမဟုတ် မြို့နယ်ရှိ အကျဉ်းထောင်ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူထံ ညွှန်ကြားသည့် ဝရမ်းစာများကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးသားရမည်။

ဝရမ်းစာများ။

ရဲအချုပ်ထောင်တွင် ချုပ်ထားစေရန် စီရင်ခြင်းသည် တရားဥပဒေနှင့်မညီ ဖြစ်သည်။ (အောက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး၊ အတွဲ ၃၊ စာမျက်နှာ ၆၂)။

၃၀၃။ ဝရမ်းစာတိုင်းတွင် ထောင်ဒဏ်အမျိုးအစားကို အလုပ်မဲ့။ သို့တည်းမဟုတ် အလုပ်ကြမ်းဟူ၍ အပြည့်အစုံသီးခြား ဖော်ပြရမည်။ ဤအချက်ကိုဖော်ပြရန် "S" နှင့် "R" ဟူသည့် စာအက္ခရာများကို မသုံးရ တားမြစ်သည်။

ထောင်ဒဏ်အမျိုးအစားကို သီးခြားဖော်ပြရခြင်း။

၃၀၄။ ရာဇဝတ်တရားရုံးက ထုတ်ဆင့်သော ထောင်ချဝရမ်းစာ၊ သို့တည်းမဟုတ် ထောင်မှလွှတ်သည့် ဝရမ်းစာတိုင်းတွင် ထိုဝရမ်းစာထုတ်သောအမှု၏ နံပါတ်ကို ရေးသွင်းရမည်။

× × ×

၃၀၅။ ထောင်ဒဏ်ခံလျက်ရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်သူအပေါ်၌ ထောင်ဒဏ်တရပ်ချမှတ်သော အခါ နောက်ချမှတ်သည့် ထောင်ဒဏ်မှာ အထက်ကချမှတ်ထားသည့် ထောင်ဒဏ်နှင့်တပြိုင်နက်တည်းကျခံစေရမည်ဟု တရားရုံးက ဆင့်ဆိုသည်မဟုတ်လျှင်၊ ထောင်ဒဏ်ကာလ အသစ်မှာ ထိုသူခံနေဆဲဖြစ်သော ထောင်ဒဏ်ကာလ စေ့ကုန်ပြီးမှ အစပြုရမည်။ သို့ဖြစ်၍ တရားခံတဦးတည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထုတ်ဆင့်သော နောက်၊ ဝရမ်းစာအသီးသီးတွင် "ယခင်အမှုနံပါတ် ....တွင် ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက် (နှင့် တပြိုင်နက်တည်း ခံစေရန်၊ သို့တည်းမဟုတ်) စေ့ကုန်ပြီးမှ အစပြုမှန်ဟု ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ရမည်။

အစဉ် အလိုက် ဖြစ် သော ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်များ။

× × ×

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

၂၀၉။ အက်ဥပဒေတခုခု၊ သို့တည်းမဟုတ် နည်းဥပဒေများအရ၊ အခြားနည်းဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းထားသောကိစ္စများမှ တပါး၊ လူနှစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်ထက်ပိုသောသူများကို ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုနှင့် ပူးတွဲစွဲဆို၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် အမှုအသီးသီး၌ ထိုသူ အသီးသီးအပေါ်တွင် ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်အရ၊ ထိုသူ အသီးသီးကို ထောင်သို့ပို့ရန်အတွက် သီးခြားဝရမ်းစာ၊ သို့တည်းမဟုတ် သီးခြား အမိန့်စာထုတ်ရမည်။

တရားခံအသီးသီးအတွက် သီးခြားဝရမ်းစာ။

၂၁၀။ မူလတရားရုံးက ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကို အထက်တရားရုံးက ပြုပြင်ပြောင်းလဲသောအခါ၊ ဝရမ်းစာတွင် အခြားနည်း အထူးဆင့်ဆိုခြင်း မရှိလျှင်၊ အထက်တရား ရုံး၏ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ချက်ကိုမူလပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်အရ ထောင်ဒဏ်ခံရသည့် ပထမ နေ့မှစ၍ ရေတွက်ရမည်။

မြို ပြင် ပြောင်း လဲ သည့် ထောင်ဒဏ်စီရင်ချက်။

၂၁၁။ အကျဉ်းသားတယောက်ကို ထောင်ဒဏ်၊ သို့တည်းမဟုတ် တကျွန်းပို့ဒဏ် ဖြစ်သော သီခြားပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကိုခံစေရန် အကျဉ်းထောင် သို့ပို့ပြီး ဖြစ်သည့်အခါ၊ ထိုပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်အနက်၊ တရပ် ရပ်ကို အခြားတရပ်စေ့ကုန်သည့်အခါမှ အစပြုရမည်ဖြစ် လျှင် (ထိုပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်များကို တနေ့တည်း၌ ချမှတ် သည် ဖြစ်စေ၊ ကွဲလွဲသော နေ့ရက်များတွင် ချမှတ်သည် ဖြစ်စေ) အယူခံ၌သော်လည်းကောင်း၊ ပြင်ဆင်မှု၌သော် လည်းကောင်း၊ ပဌမပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည် ရှိသော၊ ဒုတိယပြစ်ဒဏ် စီရင်ချက်မှာ ၎င်းကိုချမှတ်သည့် နေ့ရက်မှ အစပြုရမည်။

အပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်နှစ်ရပ် အနက် ပထမ ပြစ်ဒဏ် စီရင် ချက်ကို ပယ်ဖျက်ရာ၌ မည်သို့ အကျိုးသက်ရောက်ခြင်း။

၂၁၂။ ဝရမ်းစာအသီးသီးကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ချမှတ်သည့် တရားသူကြီး၊သို့တည်း မဟုတ် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက လက်မှတ် ရေးထိုးရမည်။ လက်အောက် ရာထမ်း မှုထမ်း ဝန်ဦးကို အထက် အရာရှိ "အတွက်" ဝရမ်းစာများကို လက်မှတ်ရေးထိုးခွင့်ပြုသည့် အလေ့အထကို ကြပ်တည်းစွာ တားမြစ်လိုက်သည်။ တရားသူကြီးများနှင့် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးတို့သည် ပြစ် ဒဏ်ကာလ အပိုင်းအခြားကို ထောင်ပို့ဝရမ်းစာများပေါ် တွင် ဂဏန်းနှင့်လည်းကောင်း၊ စာနှင့်လည်းကောင်း မိမိတို့လက်ရေးဖြင့် ကိုယ်တိုင် ရေး သားရမည်။

ဝရမ်း စာ များကို တရား သူကြီး၊သို့တည်းမဟုတ် ရာဇ ဝတ်တရားသူကြီးက လက်မှတ် ရေးထိုးရခြင်း။

× × ×

ပူးတွဲ(၄)။ ။အဆက်

၇၁၆။ (၁) အကျဉ်းထောင်၏ ထောင်မှူးထံသို့ ညွှန်ကြားသည့်ထောင်ချဝရမ်း၊ သို့တည်းမဟုတ် လှတ်ဝရမ်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြစ်ဒဏ်ကို ပြင်ဆင်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒဏ်ငွေ အားလုံးကို ဖြစ်စေ၊ အချို့ဝေါက်ကို ဖြစ်စေ၊ ပေးဆောင်ကြောင်း အကြောင်းကြားသည့် ဝရမ်းအသီးသီးနှင့်အတူ၊ မူရင်းခွဲ တစောင်ကိုပါ ပေးပို့ရမည်။ ထိုမူရင်းခွဲ ဝရမ်းပေါ်တွင် မူရင်းဝရမ်းကိုရကြောင်း သိသာစေရန် ထောင်မှူးက နေရာတကျနေစွဲနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးသည့် ထပ်ဆင့်ရေးမှတ် ချက်နှင့်တကွ ထုတ်ပေးသည့် တရားရုံးသို့ ချက်ခြင်းပြန်ပို့ရမည်။ ထိုမူရင်းခွဲကို တရားရုံးက ပြန်ရရန်အတွက် မလျော်အောင်ကြန့်ကြာခြင်းရှိလျှင်၊ မည်သည့်အတွက် ကြန့်ကြာရ ကြောင်းကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရန် ထောင်ပိုင်ဝန်ထံသို့ စာရေးရမည်။

ဝရမ်းစာများကို မူရင်းခွဲ နှစ်စောင် ထုတ်ရခြင်း။

(၂) တရားခံကို ပို့လိုက်သော အကျဉ်းထောင်ကို၊ ဝရမ်းကိုလက်မှတ်ရေးထိုးသည့် အခါ၌ အမှုနှစ်စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ရေးမှတ်ထားရမည်၊ ထိုသို့မပြုလုပ်မူ၊ မူရင်းခွဲဝရမ်း ပြန်မရောက်မီ အမှုတွဲကို အယူခံအတွက်ဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်မှုအတွက်ဖြစ်စေ၊ တောင်းသည့် အခါ၊တရားခံမှာမည်သည့်နေရာတွင်ရှိကြောင်း အထက်တရားရုံးက တွေ့သိနိုင်ရန်ခဲယဉ်းခြင်း ရှိနိုင်သည်။

(၃) ထောင်မှူးက နေရာတကျ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသော မူရင်းဝရမ်းပြန်ရောက် သည့် အခါ၊ ၎င်းကို စစ်ဆေးစီရင်သော အမှုတွဲတွင် ထားရမည်။

၇၁၇။ အကျဉ်းထောင်လက်စွဲ ဥပဒေစာပိုဒ် ၅၂၃ အရ၊ မူရင်းဝရမ်းကို ဝရမ်းထုတ် ပေးသည့် တရားရုံးတည်ရှိရာ ခရိုင်ဆိုင်ရာ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးထံသို့ ပေးပို့ရမည်။ အမှုတွဲမှာ အမှုတွဲ အခန်း၌ ရှိနေလျှင်၊ ဝရမ်းကို သက်ဆိုင်ရာအမှုတွဲတွင် တွဲထားရန် အမှုတွဲထိန်းထံသို့ ပို့ရမည်။ အမှုတွဲမှာ ဝရမ်း ထုတ်သော တရားရုံးတွင် ရှိနေသေးလျှင်၊ ထိုဝရမ်းကို ထိုတရားရုံးသို့ ပေးပို့ရမည်။ အကျဉ်းသားတဦးတယောက်သေဆုံးကြောင်းကို ၎င်း၏ ဆွေမျိုးများထံ အကြောင်းကြား ပေးရန် တောင်းဆိုချက်တရပ်ရပ်ကို မည်သည့်အချက်တွင်မဆို ဝရမ်းထုတ်ပေးသည့်တရား ရုံးသို့ တဆင့်ပေးပို့ရမည်။

× × ×

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

အကျဉ်းသားများကို "အမြဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများ" နှင့် "အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ မဟုတ်သူများ" ဟူ၍ အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်း။

၃၃၂။ ၁။ အောက်ဖော်ပြပါသူများမှာ "အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများ" ဟူ၍ အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းခံထိုက်စေရမည်။

(၁) ရာဇသတ်ကြီးအခန်း ၁၂၊၁၇ နှင့် ၁၈များအရ၊ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သောပြစ်မှုတခုခု ဖြင့်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရ၍ ၎င်း၏ယခင်ပြစ်ချက် သို့တည်းမဟုတ် ယခင် ပြစ်ချက်များကို ရှေ့မှောက်ရှိ အမှု၏ကြောင်းခြင်းရာများနှင့်အတူ တွဲဘက် ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သော်၊ လုယက်တတ်သူ၊ အိမ်ဖောက်ထင်းတတ်သူ၊ ဓားပြတိုက် တတ်သူ၊ ခိုးတတ်သူ၊ သို့တည်းမဟုတ် ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံတတ်သူ ဖြစ် ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ခြောက်လှန့်တောင်းယူတတ်ကြောင်း၊ လိမ်လည် တတ်ကြောင်း ဒဏ်ငါးကိုဖြစ်စေ၊ ငွေစက္ကူများကို ဖြစ်စေ၊ တံဆိပ်ခေါင်းများ ကိုဖြစ်စေ၊ အတုပြုတတ်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် လိမ်လည်အတုပြုတတ် ကြောင်း ထင်ရှားသူ မည်သူမဆို—

(၂) ရာဇသတ်ကြီး အခန်း(၁၆)အရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သော ပြစ်မှုတခုခုနှင့် ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရ၍၊ ၎င်း၏ယခင်ပြစ်ချက် သို့တည်းမဟုတ် ယခင်ပြစ်ချက် များကို ရှေ့မှောက်ရှိ အမှု၏အကြောင်းခြင်းရာများနှင့်အတူ တွဲဘက်ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်သော်၊ လူ့ကိုယ်ကို ထိခိုက်သည့် ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်တတ်ကြောင်း ထင်ရှားသူ မည်သူမဆို—

(၃) ယခင် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသည့်အခါက အမြဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ ဟူ၍ အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းခံရ၍ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၀ နှင့် တွဲဘက်ရမည့် ပုဒ်မ-၁၂၃ အရ အကျဉ်းထောင်တွင် ချထားခြင်း၊ သို့တည်း မဟုတ် ချုပ်ထားခြင်း ခံရသူမည်သူမဆို၊ သို့တည်းမဟုတ် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ နှင့် တွဲဘက်ရမည့် ပုဒ်မ ၁၂၃ အရ အကျဉ်းထောင်တွင် ချထားခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ချုပ်ထားခြင်းခံရသူ မည်သူမဆို—

(၄) အထက်အပိုဒ် (၁) တွင် သီးခြား ဖော်ပြထားသည့် ပြစ်မှုတခုခုနှင့် ထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရ၍ ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရဘူးကြောင်း မရှိ သော်လည်း၊ အမှု၏အကြောင်းခြင်းရာများအရ ဓားပြဂိုဏ်း သို့တည်းမဟုတ် သူခိုးဂိုဏ်းတွင် ပါဝင်တတ်သူ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်များကိုဖြစ်စေ၊ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများကို ဖြစ်စေ အရောင်းအဝယ်ပြုတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသူ **မည်သူမဆို—**

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

(၅) ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ပြင်ပတွင်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသော အခွင့်အာဏာရ တရားရုံး၊ သို့တည်းမဟုတ် ခုံရုံး တခုခုက ပြစ်မှုတခုခုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ခံရသူဖြစ်၍ ထိုပြစ်မှုဖြင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း တည်ထောင်သည့် တရားရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရပါမူ၊ အမြဲပြစ်မှု ကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍ အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းခံထိုက်မည်သူ မည်သူမဆို-

ရှင်းလင်းချက်။ ။ဤအခါပွာယ် ဖော်ပြချက်အလို့ငှာ "ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခံရခြင်း" ဆိုသည့် စကားတွင်၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၀ နှင့် တွဲဘက်သည့် ပုဒ်မ ၁၁၈ အရ ချမှတ်သည့်အမိန့်လည်း ပါဝင်စေရမည်။

၂။ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍ အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းကို ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် တရားရုံးက သာမန်အားဖြင့် ပြုလုပ်ရမည်။ သို့သော်လည်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် တရားရုံးက အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်း မပြုဘဲနေလျှင်၊ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးက ထိုသို့အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် တရားရုံးကဖြစ်စေ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကဖြစ်စေ၊ ချမှတ်သည့် အမိန့်မရှိ၍ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးထံ လွှဲအပ်တင်ပို့ရာအမိန့်မကျမီအတွင်း ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရသူကို ချုပ်ထားရာဖြစ်သော အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိက အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။

ခြွင်းချက်။ ။သို့သော်လည်း အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ်အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်း ခံရသူ မည်သူမဆို၊ ထိုအမျိုးအစား ခွဲခြားသည့် အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။

၃။ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့် တရားရုံးကဖြစ်စေ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကဖြစ်စေ၊ ရေးမှတ်ရမည့်အကြောင်းပြချက်များအရ၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၀ နှင့် တွဲဘက်သည့် ပုဒ်မ ၁၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရသူ သို့တည်းမဟုတ် အကျဉ်းထောင်တွင် ချထားခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ချုပ်ထားခြင်းခံရသူတဦးတယောက်ကို အမြဲပြစ်မှု ကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍ အမျိုးအစားခွဲခြားရန် ဆင့်ဆိုနိုင်သည့်ပြင်၊ ထိုသို့ဆင့်ဆိုခြင်းကိုလည်း ပြင်ဆင်နိုင်သည်။

၄။ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့် တရားရုံးများကဖြစ်စေ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးများကဖြစ်စေ၊ ဆိုင်သင့်ရာရာက မိမိတို့ပြုလုပ်ထားသည့် အမျိုးအစား ခွဲခြားချက်များကို ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည်၊ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် တရားရုံးကဖြစ်စေ၊ အခြား အာဏာပိုင်တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ၊ အကျဉ်းသားတစ်ဦး တယောက်အား

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခြင်းမှာ၊ အဆိုပါတရားရုံး၊ သို့တည်းမဟုတ် အာဏာပိုင်ရှေ့ မရောက်ရှိသေးသော ကြောင်းခြင်းရာများပေါ်တွင် အခြေပြု၍ ပြုလုပ်ရမည်။

မှတ်ချက်။ ။အထက် အပိုဒ် ၂၊ ၃ နှင့် ၄ တို့တွင် ပါရှိသမျှသောနေရာတိုင်း၌၊ "ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး" ဆိုသည့် စကားမှာ၊ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း၊ အကျဉ်းထောင်တွင် ချထားခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ချုပ်ထားခြင်းခံရသည့် ခရိုင်ဆိုင်ရာ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကို ဆိုလိုသည်။

၅။ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအသီးသီးကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများမှတပါး အခြားအကျဉ်းသားကို မထားရသည့် အထူးအကျဉ်းထောင်တွင် တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်ထားရမည်။

ခြွင်းချက်။ ။သို့ရာတွင် အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူပင် မဟုတ်သော်လည်း ရေးမှတ်ရမည့် အကြောင်းပြချက်များအရ၊ အကျဉ်းသားတစ်ဦး တယောက်မှာ အလွန်ပျက်ပြားဆိုးရွားသော အကျင့်စာရိတ္တရှိ၍၊ အခြားအကျဉ်းသား အဖေါ်များကိုလည်းမကောင်းမှုသို့ ဆွဲဆောင်စေမည့်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆွဲဆောင်စေတန်ရာသည့်အတွက် ထိုသူကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ မဟုတ်သော အကျဉ်းသားများနှင့်အတူ မချုပ်ထားသင့်ဟု ယုံမှတ်လျှင်၊ အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးက ထိုအကျဉ်းသားကို မဆိုပါ၊ အထူးအကျဉ်းထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းခံရသည့် အကျဉ်းသားမှာ၊ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အထူးနည်းဥပဒေများကို အခြားနည်း လိုက်နာခြင်း မရှိစေရ။

၂။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက အထက်ပါနည်းဥပဒေ ၂ ကို အထူးဂရုပြုစေလိုသည့်ပြင်၊ တရားရုံးချုပ်က ရာဇဝတ် တရားသူကြီးများအား ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူများကို အမြဲ ပြစ်မှု ကျူးလွန်တတ်သူများဟူ၍ အမျိုးအစားခွဲခြားရာတွင် ကောင်းစွာ ဂရုပြုကြစေရန် ညွှန်ကြား၍၊ အမျိုးအစား ခွဲခြားရန်မှာ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတို့အပေါ်တွင် သာမန်အားဖြင့်ထားရှိသည့် တာဝန်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ၎င်းတို့အား အထူးသိရှိစေလျှင်၊ အကျိုးရှိမည်ဟုထင်မြင်သည်။ သံသယရှိသည့် အချက်များတွင်၊ လက်အောက်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးတို့သည်၊ တတ်နိုင်လျှင် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးထံ ညွှန်ကြားချက်နှာခံရန် လွှဲအပ်တင်ပို့ရမည်။ ထိုသို့ လွှဲအပ်တင်ပို့ခြင်းမပြုနိုင်လျှင်၊ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးတို့က ထိုအချက်ကို မဆုံးဖြတ်ဘဲထား၍၊ ဝရမ်းစာအောက်ခြေရှိသက်သေခံလက်မှတ်စာကို မဖြည့်သွင်းဘဲ ချန်လှပ်ထားရမည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်သည့်အခါ ထောင်ပိုင်ဝန်က အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းကို ပြုလုပ်လိမ့်မည်။ အကျဉ်းထောင် အာဏာပိုင်များ အမျိုးအစားခွဲခြားရာ၌ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရား

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

သူကြီး၏ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်မှု ခိုင်လုံခြင်းရှိစေရန်အလို့ငှာ၊ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်း မရှိပဲ၊ ချန်လှပ်ထားသည့်အတွက် ထောင်ပိုင်ဝန်က အမျိုးအစားခွဲခြားရသည့် အမှုများကို ၎င်းက ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးထံသို့ အစီရင်ခံရမည်။

၃။ တစ်ကြိမ် ထောင်ဒဏ်ခံနေရစဉ်အတွင်း အမြဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟု အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းခံရပြီးနောက်၊ ထောင်မှလွှတ်ပြီး နောက်တဖန် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရ၍၊ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူမဟုတ်ဟု အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းခံရသူများ၏ အမှုများကိုလည်း ဂရုပြုကြစေလိုသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ တခါတရံ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဖြစ်ရလေသည်။ တခါတရံမှာမူ လူတဦးတယောက်ကို အမြဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟု ယခင်က အမျိုးအစား ခွဲခြားခဲ့ဘူးကြောင်းကို ရာဇဝတ်တရားသူကြီးအား မသိစေသည့်အတွက် ဖြစ်ရလေသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၏ သဘောဘ၌ လူတဦးတယောက်သည် အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍ တကြိမ်တခါ၌ အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းခံရဘူးသည်ဖြစ်လျှင် ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရသည်မှာ၊ထိုသူ၌ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်တတ်သည့်စရိုက် ကင်းစင်ပပျောက်ပြီးဟု ယူဆနိုင်လောက်အောင် ကာလကြာရှည်ခဲ့ပြီးမဟုတ်လျှင်၊ နောက်အဖို့၌ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရသည့်အခါ ခပ်သိမ်းတို့တွင် ထိုသူကို အမြဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ ဟူ၍ အမျိုးအစား ခွဲခြားရမည်ဟု ထင်မြင်သည်။ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍ ယခင်က အမျိုးအစားခွဲခြားခဲ့ပြီးနောက်၊ လူတဦးတယောက်ကို အမြဲပြစ်မှု ကျူးလွန်တတ်သူမဟုတ်ဟု မှားယွင်း၍ အမျိုးအစား ခွဲခြားလိုက်သည့်အခါ၊ ထောင်ပိုင်ဝန်က အမှားကိုပြင်ဆင်ရန် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရမည်။ အထက် စာပိုဒ် ၁ ရှိ၊ နည်းဥပဒေ ၄ အရ၊ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်သည့် တရားရုံးသည် မိမိ၏ အမျိုးအစားခွဲခြားချက်ကိုပြင်ဆင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ထောင်ပိုင်ဝန်မျှားသည် မှားယွင်းအမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းများကို လိုအပ်သည့်အချက်တွင် လက်အောက်တရားရုံးများသို့ ပြင်ဆင်ရန်အတွက် မပျက်မကွက် လျှောက်ထားရမည်။ လက်အောက်တရားရုံးက ပြင်ဆင်ရန် ငြင်းပယ်ခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် လစ်ဟင်းခြင်းရှိလျှင်၊ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးထံသို့ အကြောင်းကြားရမည်။

၄။ အကျဉ်းထောင်တွင် ကျွန်နေသည့်အတွင်း နာကျင်စေမှုကဲ့သို့သော ပြစ်မှုတခုခုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရ၍ အပိုထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသော အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သည့် အကျဉ်းသားဖြစ်သည့်အချက်လည်းရှိသည်။ ထို ကြောင်းခြင်းရာမျိုးတွင် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရသူကို အပိုထောင်ဒဏ်ကာလအတွက် အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ် အမျိုးအစားခွဲခြားသင့်ကြောင်းနှင့် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက ထင်မြင်ယူဆသည်။

၅။ လက်အောက်တရားရုံးများသည် မိမိတို့၏ အမျိုးအစားခွဲခြားသည့် အခွင့်အာဏာမည်ကဲ့သို့ သုံးစွဲကြောင်းကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသူအရာရှိများ သိမြင်နိုင်စေရန်အလို့ငှာ

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

လူတဦးတယောက်အား အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍၊ အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းကို ရာဇဝတ်တရားသူကြီး၏ "စစ်ဆေးစီရင်သည့်အမှုများ အထွေထွေမှတ်ပုံစာရင်းစာအုပ်" အကြောင်းအရာဇယားကွက်တွင် ရေးသွင်းထားရမည်။ တရားရုံးများ၊ သို့တည်းမဟုတ် အကျဉ်းထောင်များကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသော အရာရှိများသည်၊ လက်အောက်တရားရုံးများက ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မိမိတို့၏ သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခွင့်ကို သင့်လျော်စွာ သုံးစွဲခြင်းရှိမရှိကြည့်ရှုရန် အရေးကြီးသည်ဟု မှတ်ယူရမည့်ပြင်၊ အမြဲတစေပေါ့ဆချက်များ၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် သဘောတရားများကို အမြဲတစေသတိမမူချက်များတွေ့ရှိလျှင် မှတ်သားချက်များ ပြုရမည်။

၆။ အထင်အနည်းငယ်လွဲမှားဟန်ရှိသည့် အခြားအချက်တစ်ရပ်မှာ အကျဉ်းသားတဦးတယောက်ကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ် အမျိုးအစားမခွဲခြားမီ၊ ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရဘူးကြောင်းကိုမည်သို့ထင်ရှားအောင်ပြုရန်အချက်ပင်ဖြစ်သည်။အကျဉ်းသားများကို အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းမှာ တရားစီရင်ရေး ဆောင်ရွက်မှုမဟုတ်ပဲ၊ စီရင်အုပ်ချုပ်မှုနှင့်ဆိုင်သည့် ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်သဖြင့်၊ ထိုသို့အမျိုးအစား ခွဲခြားရန်ကိစ္စအလို့ငှာ ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရဘူးသည့်အချက်ကို ထင်ရှားအောင်ပြုရန်မှာ၊ တရားစီရင်ရေးကိစ္စအလို့ငှာ၊ ၎င်းအချက်ကို ထင်ရှားအောင် ပြုရသည့်အလားတူနည်းလမ်းမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ရန်မလို၊အကျဉ်းသားမှာယခင်က၊ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းအမှန်ခံရဘူးကြောင်း ရဲကဖြစ်စေ၊ ထောင်ပိုင်ဝန်ကဖြစ်စေ ပေးပြသည့်သက်သေခံကို တရားရုံးက သဘောကျေနပ်ခြင်းရှိလျှင် လုံလောက်သည်။

၇။ အထက်စာပိုဒ် ၁ ပါ၊ နည်းဥပဒေ ၅ အရ၊ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ အသီးသီးကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများမှ တပါး အခြားအကျဉ်းသားများ မထားရသည့် အထူးအကျဉ်းထောင်တွင် တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်ထားရမည်။

အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူတို့သို့ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ မဟုတ်သောသူများမှ ခွဲခြားထားခြင်း၏ ရည်ရွယ်ရင်းအကြောင်းမှာ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ မဟုတ်သောသူများကို သာမန်အားဖြင့် အကျင့်စာရိတ္တအားဖြင့်ဖြစ်စေ၊ စရိုက်အားဖြင့်ဖြစ်စေ ပြုပြင်၍ မရသော အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများနှင့်အတူ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံစေခြင်းဖြင့် ဆိုးသွမ်းညစ်ညမ်းစေမည်ကို တားဆီးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ မဟုတ်သောသူများအနက်၊ အများအပြားမှာ ရှုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဒေါသအလျောက်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ဆွဲဆောင်ရာသို့ပါ၍ဖြစ်စေ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့၍၊ မည်သို့မျှ စွဲမြဲစွာပြစ်မှုကျူးလွန်သူ မဟုတ်သည့်သူများပါဝင်နိုင်သည်။ ထို့ပြင်လည်း၊ အကျဉ်းထောင်တွင် ကျခံနေထိုင်စေခြင်းကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူမဟုတ်သူများထက်၊ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများ

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

အတွက် ပိုရ်ပြင်းထန်ကြပ်တည်းအောင် တမင်ပြုလုပ်ထားလေသည်။ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ မဟုတ်သော အကျဉ်းသားကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ် မှားယွင်းအမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းသည်၊ ထိုအကျဉ်းသားအား ဆိုးသွမ်းညစ်ညမ်းသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးကူးစက်ခြင်း ခံရစေတတ်သည်။ အကယ်၍ ထိုသို့ မှားယွင်း၊ ခွဲခြားခြင်းမရှိပါက ထိုသို့သောစိတ်ဓာတ်ကူးစက်ခွင့်ရစေမည်မဟုတ်ချေ။ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သော အကျဉ်းသားကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူမဟုတ်ဟု အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းမှာ ထိုအကျဉ်းသားအား ထောင်တွင်နေထိုင်ခြင်းကြောင့်၊ ရရှိစေနိုင်သည့် ဟန့်တားမှုအကျိုးကို အပြည့်အစုံ တွေ့ကြုံခံစားစေမည်မဟုတ်ချေ။

၈။ အကျဉ်းသားများကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများနှင့် အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ မဟုတ်သူများဟူ၍ အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အရပ်ရပ်အမိန့်များမှာ အရွယ်ရောက်သူအကျဉ်းသားများနှင့် လူငယ်လူရွယ် အကျဉ်းသားများအတွက် အတူတူပင် ဖြစ်ရမည်။ သို့ရာတွင် တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကလူငယ်လူရွယ်များဖြစ်သည့် အချက်တွင် ဥပမာအားဖြင့် ရာဇသတ်ကြီးအခန်း ၁၇ အရ၊ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သည့်ပြစ်မှုနှင့် ယခင်တကြိမ်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရဘူးကာမျှဖြင့် ၎င်းတို့ကို ပြစ်မှုပြန်၍ ကျူးလွန်တတ်သူများအဖြစ် အရွယ်ရောက်သူများကဲ့သို့ အလားတူမှတ်ယူရန်အကြောင်းမရှိဟုထင်မြင်ယူဆသည်။ ထိုကိစ္စမှာ လူငယ်လူရွယ်အကျဉ်းသားနှင့် သက်ဆိုင်စေသည့် ဘော်စတယ်နည်းစနစ်ကြောင့်အလွန်အရေးကြီးပေသည်သို့ရာတွင်အကျင့်စာရိတ္တအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ စရိုက်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း ပြုပြင်၍ မရနိုင်သောရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူများမဟုတ်ပဲ၊ ဘော်စတယ်နည်းစနစ်ဖြင့်အကျိုးကျေးဇူးရှိနိုင်တန်ရာသည်ဖြစ်လျက်အကျဉ်းသားများကို "အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူများ"အဖြစ် အမျိုးအစားခွဲခြားလိုက်သည့် အမှုအများအပြားကို တော်လှန်ရေးကောင်စီဥက္ကဋ္ဌက သိရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသို့သောအမှုများတွင် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် တရားရုံးများသည် အတက်စာပိုဒ် ၁ ပါ နည်းဥပဒေ ၃ တွင် မိမိတို့သို့ ပေးအပ်ထားသည့် သဘောအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခွင့်ကို အပြည့်အဝအသုံးပြုကြရမည်။

၉။ ဤပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တော်လှန်ရေးကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌက အခြားရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူတို့အား ဆိုးသွမ်းညစ်ညမ်းစေတန်ရာသော စွဲမြဲစွာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်သူ လူငယ်များကို ဘော်စတယ်ကျောင်းတွင် မထားပဲ ဖယ်ရှားရန် လိုကြောင်း၊ သို့သော်လည်း အမြဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူ ဆိုသည့်စကားကို ကျပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းစွာ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူသည့်အတွက်ကြောင့်သာ အမြဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ် အမျိုးအစား ခွဲခြားခြင်းခံရသော်လည်း ပြုပြင်၍ မရနိုင်မဟုတ်သည့် ငယ်ရွယ်သော ရာဇဝတ်မှုပြုကျင့်သူတို့ကို အခြားအကျဉ်းထောင်များတွင် ဆိုးသွမ်းညစ်ညမ်းခြင်း ကူးစက်ခံစေရန် **မလိုလားအပ်ကြောင်းကို ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးများအား စွဲမြဲစွာ မှတ်သားစေလိုသည်။**

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

၂၃၀။ အထက်စာပိုဒ်၂၃၂ ပါ နည်းဥပဒေများအနက် နည်းဥပဒေ ၁(၁)နှင့်(၂) အရ ယခင်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရဘူးသည့် အချက်တစ်ခုတည်းနှင့် အကျဉ်းသား တဦး တယောက်ကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍ အမျိုးအစား ခွဲခြားရန် အကြောင်း လုံလောက်သည်မဟုတ်။ ထိုအချက်မှာ အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည်လုယက်တတ်သူ၊အိမ်ဖောက် ထွင်းတတ်သူ၊ ဒမြတိုက်တတ်သူ၊ ခိုးတတ်သူ သို့တည်းမဟုတ် ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံတတ်သူ သို့တည်းမဟုတ် နည်းဥပဒေခွဲ(၁)နှင့် (၂)တွင် သီးခြားဖော်ပြထားသည့် ပြစ်မှုတခုခုကို ကျူးလွန်တတ်သူ ဟုတ်မဟုတ်ဟူသည့်အချက်ကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ထောက်ထားဆင်ခြင်ရမည့် အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းသားတဦးတယောက်သည် ထိုနည်း ဥပဒေခွဲများတွင် ဖော်ပြထားသည့် ပြစ်မှုများနှင့် ယခင်က ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရ ဘူးသည်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထောင်ဒဏ်မခံရဘူးလျှင် (ပမာအားဖြင့်၊ ယခင်တစ်ကြိမ် ဒဏ် သို့တည်းမဟုတ် ငွေဒဏ်ခံရလျှင် သို့တည်းမဟုတ် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ အရ လွှတ်ထားလျှင် သို့တည်းမဟုတ် ၊ ငယ်ရွယ်သော ပြစ်မှုကျူးလွန်သူဖြစ်၍ ဘော်စတယ် သို့တည်းမဟုတ် အထက်တန်းသင်တန်းကျောင်းတွင် ပို့ထားခြင်းခံရလျှင်) ထိုသူကို နည်း ဥပဒေခွဲ(၄)အရ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ်အမျိုးအစား ခွဲခြားရန် ခိုင်မာသော အကြောင်းယုတ္တိများရှိသည်မဟုတ်မူ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူဟူ၍ အမျိုးအစားခွဲခြားခြင်းမပြုရ။

စာပိုဒ် ၃၂၃။ စာပိုဒ်ခွဲ(၆)တွင် ပါရှိသည့် "အကျဉ်းသားမှာ ယခင်က ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်ခြင်းအမှန်ခံရဘူးကြောင်း ရဲကဖြစ်စေ၊ ထောင်ပိုင်ဝန်ကဖြစ်စေ၊ ပေးပြသည့် သက်သေခံကို တရားရုံးက သဘောကျနေပ်ရှိလျှင် လုံလောက်သည်"ဆိုသည့်စကားများမှာ ယခင်က ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရဘူးသည်ဟူသော အချက်ကို ထင်ရှားပြရန် လုံလောက် ခြင်းကိုသာ ရည်ညွှန်းသည်ဖြစ်၍ အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ် အမျိုးအစား ခွဲခြားရန် အတွက် သက်သေခံလုံလောက်ခြင်းကို ရည်ညွှန်းသည်မဟုတ်ချေ။ အကျဉ်းသား တဦး တယောက်သည် ယခင်က ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရဘူးကြောင်း ယူဆကျေနပ်ခြင်းမှာ ထိုအကျဉ်းသားကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ် အမျိုးအစား ခွဲခြားရန် အတွက် လုံလောက်သောအခြေကြောင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ ထိုစကားများအရ အဓိပ္ပာယ်မသက်ရောက်ချေ။

အကျဉ်းသားတဦးတယောက်ကို အမြဲပြစ်မှုကျူးလွန်တတ်သူအဖြစ် အမျိုးအစား ခွဲခြားသည့်အခါတိုင်း မည်သည့်အတွက် ထိုသို့ အမျိုးအစားခွဲခြားရကြောင်း အကြောင်းပြ ချက် အပြည့်အစုံကို စီရင်ချက်တွင်လည်းကောင်း၊ ထောင်ချဝရမ်းတွင်လည်းကောင်း ဖော်ပြရမည်။ တရားခံ၏အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စာပိုဒ် ၆၉၂ ကိုလည်း ကြည့်။

+ + +

ပူးတွဲ (၄)။ ။အဆက်

၃၉၅။ အယူခံတရားရုံး၊ ပြင်ဆင်မှုတရားရုံး၊ သို့တည်းမဟုတ် လွှဲအပ်မှု တရားရုံးသည် (၁)ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်ခြင်း၊ မပြုသည့်၊ သို့တည်းမဟုတ်(၂)အမှုကို ပြန်၍ စစ်ဆေးစီရင်စေရန်သော်လည်းကောင်း၊ စစ်ဆေးစီရင်ရန် လွှဲအပ်တင်ပို့စေရန်သော်လည်းကောင်း၊ အမိန့်မချမှတ်သည့်၊ သို့တည်းမဟုတ်(၃)ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကို မပယ်ဖျက်၊ တရားခံကိုလည်း လွှတ်စေရန်၊ အမိန့်မချမှတ်သည့် အမှုအရပ်ရပ်တို့တွင်၊ ဆောင်ရွက်သည့်မှုခင်း ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်သည့်အခါ၊ တရားခံကို ချုပ်ထားရာဖြစ်သော အကျဉ်းထောင် တာဝန်ခံအရာရှိထံသို့ အကျဉ်းသား သိသာစေရန် မှန်ကြောင်းတာဝန်ခံလက်မှတ် ရေးထိုးသောနည်းလမ်းတကျ ချမှတ်သည့်အမိန့် မိတ္တူ။ တစ်စောင်ကို တိုက်ရိုက်ပေးပို့ရမည်။ သို့ရာတွင် ဤနည်းဥပဒေသည် ပြင်ဆင်မှုစီရင်ခွင့် အာဏာကို သုံးစွဲပါမည့်အကြောင်း တရားခံက ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားခြင်း မရှိ၊ ထိုတရားရုံးကလည်း လက်အောက်တရားရုံးက ချမှတ်သည့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ချက်နှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်တို့ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်အကြောင်း မမြင်သောအမှုများနှင့် မသက်ဆိုင်ချေ။

၃၉၆။ အယူခံတရားရုံးကသော်လည်းကောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုတရားရုံးကသော်လည်းကောင်း၊ လွှဲအပ်မှုတရားရုံးကသော်လည်းကောင်း၊ (၁)လက်အောက်တရားရုံး၏ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ချက်နှင့်ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်တို့ကို ပယ်ဖျက်၍ အကျဉ်းထောင်ရှိအကျဉ်းသားကို လွှတ်စေရန်အမိန့် ချမှတ်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ်(၂)လက်အောက် တရားရုံး၏ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကိုပြောင်းလဲပြင်ဆင်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အမှုကို ပြန်၍စစ်ဆေးစီရင်စေရန်ဖြစ်စေ၊ စစ်ဆေးစီရင်ရန်လွှဲအပ်တင်ပို့စေရန်ဖြစ်စေ အမိန့်ချမှတ်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုတရားရုံးသည် တရားခံကို ချုပ်တားရာဖြစ်သော အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိထံသို့(၁)လွှတ်ဝရမ်း တစ်စောင်(ရာဇဝတ်ပုံစံ ၁၇၅) သို့တည်းမဟုတ်(၂)ချမှတ်သော အမိန့်နှင့်ညီညွှတ်အောင် ရေးသားသည့် ဝရမ်းစာအသစ်တစ်စောင်ကို တိုက်ရိုက်ပေးပို့ရမည်။ ထို့ပြင်တရားခံကို ချုပ်ထားရန် ဝရမ်းထုတ်ပေးရန်လိုလျှင် ဝရမ်းစာကိုလည်း ထုတ်ပေးရမည်။ ထိုသို့သော ဝရမ်းစာကို ရရှိသောအခါ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိသည်၊ တရားခံအပေါ်၌ ပြစ်ဒဏ်စီရင်သည့် မူလ ထောင်ပို့ဝရမ်းကို ၎င်းအစား မည်သို့ ထားရှိပြီးကြောင်း ထပ်ဆင့်ရေးသားပြီးလျှင် မူလထောင်ပို့ဝရမ်းထုတ်ပေးသည့် တရားရုံးသို့ ပေးပို့ရမည်။ ထိုမူလထောင်ပို့ဝရန်းကို ရရှိသောအခါ ထိုတရားရုံးသည် မူလထောင်ပို့ဝရမ်းကို ပြန်၍ရရှိကြောင်းနှင့် ထောင်တာဝန်ခံအရာ၏ အစီရင်ခံချက်တို့ကို အယူခံတရားရုံး၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြင်ဆင်မှုတရားရုံး၊သို့တည်းမဟုတ် လွှဲအပ်မှုတရားရုံးသို့(ရာဇဝတ်ပုံစံ ၁၂၅ နှင့်)အကြောင်းကြား အစီရင်ခံရမည်။

× × ×

၃၉၀။ တရားရုံးချုပ်က ဆောင်ရွက်သည့်အမှုများတွင် ထိုရုံးချုပ်သည် စာပိုဒ် ၃၉၅ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအတိုင်း လိုက်နာရမည်ဖြစ်သည့်အပြင် စာပိုဒ် ၃၉၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက တရားသေလွှတ်ခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် အမှုကို ပြန်၍စစ်ဆေးစီရင်စေခြင်း သို့တည်းမဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်ရန် လွှဲအပ်တင်ပို့စေခြင်းတို့နှင့် သက်ဆိုင်သမျှကို ထိုစာပိုဒ် ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအတိုင်းလည်း လိုက်နာရမည်ဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်က လက်အောက် တရားရုံး၏ ;ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ချက်တစ်ခုတည်းကိုဖြစ်စေ၊ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်တစ်ခုတည်းကို ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ချက်နှင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက် နှစ်ခုလုံးကို ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲ ပြင်ဆင်သည့်အခါ တရားရုံးချုပ်သည် နည်းလမ်းတကျ ထုတ်ဆင့်သော အမိန့်ဖြင့် မိမိကချမှတ်သော စီရင်ချက် သို့တည်းမဟုတ် အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ အမိန့်ထုတ် ပေးစေဟု လက်အောက်တရားရုံးသို့ ဆင့်ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အမိန့်ကို ရရှိ သည့်အခါ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို အတည်ပြုဆောင်ရွက်သည့် ဝရမ်းစာအသစ်တစ်စောင် ကို လက်အောက်တရားရုံးက ထုတ်ပေးရမည်။ အဆိုပါဝရမ်းစာအသစ်ကို ရရှိသည့်အခါ အကျဉ်းထောင်အရာရှိသည် တရားခံအပေါ်၌ မူလပြစ်ဒဏ်စီရင်သည့် ထောင်ပို့ဝရမ်းကို ၎င်းအစား မည်သို့ထားရှိပြီးကြောင်း ထပ်ဆင့်ရေးသားပြီးလျှင် အဆိုပါ လက်အောက် တရားရုံးသို့ ချက်ချင်းပြန်ပို့ရမည်။ ထိုမူလထောင်ပို့ဝရမ်းကို ရရှိသောအခါ အဆိုပါ တရားရုံးသည် ဝရမ်းစာအသစ်ကို ထုတ်ပေးပြီးကြောင်းနှင့် ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိထံမှ ထောင်ပို့ဝရမ်းကို ပြန်၍ရရှိပြီးကြောင်းတို့ကို တရားရုံးချုပ်သို့(ရာဇဝတ်ပုံစံ ၁၂၅–ကနှင့်) ချက်ချင်း အကြောင်းကြား အစီရင်ခံရမည်။ လက်အောက်တရားရုံးသို့ နည်းလမ်းတကျ အမိန့်ကိုထုတ်ပေးသည်နှင့် တချိန်တည်းတွင် တရားရုံးချုပ်သည် မှန်ကြောင်း တာဝန်ခံ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည့် မိမိ၏နည်းလမ်းတကျ အမိန့်မိတ္တူတစ်စောင်ကိုလည်း အကျဉ်း သား သိသာစေရန် အကျဉ်းသားကို ချုပ်ထားရာဖြစ်သော အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိ ထံသို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ရမည်။

+ + +

ပူးတွဲ (၅)

တရားရုံးများ ညွှန်ကြားလွှာလက်စွဲ စာမျက်နှာ ၅ မှ ကောက်နုတ်ချက်

Criminal Warrants. Alteration of sentences on.

ညွှန်ကြားလွှာအမှတ် ၁၁/၅၀၊ နေ့စွဲ ၂၁-၁၂-၅၀။

The Hon'ble Judges direct that all Judges and Magistrates should record the terms of sentences on the Committal Warrants in their own hand writing both in figures and in words. These instructions will apply to all Judges and Magistrates issuing warrants in criminal cases.

တရားရုံးများ ညွှန်ကြားလွှာလက်စွဲ စာမျက်နှာ ၉၅ မှ ကောက်နုတ်ချက်
ထောင်ဝရမ်းများတွင် ပြစ်ဒဏ်များ "အတန်းအစား" ကို
တိကျစွာဖော်ပြရန်

ညွှန်ကြားလွှာအမှတ် ၁၆/၅၇၊ နေ့စွဲ ၁၆-၁၀-၅၇။

အချို့သော ရာဇဝတ်တရားသူကြီးများနှင့် အထူး တရားသူကြီးများတို့သည်၊ အကျဉ်းထောင်လက်စွဲ အပိုဒ် ၈၃၃ တွင် ညွှန်ကြားထားသည့် နည်းဥပဒေများကို သတိမမူပဲ၊ ထောင်ဝရမ်းများတွင်၊ အကျဉ်းသားများအားထားရမည့် အတန်းအစားကို တိကျမှန်ကန်စွာ ရေးသားထားခြင်းမရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။

အကျဉ်းထောင်လက်စွဲအပိုဒ် ၈၃၃ (ခ) နှင့် (ဂ) အရ၊ အလွန်ဆိုးသွမ်းသည့်ဂိုဏ်းဝင်လူဆိုး အကျဉ်းသားများကိုသာ အတန်း (၁) နှင့် (၂) တို့တွင် ထားရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အကျဉ်းသားများအား အတန်း (၁)၊ သို့မဟုတ် အတန်း (၂) ဟုမှတ်သားလိုက်ပါက အကျဉ်းသားများအတွက် "ကျန်းဒဏ်" ဟူသည်မှာ ၂၅ နှစ် ထောင်ဒဏ် ဟူ၍ အဆိုပါလက်စွဲ အပိုဒ် ၈၃၃ (စ) အရ၊ ထောင်အာဏာပိုင်တို့က ယူဆရပါမည်။ လူသတ်မှုနှင့် သာမန် ဒမြေမှု၊ လုယက်မှုမျိုးအတွက် ကျန်းဒဏ် အပြစ်ပေးလျှင် အတန်း (၃) တွင်သာ တရားရုံးများက သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အတန်း (၃) ဟု သတ်မှတ်ပါက "ကျန်းဒဏ်" အပြစ်ပေးခံရသော အကျဉ်းသားများကို ထောင်ဒဏ် အနှစ် ၂၀ သာ အပြစ်ပေးသည်ဟု ရာဇသတ်ကြီး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ အရ မှတ်ယူရပါမည်။

အထက်၌ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တရားရုံးများက၊ တိကျစွာလိုက်နာခြင်း မပြုသောကြောင့်၊ အချို့သော အကျဉ်းသားများမှာ၊ ကျန်းဒဏ်အနှစ် ၂၀ ကျခံရမည့်အစား၊ ကျန်းဒဏ် ၂၅ နှစ်ကျခံရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျန်းဒဏ်ကျခံသင့်သည်ထက်၊ ပို၍ ကျခံနေရသည့် အကျဉ်းသားများအတွက် နိုင်ငံတော်သမ္မတက၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၄၀၁ အရ၊ အထူး

ပူးတွဲ (၅)။ ။အဆက်

လျှောရက်များကို ရက်ရက်ရောရောပေးရှိပြုပြင်နေရပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် အထူးတရားသူကြီးများနှင့် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးများတို့သည် အကျဉ်းထောင်လက်စွဲအပိုဒ် ၈၃၃ နှင့် ရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၂၃၈ တွင် ပါရှိသည့် ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း တသွေမတိမ်းတိတိကျကျ လိုက်နာကျင့်သုံးရေးမှတ်ကြရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

တရားရုံးများ ညွှန်ကြားလွှာလက်စွဲ စာမျက်နှာ ၁၀၀ မှ ကောက်နုတ်ချက်
အချုပ်ကာလကို ထောင်ဒဏ်မှထုတ်နုတ်ရန်

ညွှန်ကြားလွှာအမှတ် ၆/၆၇၊ နေ့စွဲ ၃-၅-၆၇။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံနှင့် မောင်ထွန်းကြည်အယူခံမှုတွင် တရားရုံးချုပ်စုံညီခုံရုံးက အချုပ်ကာလနှင့် ပတ်သက်၍ ထုံးပြုထားသည်ကို ကောင်းစွာလေ့လာကျင့်သုံး ကြရန် ညွှန်ကြားလွှာထုတ်ခဲ့ပါသည်။

မောင်ထွန်းကြည်စီရင်ထုံးကို ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာမျက်နှာ ၃၄၈ တွင် ဘတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပြစ်မှုတစ်ရပ်အတွက် ထောင်ဒဏ်သတ်မှတ်ရာတွင် အကယ်၍ တရားခံသည် ထိုပြစ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အချုပ်နှင့်နေခဲ့ရလျှင်၊ ထိုအချုပ်ကာလကို ထောင်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်အပ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ဤသို့ ယူဆခြင်းသည် တည်ရှိနေသော ဥပဒေများနှင့် မဆန့်ကျင်၊ လုပ်ထုံးကို ပိုမိုရှင်းလင်းတိကျစေအောင်နှင့် တသမတ်တည်း ညီညွတ်စေအောင် ပြုပြင်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

အချုပ်ကာလကို သေချာစွာတွက်ချက်နိုင်ရန် သက်ဆိုင်ရာတို့အား မေးမြန်း၍ အမှုတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားဖို့လိုပေသည်။ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စတင်အရေးယူသည်မှ စီရင်ချက်ချမှတ်သည်အထိ အချုပ်ကာလအသီးသီး ရှိခဲ့လျှင်၊ ထိုကာလများကို တွက်ချက်၍ စုပေါင်းကာ ပြစ်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်ရန်ဖြစ်သည်။ အချို့ အမှုများတွင်ကား တိုင်ချက် စွဲချက်တို့မှပင် လိုအပ်သော အချက်အလက်တို့ကို အပြည့်အစုံရနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

ထိုပြစ်ဒဏ်မှ အချုပ်ကျပြီးကာလကို ထုတ်နုတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို စီရင်ချက်တွင် ဖော်ပြရမည်။ ထောင်ကျဝရမ်းတွင် သတ်မှတ်သော ထောင်ဒဏ်ကို ဖော်ပြ၍ အောက်၌ ထိုပြစ်ဒဏ်မှ တရားခံ အချုပ်ကျပြီးသောကာလ မည်ရွေ့မည်မျှထုတ်နုတ်ရမည်ဟုထင်ရှားစွာ ဖော်ပြရမည်။ အချုပ်ကာလက သတ်မှတ်သော ပြစ်ဒဏ်ထက်ပင် ပိုနေပြီဖြစ်လျှင်အကျဉ်းထောင်က ဝရမ်းကို လက်ခံမှတ်တမ်းတင်ပြီးနောက် တရားခံအားလွှတ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ပုံး တွဲ(၅)။ ။အဆက်

ဝုဏ္ဏားရုံးများ ညွှန်ကြားလွှာလက်စွဲ စာမျက်နှာ ၁၀၁ မှ ကောက်နုတ်ချက်

အချုပ်ကာလနုတ်ရန် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းချက်။

ညွှန်ကြားလွှာအမှတ် ၈/၆၇၊ နေ့စွဲ ၂၆-၅-၆၇။

၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၃ ရက်နေ့က နိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်၊ ၁۹۶۵ ခုနှစ်၊ ရာဇဝတ်အယူခံမှု အမှတ် - ၄၀၇ ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မောင်ထွန်းကြည်တွင် ချမှတ်ထားသော စုံညီခုံရုံး၏ အမိန့်နှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါ ရှင်းလင်းချက်များကို ထုတ်ပြန်လိုက်ပါသည်။

က။ ဤ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်၍ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခြင်းမပြုရသော်လည်း အမှုများနှင့်သာ သက်ဆိုင်စေရမည်ဟုပါရှိသဖြင့် မပြီးပြတ်သေးသော အယူခံမှုများနှင့်လည်းကောင်း၊ စီရင်ထုံးပြုပြီးမှ ကာလစည်းကမ်းသတ်အတွင်း၊ တင်သွင်းသော အယူခံမှုများနှင့်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ပါသည်။ အကယ်၍ အယူခံကို အကျဉ်းနည်းအားဖြင့် ပယ်သင့်သည်ဟုတွေ့ရှိလျှင်လည်း အောက်ရုံး၏ စီရင်ချက်၌ အချုပ်ကာလကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခဲ့ပြီးကြောင်း မဖော်ပြပါက အယူခံရှင်က အချုပ်ကာလကို တွက်ချက်၍ ပြစ်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်ပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ခ။ ပြစ်ဒဏ်အသီးသီးကို တပေါင်းတည်းကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပြစ်ဒဏ်ဆိုးခြောက်ကိုဆက်၍ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျခံရမည့် အပြစ်ဒဏ်မှ တကြိမ်တခါသော အချုပ်ကာလကို ထုတ်နုတ်ရပါသည်။ အယူခံဝင်၍ ပြစ်ဒဏ်အချို့ကို ပယ်ဖျက်ပေးလျှင်လည်း ကျန်သောပြစ်ဒဏ်မှ အချုပ်ကာလကို ထုတ်နုတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဂ။ အချုပ်ကာလကို ရေတွက်ရာ၌ လနှင့်မတွက်ပဲ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ စတင်အချုပ်ခံရသည့်နေ့မှ ရက်နှင့်တွက်ချက်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပူးတွဲ (၅)။ ။အဆက်

တရားရုံးများ ညွှန်ကြားလွှာလက်စွဲ စာမျက်နှာ ၁၀၂ မှ ကောက်နုတ်ချက်

အကျဉ်းစခန်းသို့ပို့ရန်မလိုသော တရားခံများ

ညွှန်ကြားလွှာအမှတ် ၁၀/၆၇၊ နေ့စွဲ ၁၇-၁၀-၆၇။

ပြစ်မှုတစ်ရပ်အတွက် ထောင်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်း ခံရသော်လည်း၊ အချုပ်ကာလက ထောင်ဒဏ်မှထုတ်နုတ်သဖြင့် အမိန့်ချမှတ်သောနေ့တွင်ပင် လွှတ်ရက်စေ့နေပါက တရားခံအား တရားရုံးမှပင် လွှတ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့သောကိစ္စရပ်မျိုးတွင် သက်ဆိုင်ရာ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးများသည်အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားလိုတ်ပါသည်။

(က) တရားခံနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် ထောင်ကျဝရမ်းကို သက်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းထောင်၊ ထောင်ပိုင်ဝန်ထမ်းသို့ အမြန်ဆုံးပေးပို့ရန်။

(ခ) အပြစ်ကျတရားခံ၏ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သော ရာဇဝင်လုပ်ပုံစံနှင့် လက်ဗွေပုံစံများကို ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှယူရန်ရှိနေပါက၊ လုံခြုံရေးမှူး(အမှုလိုက်) ရုံးခန်းတွင် ဆောင်ရွက်၍ ပြီးစီးသည့်အခါ၊ တရားရုံးရှေ့သို့ ပြန်ခေါ်လာစေပြီး လွှတ်ရန်။

(ဂ) ထိုသို့ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးများသည် သက်ဆိုင်ရာအမှုလိုက် အရာရှိတို့နှင့် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ကြရန်။

ပူးတွဲ (၆)

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

စာအမှတ်၊ ၁၀၇/၁၄/ပတဖ
နေ့စွဲ။ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၇ ရက်။

သို့

ဥက္ကဋ္ဌ
တိုင်းတရားသူကြီးအဖွဲ့
ထားဝယ်မြို့

အကြောင်းအရာ။ ထောင်ပို့ဝရမ်းတွင် ထပ်ဆင့် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းကိစ္စ။

ရည်ညွှန်းချက်။ တနင်္သာရီတိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ၂၇-၇-၈၂ နေ့စွဲပါ စာအမှတ်၊ ၉၀၈–၉၀၉/တရဖ–၂၃(၈၂)။

၁။ ထောင်ပို့ဝရမ်းများတွင် တရားရေးဦးစီးမှူး၏ ထပ်ဆင့်လက်မှတ်ပါမှ အကျဉ်းထောင်က လက်ခံပါသဖြင့် တရားရေးဦးစီးမှူး ခရီးထွက်နေသည့်အချိန်တွင် ထောင်ဒဏ် အပြစ်မပေးပဲ ဆိုင်းငံ့ထားရမလိုဖြစ်နေကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စအဆင်ပြေစေရန် အတွက် သက်ဆိုင်ရာ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်လက်မှတ်များနှင့်ပင် လက်ခံသင့်ပါကြောင်းဖြင့် ကော့သောင်မြို့နယ် တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ မေးမြန်းချက်အပေါ်တွင် တနင်္သာရီတိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့က ရည်ညွှန်းချက်ပါစာဖြင့် တင်ပြလာပါသည်။

၂။ တနင်္သာရီတိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ တင်ပြချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရေးဝန်ထမ်းများ ခွင့်ခံယူခြင်း၊ မကျန်းမာ၍ဖြစ်စေ၊ ခရီးထွက်နေ၍ဖြစ်စေ၊ အခြားအကြောင်း တရပ်ရပ်ကြောင့်ဖြစ်စေ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် တရားရုံးတွင်မရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့သောအခြေအနေတွင် တရားခံအတွက်ထောင်ပို့ဝရမ်း၊ လွှတ်ဝရမ်း ထုတ်ပေးရန်ကိစ္စကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် သင့်လျော်မည်မဟုတ်ပါ၍ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က လက်မှတ် ရေးထိုးပြီးသောဝရမ်းစာကို သက်ဆိုင်ရာတရားသူကြီးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌက စိစစ်ပြီးထပ်ဆင့် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ သက်ဆိုင်ရာအကျဉ်းထောင်သို့ ပေးပို့ရန်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ကြားပါသည်။

ပုံ/ × ×
ဥက္ကဋ္ဌ

မိတ္တူကို
ဗဟိုတရားရုံး
အကျဉ်းဦးစီးဌာန
ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးအားလုံး
မြို့နယ်တရားရုံးအားလုံး
} သိရှိရန်နှင့် လိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ပေးပို့ပါသည်။

ပူးတွဲ (၂)

ပြစ်မှုပုံစံ ၁၅။

တကျွန်းပို့ဒဏ်၊ သို့မဟုတ် ထောင်ဒဏ်ကို အတည်ပြုရန် ထောင်သို့ပို့အပ်သည့် ထောင်ချမှတ်

ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံး

_____ မြို့နယ် _____

ကျေးရွာအုပ်စု/ရပ်ကွက်

၁၉____ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတ် _____ မွန်အာမုတ် _____

(၁) အကျဉ်းသားအမည်။ _____ မြို့၊ အကျဉ်းထောင် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူထံသို့၊

(၂) ပြစ်မှု၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုများကို အတိုကျောက် ဖော်ပြပါ။ _____ ၏သား/သမီးဖြစ်သူ _____ မြို့၊ _____ ရပ်ကွက်/ရွာနေ (၁) _____ အား၊ (၂) _____ ဥပဒေပုဒ်မ _____ အရ၊ _____ ပြစ်မှုထင်ရှား ဆုံးဖြတ်ခြင်း ခံရသည် ဖြစ်၍ (၃) _____

(၃) ပြစ်ဒဏ်အစားတြောင်းကို ထင်ရှားအောင် အသေအချာ ရေးပါ။ _____ ခံစေရန် ယနေ့ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ရင်း(၁) _____ ကို ယခုအမိန့်စာနှင့်တကွ လက်ခံ၍ _____ မြို့၊ ထောင်တွင် လုံခြုံစွာ ချုပ်ထားပြီးလျှင် အထက်ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားဥပဒေနှင့် အညီ အတည် မြှုပါ။

ထောင်ဒဏ်မှ အချုပ်ရက်များကိုနှုတ်ပါ။ တရားခံသည် _____ နေ့တွင် အချုပ်ခံရသည့် ရင်းအား _____ နေ့မှ _____ နေ့အထိ၊ အာမခံနှင့် လွှတ်ထားသည်။

၁၉ _____ ခုနှစ်၊ _____ လ _____ ရက်နေ့။

အဖွဲ့ဝင်၊ ဦးတွင်း၊ အဖွဲ့ဝင်၊

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

ညွှန်ကြားချက်အမှတ်(၂၉)

ရက်စွဲ။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် ပြစ်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေခြင်းကိစ္စ။

၁။ ဗဟိုတရားရုံးသို့ လျှောက်ထားလာသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုများ၊ ပြင်ဆင်မှုများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆက်စပ်ကြည့်ရှုရန်အတွက် တောင်းခေါ်ခဲ့သော မူလရုံးအမှုအချို့တွင် ပြစ်မှု ၂ ရပ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ၃ ရပ်ထက်ပိုသည့် ပြစ်မှုများဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အပြစ်ပေးခံရသော တရားခံတစ်ဦးအပေါ် ထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လေ့ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

၂။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅(၁)နှင့် ပုဒ်မ ၃၉၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရဆိုလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုတစ်မှုတည်းတွင်ဖြစ်စေ၊ သီးခြား အမှုများတွင်ဖြစ်စေ တရားခံတစ်ဦးအပေါ် ပြစ်မှု ၂ ရပ်၊ သို့မဟုတ် ၃ ရပ်ထက်ပိုသည့် ပြစ်မှုများဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်၍ ထောင်ဒဏ်များချမှတ်ရာတွင် တရားရုံးက ထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် သွန်ကြားခြင်းမပြုပါက ထောင်ဒဏ် တစ်ခုပြီးမှတစ်ခုကို ကျခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အဆိုပါပုဒ်မ ၃၅(၁)နှင့် ပုဒ်မ ၃၉၇ တို့တွင် အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိသော်လည်း ပြစ်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် တရားရုံးက ညွှန်ကြားနိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထောင်ဒဏ်များကို တစ်ခုပြီးမှတစ်ခု ကျခံစေရန်မှာ ဥပဒေ၏လိုရင်း ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်ပြီး၊ တပေါင်းတည်း ကျခံစေခြင်းသည် ခြွင်းချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အခါတွင် ထောင်ဒဏ်များကို တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခု ကျခံစေရန်ဖြစ်သည်၊ မည်သည့်အခါတွင် ထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်းကျခံစေရန်ဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်မှာ အမှု၏ဖြစ်ရပ်များအပေါ်၌ တည်ပါသည်။

ဥပမာ(၁)။ မောင်ဘသည် ဦးလှအား မာန်နှင့်ခုတ်သတ်သည့်အပြင် ဝင်ရောက် ပြုန်းဖြေသူ မောင်စိန်အားလည်း မာန်နှင့်ခုတ်သဖြင့် ရိုးရိုးဒဏ်ရာရစေသည့် အတွက် သူ့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ ထောင်ဒဏ် တသက်တာကျွန်းနှင့် ပုဒ်မ ၃၂၄ အရ ထောင်ဒဏ် ၅ လ ကျခံစေရန်တွင် ထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေခြင်းမှာ သင့်မြတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဥပမာ(၂) မောင်ဘသည် ဦးလှနှင့် ဇနီး ဒေါ်စိန်တို့အား မ်ားနှင့်ခုတ်သတ်သဖြင့် သူ့အပေါ် ပြစ်မှု ၂ ရပ်ဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ ထောင်ဒဏ် ၇ နှစ်စီ ချမှတ်ရာတွင် ထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေခြင်းမှာ သင့်မြတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

ဥပမာ(၃) မောင်ဘအား ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆိုးထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(ဃ)အရ တရားစွဲဆိုထားသည့် အတွင်း ဘိန်းဖြူလက်ဝယ် တွေ့ရသဖြင့် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ)အရသီးခြား အမှုတစ်မှု စွဲဆိုသည်။ အမှု ၂ မှုလုံးတွင် သူ့အား စွဲဆိုသည့် ဥပဒေများအရ ထောင်ဒဏ်အသီးသီး ချမှတ်ရာတွင် ယင်းထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် မသင့်ပါ။

ဥပမာ (၄) မောင်ဘသည် တာမွေမြို့နယ်အတွင်း၌ လုယက်မှု ကျူးလွန်သည့်အတွက် တာမွေမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွှန့်မြို့နယ်အတွင်း၌ ခိုးမှု ကျူးလွန်သည့် အတွက် မင်္ဂလာတောင်ညွှန့် မြို့နယ်တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၉ အရလည်းကောင်း တရားစွဲဆိုရာ၊ တာမွေမြို့နယ် တရားရုံးက မောင်ဘအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂ အရ ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ပြီးနောက် ၆ လခန့် အကြာတွင် မင်္ဂလာတောင်ညွှန့်မြို့နယ် တရားရုံးက မောင်ဘအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၉ အရ ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့် ချမှတ်ရာတွင် မင်္ဂလာတောင်ညွှန့်မြို့နယ်တရားရုံးသည် မိမိချမှတ်သော ပြစ်ဒဏ်ကို တာမွေမြို့နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သောပြစ်ဒဏ်နှင့် တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်မချမှတ်သင့်ပါ။

၃။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက် နေ့စွဲပါ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၉)ကို ထုတ်ပြန်၍ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အခါ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားစေသည့်ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။ ထိုညွှန်ကြားချက်တွင် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များသည် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် ပြစ်မှုထပ်မံမကျူးလွန်တော့စေရန် မှတ်သားလောက်သော ပြစ်ဒဏ်ပေးရမည့်အပြင် အခြား ကျူးလွန်လိုသူတို့အဖို့ ထိရောက်သောဟန့်တားခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်စေရပါမည်။ ထို့ပြင် ချမှတ်သောပြစ်ဒဏ်မှာ လည်း ဆိုင်ရာပြစ်မှုအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်နှင့်အညီဖြစ်စေရပါမည်။ နိုင်ငံတော်နှင့်ပြည်သူတို့အား အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သော ပြစ်မှုများနှင့် အခြားအလားတူ ပြစ်မှုများတွင် ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပါက ထိရောက်ဟန့်တားနိုင်လောက်သော ပြစ်ဒဏ်များ ပေးသင့်ကြောင်း

အထူးသတိချပ်ရပါမည်ဟူ၍ လမ်းညွှန်ထားပါသည်။ ယင်းသို့ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့မှ ညွှန်ကြားချက်အမှတ်(၉)ကို ထုတ်ပြန်ထားသော်လည်း အချို့သောတရားစီရင်ရေး အဖွဲ့များက တရားခံကျူးလွန်သောပြစ်မှု၏ အတိမ်အနက်ကို နှိုင်းယှဉ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊လူမှုရေး ရှုထောင့်များမှ စဉ်းစားဝေဖန်ခြင်းမပြုပဲ တရားခံအား သက်ညှာလိုသည့်ဆန္ဒဖြင့် ပြစ်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လေ့ရှိသဖြင့် ပြစ်မှုနှင့် လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားစေသော ပြစ်ဒဏ်ကို ချမှတ်ရန် ထုတ်ပြန်ထားသည့် ပြည်သူ့တရားသူကြီး အဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ်(၉)ပါ ရည်ရွယ်ချက်ကို ထိရောက်စွာ အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရှိနေရပါသည်။

၄။ သို့ဖြစ်ပါ၍ တရားရုံးများသည် တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ပြီး ထောင်ဒဏ်တစ်ရပ်ထက်ပို၍ ချမှတ်ရာ၌ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ခြိန် စဉ်းစားသုံးသပ်ပြီး ယင်းထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေသင့်သည်ဟု လုံလောက်သောအကြောင်း တွေ့ရှိမှသာ စီရင်ချက်တွင် အဘယ်ကြောင့်ထောင်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရကြောင်း အကျိုးအကြောင်း ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြ၍ အမိန့်ချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

၅။ တရားရုံးများက ပြစ်ဒဏ်များကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်သော မူများကို ဖော်ပြထားသည့် စီရင်ထုံးတစ်ခုမှ ကောက်နုတ်ချက်ကို လေ့လာနိုင်ရန် ပူးတွဲပေးပို့လိုက်သည်။

ပုံ/ × ×

ဦးကွန်

ဖြန့်ဝေခြင်း

ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးအားလုံး
မြို့နယ်တရားရုံးအားလုံး

မိတ္တူကို—

ဗဟိုတရားရုံး

Criminal Law Journal Vol. 5, P. 912.

"I find that Magistrates invariably make the several sentences concurrent without exercising any discretion in the matter. It is laid down in S. 35 of the Code that one sentence of imprisonment will commence after the expiration of the other sentence of imprisonment unless the Court directs that such sentences shall run concurrently. Obviously the normal rule is that the sentences should be consecutive and they may be made to run concurrently only if there is some reason. Whether the sentences should run consecutively or concurrently is left to the discretion of the court but the court must exercise its discretion judicially (judiciously?). It must not exercise it arbitrarily and must not on every occasion blindly order the sentences to run concurrently as if there were no alternative;"

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

စာအမှတ်၊ ၁၀၆/၂၆/ပတဖ(ဂ၅)
ရက်စွဲ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက်။

သို့

ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားသူကြီးအဖွဲ့အားလုံး
မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့အားလုံး

အကြောင်းအရာ။ ။ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက် ဟန့်တားစေသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရေးကိစ္စ။

၁။ ။ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားစေသည့် ''ပြစ်ဒဏ်များ'' ချမှတ်ရေးကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ညွှန်ကြားချက်အမှတ်(၉)ကို ၁၉၇၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၂ရက်နေ့ တွင်ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ယင်းညွှန်ကြားချက်တွင် နိုင်ငံတော်၏ လုံခြုံရေးကို ထိပါးစေသောပြစ်မှုများ၊ နိုင်ငံတော်၏ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကို ထိခိုက်စေနိုင်သောပြစ်မှုများ၊ ဆိုရှယ်လစ်လူမှုရေးနှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားစေနိုင်သော ပြစ်မှုများ၊ နိုင်ငံတော်ကို ''ဦးဆောင်သည့် လမ်းစဉ်ပါတီအား ထိပါးသော ပြစ်မှုများနှင့် အများပြည်သူတို့၏ အသက်အိုးအိမ်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေသော အမှုကြီးများသည် အရေးကြီးသောအမှုများဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်သူတို့အား ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပါက သက်ညှာသော့ပြစ်ဒဏ်များမပေးပဲ နောက်တစ်ကြိမ် ပြစ်မှုထပ်မံမကျူးလွန်ဝံ့စေရန်လည်းကောင်း၊ အခြားကျူးလွန်လိုသူတို့အဖို့ ထိရောက်သော ဟန့်တားခြင်းမျိုး ဖြစ်စေရန်လည်းကောင်း၊ မှတ်သားလောက်သော ပြစ်ဒဏ်မျိုးကို ချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

၂။ ။ နိုင်ငံတော်နှင့် ပြည်သူတို့အား အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သော ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရာတွင် ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက် ဟန့်တားစေသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရန် အပိုဒ် ၁ တွင် ရည်ညွှန်းထားသော ညွှန်ကြားချက်ကို တရားရုံးအချို့အနေဖြင့် လိုက်နာမှုမရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့စွဲပါ စာအမှတ်၊ ၁၀၆/၂၆/ပတဖ အရ ထပ်မံ ညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

၃။ ။ ထို့ပြင် လောင်စာဆီများ ဝယ်ယူသိုလှောင်၍ မှောင်ခိုရောင်းချမှုများနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးအမှုများတွင်လည်း တရားရုံးများက ချမှတ်သောပြစ်ဒဏ်များသည် ညွှန်ကြားချက်အမှတ်(၉)နှင့်အညီ ထိရောက်ဟန့်တားနိုင်သော ပြစ်ဒဏ်များမဟုတ်ကြောင်း စိစစ်

တွေ့ရှိရသဖြင့် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ၁၉၇၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့စွဲ ပါ စာအမှတ်၊ ၁၀၆/၂၆/ပတဖ အရ ထပ်လောင်းညွှန်ကြားခဲ့ပါသည်။

၄။ ၎င်းသို့ အကြိမ်ကြိမ် ညွှန်ကြားခဲ့သော်လည်း အပိုဒ် ၁ တွင် ရည်ညွှန်းထားသော ပြစ်မှုမျိုးကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် တရားရုံး အချို့သည် အောက်ပါအတိုင်း သက်ညှာသည့်ပြစ်ဒဏ်များ ပေးနေကြကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

(က) ဥပဒေတွင် ထောင်ဒဏ်မပေးမနေရ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ထားပါလျက် ရုံးတက်ရုံးဆင်း ထောင်ဒဏ်ကိုသာ စတိအဖြစ် ချမှတ်ပြီး ငွေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း။

ဥပမာ—ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာငွေ အမျိုးအပြား အလဲသုံးစားပြုသည့် အမှုတွင် တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ အရ ရုံးတက်ရုံးဆင်း ထောင်ဒဏ်သာ ချမှတ်ပြီး ငွေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း။

(ခ) ချုပ်ရက်နှင့်ညီသောထောင်ဒဏ်ကိုသာ ချမှတ်ခြင်း။

ဥပမာ—ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း အမျိုးအပြား အလဲသုံးစားပြုသည့် အမှုတွင် တရားခံအား ချုပ်ထားသည့်ချုပ်ရက် အနည်းငယ်ကို ထောင်ဒဏ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း။

(ဂ) အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် သတ်မှတ်ထားသည့် ပြစ်မှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုကြီးမားမှုအတိုင်းအတာကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းမပြုပဲ အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ်ကိုသာချမှတ်ခြင်း။

ဥပမာ—မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေး၀ါး အမျိုးအပြား တွေ့ရှိသည့်အမှုတွင် တရားခံအား ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ထုံထိုင်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သော ဆေး၀ါးများ ဥပဒေပုဒ်မ ၆(ခ)သို့မဟုတ် ၇(ခ) သို့မဟုတ် ၁၀(ခ)အရ ပြစ်ဒဏ်ပေးရာတွင် အနည်းဆုံး သတ်မှတ်ထားသည့် ထောင်ဒဏ်သာ ချမှတ်ခြင်း။

(ဃ) အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် သတ်မှတ်ထားသည့် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်နိုင်ပါလျက် အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော အလားတူ အခြားပြစ်မှုနှင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ပြီး လျှော့ပေါ့သောပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း။

ဥပမာ(၁)—အမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းအမျိုးအပြား ခိုးယူသည့် တရားခံအပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့သော အမှုတွင် တရားခံအား ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆(၁)အရ သော်လည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ အရသော်လည်းကောင်း၊ သက်ညှာလောထောင်ဒဏ်ပေးခြင်း။

ဥပမာ(၂)–အကောက်ခွန်မဲ့ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများ လက်ဝယ်တွေ့ရှိသည့်အတွက် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(၁)အရ တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည့်အမှုတွင်၊ တရားခံအား ဝင်ကုန် ထွက်ကုန် ကြီးကြပ်ရေး (ယာယီ) အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁)အရ သက်ညှာသော ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း။

ဥပမာ(၃)–လောင်စာဆီ အများအပြား ဝယ်ယူသိုလှောင်၍ မှောင်ခိုရောင်းချသည့်အတွက် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်မှုအတွက် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ အပ်နှင်းသည့် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(၁)အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့သည့် အမှုတွင် လောင်စာဆီ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း။

(ဂ) နိုင်ငံတော်၏ ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ်ကို ထိခိုက်စေနိုင်သော ပြစ်မှုများအတွက် လျော့ပေါ့သော ပြစ်ဒဏ်ကိုသာ ချမှတ်ခြင်း။

ဥပမာ(၁)–၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ သမဝါယမအသင်း ဥပဒေအရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ရာ၌ ငွေဒဏ်ကိုသာချမှတ်ခြင်း။

ဥပမာ(၂)–နိုင်ငံပိုင် သစ်များ ခိုးယူသည့် အမှုများတွင် ငွေဒဏ်ကိုသာ ချမှတ်ခြင်း။

၅။ အထက်အပိုဒ် ၄တွင် ဖော်ပြပါအတိုင်း ပြစ်ဒဏ်များကို သက်ညှာစွာ ချမှတ်ခြင်းကြောင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား နောက်ထပ် ကျူးလွန်အောင် အားပေးရာရောက်ပါသည်။ နိုင်ငံတော်၏လုံခြုံရေး၊ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်ရေး၊ အများပြည်သူတို့၏ အသက်အိုးအိမ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးတို့ကိုလည်း ထိပါးစေခြင်း၊ အဟန့်အတားဖြစ်စေခြင်း၊ အန္တရာယ်ဖြစ်စေခြင်းတို့ကို ပေါ်ပေါက်စေနိုင်သည့်အပြင် တရားရုံးများအပေါ် လုပ်သားပြည်သူအများက ယုံကြည်ကိုးစားခြင်းကိုလည်း ပျက်ပြယ်စေပါသည်။

၆။ သို့ဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်၏လုံခြုံရေးကို ထိပါးစေသောပြစ်မှုများ၊နိုင်ငံတော်၏ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေးစနစ်ကို ထိခိုက်စေနိုင်သော ပြစ်မှုများ၊ ဆိုရှယ်လစ်လူမှုရေးနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားစေနိုင်သော ပြစ်မှုများ၊နိုင်ငံတော်ကို ဦးဆောင်သည့် လမ်းစဉ်ပါတီအား ထိပါးသောပြစ်မှုများနှင့် အများပြည်သူတို့၏ အသက်အိုးအိမ်တို့ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေသော ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်သူများအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပါက ထိရောက်ဟန့်တားလောက်သော ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရေးအတွက် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်အနေဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ထပ်မံညွှန်ကြားပါသည်။

(က) တရားရုံး အဆင့်ဆင့်အနေဖြင့် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက် အမှတ်(၉)နှင့်အညီ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားလောက်သည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရန်။

(ခ) ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် (၉) အရ လမ်းညွှန်မှု ပြုထားသည့်အတိုင်း ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားလောက်သည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ခြင်းရှိမရှိ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့က အခါမလပ် သုံးသပ်ကြည့်ရှု၍ ပြင်ဆင်မှုဖွင့်သင့်ပါက ပြင်ဆင်မှုများဖွင့်လှစ်၍ ပြင်ဆင်ပေးရန်။

(ဂ) လမ်းညွှန်မှုပြုသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုပဲ ပြစ်ဒဏ်ကို သက်ညှာစွာ ပေးနေသည့် တရားရုံးများရှိက ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့သို့ အစီရင်ခံ တင်ပြရန်။

ပုံ/ × ×
ဥက္ကဋ္ဌ

မိတ္တူကို–

ဝန်ကြီးအဖွဲ့
ပြည်သူ့ဥပဒေအကျိုးဆောင်အဖွဲ့
ဗဟိုတရားရုံး

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

စာအမှတ်၊ ၁၀၆/၂၆/ပတဖ (၈၅)
ရက်စွဲ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၉ ရက်။

သို့
ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးအားလုံး
မြို့နယ်တရားရုံးအားလုံး

အကြောင်းအရာ။ **သစ်မွှေး ခိုးထုတ်သူများအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အခါ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားစေသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရန်ကိစ္စ။**

၁။ ပြည်ပတွင် သစ်မွှေးမှောင်ခိုစျေးကွက်ကောင်းသဖြင့် နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ ကြိုးဝိုင်း သစ်တောနှင့် ကြိုးပြင်တောများအတွင်းသို့ မသမာသူများက လှည့်လည်ဝင်ရောက်ပြီး သစ်မွှေးပင်များကိုခုတ်လှဲပိုင်းဖြတ်၍ သစ်မွှေးများ ရှာဖွေထုတ်ယူနေကြကြောင်း လယ်ယာနှင့် သစ်တောဝန်ကြီးဌာနတွင်ပြူလုပ်သော ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေး၌ ဆွေးနွေးတင်ပြချက်အရ သိရှိရပါသည်။

၂။ ပင်စည်၏အတွင်း၌ သစ်မွှေးရှိမရှိကို ပြင်ပမှ ကြည့်လျှင် ဘတိအကျ မသိရှိနိုင်သောကြောင့် တွေ့ရှိသမျှသစ်မွှေးပင်များကို ခုတ်ထွဲပိုင်းဖြတ်၍ သစ်မွှေးကိန်းအောင်းသော သစ်သားစများကို ရှာဖွေထုတ်ယူကြခြင်းဖြင့် သစ်မွှေးပင်များသည် အမျှားအပြား ပျက်စီးပြုန်းတီးရသည့်အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြောင်းလည်းသိရှိရပါသည်။သစ်မွှေးကို နိုင်ငံတော်ကပင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ စျေးကွက်သို့ရောင်းချလျက်ရှိရာ မသမာသူများက ခိုးထုတ်၍ မှောင်ခို ပြည်ပစျေးကွက်သို့ ရောင်းချခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သစ်မွှေးပင် အမျှားအပြား ပျက်စီးပြုန်းတီးစေသဖြင့်လည်းကောင်း နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးကိုထိခိုက်စေပါသည်။သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သစ်မွှေးခိုးယူထုတ်လုပ်သူများကိုထိရောက်စွာ ကာကွယ်ရန်အတွက်စီမံခန့်ခွဲရေးအဖွဲ့အစည်းများက ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ သစ်မွှေးခိုးထုတ်သူများအား ဖမ်းဆီးရမိ၍ တရားရုံးများသို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည့်အခါ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပါက သက်ညှာသော ပြစ်ဒဏ်များ မပေးပဲ ကျူးလွန်သောပြစ်မှုနှင့် လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားစေသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

၃။ မူလမူကို စစ်ဆေးသော တရားရုံးများက သစ်မြွေး ခိုးထုတ်မှုများတွင် တရားခံ အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိ၍ သက်ညှာသောပြစ်ဒဏ်များချမှတ်ကြောင်း အဆင့်မြင့်သော တရားရုံးများက တွေ့ရှိလျှင်လည်း ပြင်ဆင်မှုများဖွင့်လှစ်၍ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီစွာ ထိရောက်ဟန့်တားစေသည့် ပြစ်ဒဏ်များ ပြင်ဆင်ချမှတ်ရန်လည်း ထပ်လောင်းညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပုံ/ × ×

ဥက္ကဋ္ဌ

မိတ္တူကို-

ဝန်ကြီးအဖွဲ့

လယ်ယာနှင့် သစ်တောဝန်ကြီးဌာန

ဗဟိုတရားရုံး

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

စာအမှတ်၊ ၁၀၆/၆/ပတဖ
ရက်စွဲ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၃၁ ရက်။

သို့
ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးအားလုံး
မြို့နယ်တရားရုံးအားလုံး

အကြောင်းအရာ။ အမှုတွဲများကို အမှုသည်များနှင့် အကျိုးဆောင်များက ကြည့်ရှုခြင်း ကိစ္စ

၁။ မန္တလေး အနောက် တောင်မြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၈၀၇/၈၄တွင် တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇/၄၄၈ အရ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့ပါသည်။ ယင်းအမှုအား မြို့နယ်တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က လက်ခံစစ်ဆေးနေစဉ် အတောအတွင်း မသမာသူက အမှုတွဲရှိ ရဲစွဲချက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ပုဒ်မ ၄၅၇ ကို မျဉ်းသားချိတ်ပြီး ပုဒ်မ ၄၄၈ ကိုလည်း ပုဒ်မ ၄၄၇ ဟု ပြင်ဆင်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့က ပုဒ်မ ၄၄၇ သည် ဥပဒေအရ အာမခံပေးရမည့်ပြစ်မှုဖြစ်၍ တရားခံများကို အချုပ်လွှတ်ထုချေခွင့် ပေးခဲ့ပါသည်။

၂။ ယင်းကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားခံများက ၎င်းတို့အပေါ် ဥပဒေအရ အာမခံပေးရမည့် ပုဒ်မ ၄၄၇ အရ ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ တရားစွဲဆိုခဲ့ပါလျက် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် ပုဒ်မ ၄၅၇ ဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်ဟုပြောဆိုကာ တရားစွဲသည့်နေ့တွင်ပင် အချုပ်လွှတ်ထုချေခွင့်မပြုခဲ့၍ ၎င်းကို့တွင် နိုင်ငံသားများ၏ ပိုင်ခွင့်များ ထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရပါကြောင်းဖြင့် တင်ပြခဲ့ပါသည်။ မန္တလေး အနောက်တောင်မြို့နယ် တရားသူကြီးအဖွဲ့အနေဖြင့် အမှုတွဲရှိ ရဲစွဲချက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ပုဒ်မများကို မျဉ်းသားချိတ်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ရေးသားခြင်းကို မည်သူက ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်ကို စုံစမ်းချိန်မရကြောင်းနှင့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ရှေ့တွင် အမှုများကို ကြားနာစစ်ဆေးသည့်အခါ အကျိုးဆောင်များက အမှုတွဲများကို ယူကြည့်ပြီး မေးမြန်းခြင်းများ ပြုလုပ်သဖြင့် မသမာသူများကဖျက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုး ပြုလုပ်နိုင်ပါကြောင်းဖြင့် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့သို့ ပြန်လည်တင်ပြခဲ့ပါသည်။

၃။ မန္တလေးအနောက်တောင်မြို့နယ် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့သည် အမှုတွဲများကို အမှုသည်များအကျိုးဆောင်များက ကြည့်ရှုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုဒ် ၁၀၃ ပါ

အမှုတွဲမိတ္တူများနှင့် အမှုတွဲများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်း၊ နည်းဥပဒေများ အပိုဒ် ၄၃၊ ၄၄၊၄၅၊ ၄၆၊ ၄၇ နှင့် ၄၈ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို တိကျစွာလိုက်နာခြင်းမရှိခဲ့၍ သာ ယခုကဲ့သို့ မလိုလားအပ်သည့် ပြဿနာမျိုးပေါ်ပေါက်ခြင်းရေးဖြစ်သည်ဟုသုံးသပ်တွေ့ရှိရ ပါသည်။ တရားရုံးများလက်စွဲပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပူးတွဲထားပါသည်။

၄။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးများတွင် အလားတူကိစ္စရပ်မျိုး နောင်တွင် မပေါ်ပေါက်စေရန်အတွက် တရားရုံးအမှုတွဲများကို အမှုသည်များ၊ အကျိုးဆောင်များက ကြည့်ရှုခွင့် တောင်းလာသည့်အခါ ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးများက တရားရုံးများလက်စွဲပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ တိကျစွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြရန် ညွှန်ကြားပါသည်။

ပုံ/ × ×

ဦးကင်ဋ

တရားရုံးများလက်စွဲအခန်း ၆၊ ဘာသာပြန်ဆိုချက်များနှင့် မိတ္တူများ
အမှုတွဲများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းအကြောင်း ကောက်နုတ်ချက်

အမှုတွဲမိတ္တူများနှင့် အမှုတွဲများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်း။

၁၀၃။	×	×	×	×
	×	×	×	×

နည်းဥပဒေများ

၁။	×	×	×	×
	×	×	×	×

အမှုတွဲများကိုကြည့်ရှုခြင်း။

၄၃။ အမှုတွဲများနှင့်သက်ဆိုင်သည့် တရားရုံးဆိုင်ရာ တရားသူကြီးထံမှဖြစ်စေ၊ ခရိုင်တရားမ တရားသူကြီးထံမှဖြစ်စေ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးထံမှဖြစ်စေ၊ အမိန့်စာရရှိသည့် အခါ အမှုသည်တို့အား မပြီးပြတ်သေးသော အမှုတွဲများကိုဖြစ်စေ၊ စီရင်ဆုံးဖြတ်ပြီးသော အမှုတွဲများကိုဖြစ်စေ၊ ကြည့်ရှုစေရန် ခွင့်ပြုနိုင်သည်။ မပြီးပြတ်သေးသောအမှုတွဲများကို ထိုအမှုတွင် လိုက်ပါသော ရှေ့နေက အလူးအမိန့်မရရှိသော်လည်း ကြည့်ရှုခွင့် ရနိုင်သည်။

၄၄။ အမှုတွဲကြည့်ရှုရန် ခွင့်ပြုသည့်အမိန့်ကို တစ်ကျပ်ပြားငါးဆယ်တန် ရုံးခွန်တံဆိပ်ခေါင်းကပ်လျက်ပါသည့် လျှောက်လွှာပေါ်တွင် ရေးရေးချမှတ်ရမည်။ ထိုတံဆိပ်ခေါင်းကို လည်း ဖေါက်စုံးဖြင့်ဖေါက်၍ ဖျက်လိုက်ရမည်။

ထိုလျှောက်လွှာများကို တနှစ်သိမ်းထား၍ တနှစ်လွန်မြောက်ပြီးနောက် တရားသူကြီး အမိန့်နှင့် ဖျက်ဆီးပစ်ရမည်။

၄၅။ ရုံးဖွင့်သည့်နေ့တိုင်း၌ တရားသူကြီးက သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်များတွင် အမှုတွဲထိန်းမျက်မှောက်၌ အမှုတွဲများကို ကြည့်ရှုခွင့်ပြုရမည်။

၄၆။ အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုသည့် ရှေ့နေသည် သိလိုသည့်အချက်များကို မှတ်သားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် တရားရုံးအရာရှိမှတပါး အခြားသူ တဦးတယောက်က အမှုတွဲများမှ ကောက်နုတ်ချက်များကို ရေးကူးယူခြင်းမပြုရ။ ကောက်နုတ်ချက်များကို ရယူလိုလျှင်

အထက်ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော နည်းလမ်းအတိုင်း မိတ္တူရလိုကြောင်း လျှောက်လွှာတင်သွင်းရမည်။

၄၃။ အမှုတွဲကိုကြည့်ရှုသည့် ရှေ့နေ သို့မဟုတ် အခြားသူ၏အမည်ကို ကြည့်ရှုသည့်အချိန်နှင့် ကြည့်ရှုရာကြာသည့်အချိန်တို့ကို မှတ်သားရန် အမှုတွဲထိန်းသည် မှတ်စုစာအုပ် (အမှုတွဲခန်း မှတ်ပုံစာရင်းစာအုပ် အမှတ် ၂)တအုပ်ထားရမည်။

၄၀။ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများ၊ သို့မဟုတ် ရှေ့နေများနှင့် အမှုသည်များအား နည်းဥပဒေ(၄၅)အရ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်နာရီအတွင်း တရားမကြီးမှု မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို ရုံးအလုပ်ခန်းတွင် ကြည့်ရှုခွင့်ပြုရမည်။

× × × ×

× × × ×

"ကောက်နုတ်ချက်မိတ္တူမှန်"

ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့

စာအမှတ်၊ ၁၀၇/၂၆/ပတဖ
ရက်စွဲ၊ ၁၉၀၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်။

သို့

ပြည်နယ်၊ တိုင်း တရားသူကြီးအဖွဲ့အားလုံး
မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့အားလုံး

အကြောင်းအရာ။ ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်၌ အမှုများ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရာတွင် တည်ဆဲဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညွှန်ကြားချက်များနှင့် ညီညွတ်မှုန်ကန်ပြီး အဂတိကင်းစွာ ဆောင်ရွက်ရေးကိစ္စ။

၁။ ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ နှင့် ပုဒ်မ ၉၆၊၁ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဒေသဆိုင်ရာအရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဒေသအတွင်း ပြီးပြတ်နိုင်သမျှ ပြီးပြတ်စေရန်အလို့ငှာ ဒေသရှိလုပ်သားပြည်သူများကိုယ်တိုင် ကျေယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်စေရမည် ဟူသော မူနှင့်အညီ ပြည်သူတို့ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် တင်မြှောက်ထားသူများဖြင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသည့် တရားသူကြီးအဖွဲ့များ၊ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များက မှုခင်းများကို စစ်ဆေးစီရင်ကြရပါသည်။

၂။ ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံးများက တရားစီရင်ရာတွင် တည်ဆဲဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညွှန်ကြားချက်များနှင့် ညီညွတ်မှုန်ကန်ပြီး အဂတိကင်းစွာ ဆောင်ရွက်ပါမှ တရားရုံးများကို ပြည်သူများက ယုံကြည်ကိုးစား၍ ပြည်သူတို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ရယူနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့မှသာ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်နိုင်ယုံမက မြန်ဆန်သောတရားစီရင်ရေးစနစ်ကိုလည်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

၃။ လွန်ခဲ့သော ပြည်သူ့လွှတ်တော်နှင့် ပြည်သူ့ကောင်စီအဆင့်ဆင့် သက်တမ်းကာလအတွင်း ဗဟိုတရားရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသည့် အမှုတွဲများကို စိစစ်လေ့လာရာ၌ မမှန်ကန်သော ကော်ကယ်ယူသုံးသပ်ချက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်သည့်အမှုများ တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ယင်းအမှုများအနက် တရားရေးဝန်ထမ်းအချို့က အဂတိလိုက်စား၍ ဥပဒေနှင့် မညီ မမှန်မကန် အကြံပေးခြင်း၊ ဆောင်ရွက်ခြင်းများ ရှိသည့်နည်းတူ စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြသည့် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များကလည်း အဂတိလိုက်စား၍ ဥပဒေနှင့် မညီ မမှန်မကန် ဆုံးဖြတ်သည်ဟု သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာများကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

၄။ မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ၏ ဗဟိုကော်မတီ ဌာနချုပ်သည် နိုင်ငံတော်အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးရှိရုံး၊ လုပ်ငန်းဌာနများမှ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများ လာဘ်ယူမှုကို ဖော်

ထုတ်အရေးယူရန် လမ်းညွှန်ခဲ့သဖြင့် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် ဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော ဝန်ထမ်းများ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှုကို ဖော်ထုတ်အရေးယူရန်အတွက် စီမံချက်ရေးဆွဲဆောင်ရွက်ကြရန် ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ဒီဇင်ဘာလ ၁၃ ရက် နေ့စွဲပါ စာအမှတ်၊ ၂၁၁/၁၃/ပတဖ(၇၄)ပြင့် ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ပြန်ခဲ့ပြီး အဂတိလိုက်စားသော တရားရေးဝန်ထမ်းများကိုလည်း ဌာနဆိုင်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်၍ ထိရောက်စွာ အပြစ်ပေး အရေးယူလျက်ရှိပါသည်။

၅။ ပြည်သူ့ကောင်စီဝင်များဖြစ်သော ဒေသဆိုင်ရာ တရားသူကြီးအဖွဲ့၊ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များကလည်း မိမိတို့လိုက်နာရမည့် ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းများကို လိုက်နာပြီး မှန်ကန်စွာဆောင်ရွက်ကြရန်နှင့် အဆင့်ဆင့်ကြပ်မတ်ထိန်းသိမ်းသွားရန် လမ်းညွှန်ချက်ကို နိုင်ငံတော်ကောင်စီက ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့စွဲပါ စာအမှတ် ၁/၁၁၀-၂/ နကစဖြင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်းပြည်သူ့ကောင်စီများသို့ ထုတ်ပြန်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ယင်း လမ်းညွှန်ချက်နှင့်အညီ ဒေသဆိုင်ရာ တရားသူကြီးအဖွဲ့နှင့်၊ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များသည် ပြည်သူ့ကောင်စီ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းနှင့် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၀ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော ကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းများကို လိုက်နာစောင့်ထိန်းကြရန်နှင့် တစ်ဆင့်မြင့်တရားသူကြီး အဖွဲ့များက ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပေးရန် ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့က ၁၁-၁၀-၇၅ ရက်စွဲပါ စာအမှတ်၊ ၁၁၃/ ၂/ပတဖ(၇၅)ဖြင့် ညွှန်ကြားပြီးဖြစ်ပါသည်။

၆။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄(ဂ)အရ နိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့များနှင့် တရားရုံးများကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန် ပြည်သူ့ တရားသူကြီးအဖွဲ့တွင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့်အလျောက် ဒေသဆိုင်ရာတရားရုံးများက ချမှတ်သောစီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် တည်ဆဲဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညွှန်ကြားချက်များကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး အဂတိလိုက်စား၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းရှိမရှိ စီစစ်အရေးယူသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

၇။ ယင်းသို့ စီစစ်အရေးယူရာတွင် အဂတိလိုက်စားပြီး မမှန်မကန် စီရင်ဆုံးဖြတ်မှုသည် တရားရေးဝန်ထမ်း၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း စစ်ဆေး တွေ့ရှိရပါက ယင်းဝန်ထမ်းကို ထိရောက်စွာအရေးယူ အပြစ်ပေးသည့်နည်းတူ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ၏ မမှန်မကန်ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်ကြောင်း စီစစ်တွေ့ရှိပါက ယင်းတို့အား ပြည်သူ့ကောင်စီ ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူနိုင်ရန် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသို့ ဘင်ပြမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။

ပုံ/ × ×
ဥက္ကဋ္ဌ

မိတ္တူကို—
နိုင်ငံတော်ကောင်စီရုံး
ဗဟိုတရားရုံး

ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် တရားစီရင်ရုံးများ

၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ ပထမနှင့် ဒုတိယ သုံးလပတ် (ပြစ်မှု) အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၃	၂၄	သက်သေခခွင့်	သက်သေခံခွင့်

၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ ပတမနှင့် ဒုတိယ သုံးလပတ် (တရားမ) အမှားပြင်ဆင်ချက်

၁	၂၇	ကိုင်းတရားရုံးများ၏	တိုင်းတရားရုံး၏
၁၂	၇	မရ္ဒေ့ပြောင်းနိုင်သော	မရ္ဒေ့မပြောင်းနိုင်သော
၁၅	၇	ကောက်ရုံမပြီးခြင်း	ကောက်ယူရုံမျှဖြင့်မပြီးခြင်း

၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ တတိယ သုံးလပတ် (တရားမ) အမှားပြင်ဆင်ချက်

၆၆	၁၆	မရှိ	ကိုယ်စားလှယ်စာရင်းသို့ ဦးအောင်ကြည်။
၆၆	၁၇	မရှိ	ကိုယ်စားလှယ်စာရင်းသို့ ဦးသောင်းတင်

၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ စတုတ္ထ သုံးလပတ် (တရားမ) အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၈	၁၅	ခြင်-း	ခြင်း-
၈	၁၅	မွေ့ဝေစု	အမွေ့ဝေစု
၈	၂၇	ဥပရေ	ဥပဒေ
၁	၁၄	မရနိုင်၊	မရနိုင်-
၁	၁၆	မေးခွန်းမျိုး	မေးခွန်းမျိုး၊
၇၇	၁၃	တားမြစ်ခြင်းမရှိ-	တားမြစ်ထားခြင်းမရှိ-
၇၈	၂၅	ဒေါ်စီတို့၏	ဒေါ်စီတို့၏
၈၀	၂၃	ဒီဂရီ	ဒိုကရီ
၈၇	၁၇	မေးမြန်	မေးမြန်း

၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ စတုတ္ထ သုံးလပတ် (အထွေထွေ) အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
မာတိကာ	၂၈	၉၅	၅၆
၉	၂၀	စွဲဆိုလွှာများ	သည်ဖွဲ့ဆိုလွှာများ
၁၀	၂	ကြပ်မတ်	ကြပ်မ
၁၂	၇	ACTS	ACT
၁၃	၁၉	ဖျက်သိမ်း	ဖျက်ဆီး
၁၄	၄	တံဆိပ်ခေါင်း	တံဆိပ်ခေါင်း
၁၄	၇	အရာရှိ	အရာရှိက
၁၅	၇		

တရားဘက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲခန်း
လှည့်လည်သောနေ့ဖွဲ့
ဖောက်ပြီး

တရားဘက်ဆိုင်ရာ အမှုတွဲခန်း
လှည့်လည်သောခန့်ဖွဲ့
ဖောက်ပြီး

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၁၅	၉	မပြူရ၊	မပြူရ။
၁၅	၁၄	တံဆိပ်ခေါင်း	တံဆိပ်ခေါင်း
၁၅	၂၁	ဖျက်သိမ်းသေးသော	မဖျက်သိမ်းသေးသော
၁၆	၁၃	ကြေနပ်	ကျေနပ်
၁၇	၅	သို့ပို့ပေးသည့်	သို့ပေးပို့သည့်
၁၈	၄	ဝရမ်ပို့နှင့်	ဝရမ်းနှင့်ပို့
၁၉	၁၄	စိစစ်ရေး	စီရင်ရေး
၂၄	၆	into jail	into any jail
၂၄	၉နှင့်၁၀	have jointly	have been jointly
၂၄	၁၃	axmitting	admitting
၂၅	၁၁	sentence	sentences
၂၆	၂၇	imprisonment for terms	imprisonment or transportation or to transportation and imprisonment for terms
၂၇	၉	အလုပ်မဲ့ ။	အလုပ်မဲ့ ၊
၂၇	၂၁	အစပြူရမည်၊	အစပြူရမည်။
၂၇	၂၁နှင့်၂၂	ထုတ်ဆင့်သောနောက်၊	ထုတ်ဆင့်သောနောက်
၂၈	၂၀	ရှိသော	ရှိသော်
၂၉	၁၄	တဝက်ကိုဖြစ်စေ၊	အဝတ်ကိုဖြစ်စေ၊
၂၉	၁၂	ရေးမှတ်ထားရမည်၊	ရေးမှတ်ထားရမည်။
၃၀	၈	ခားပြ	ဒမြ
၃၀	၂၆	ခံရဘူးကြောင်းမရှိ	ခံရဘူးကြောင်းထင်ရှားမရှိ
၃၀	၂၇	ခားပြဂိုဏ်း	ဒမြဂိုဏ်း
၃၁	၁၁	မပြူဘဲနေလျှင်၊	မပြူပဲနေလျှင်၊
၃၁	၂၄	ခွဲခြားရန်	မခွဲခြားရန်
၃၁	၂၉	တစ်ဦး	တဦး
၃၂	၁၂	တစ်ဦး	တဦး
၃၂	၁၆	မဆိုပါ	အဆိုပါ
၃၂	၂၈	မဆုံးဖြတ်ဘဲ	မဆုံးဖြတ်ပဲ
၃၂	၂၈	မဖြည့်သွင်းဘဲ	မဖြည့်သွင်းပဲ
၃၄	၁၇	ပ	ပြ
၃၇	၁၅	လည်းကောင်၊	လည်းကောင်း၊
၄၄	၁၇	အချုပ်ခံရသည်	အချုပ်ခံရသည်။
၅၉	၂၁	နိုင်ယုံမက	နိုင်ရုံမက
၅၉	၃၀	လာတ်ယူမှု	လာတ်ပေးလာတ်ယူမှု
၆၀	၁၀	ကြပ်မတ်	ကြပ်မ